

СТИВЪН БРУСТ ИСОЛА

Част 9 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2005

chitanka.info

В края на краищата какво там значи някакви си дребна космическа битка със същества, контролиращи времето и пространството? По-добро е, отколкото да се мотаеш из горите без една прилична чаша клава.

Свежа и пълна с изненади, „Исола“ отговаря на много въпроси, които отдавна тормозят феновете на остроумните романи за Влад Талтош... и повдига цяла шепа нови.

Тази е за Цинтия

Благодаря на Дейв Шорс, Университета на Минесота, департамент „Химическо инженерство“, и както винаги, на Ейдриан Морган. За критиката съм задължен на Тереза Нилсън Хайдън, Памела Дийн, Уил Шетърли и Ема Бул. Специални благодарности за същото на Джон Роби. Благодаря на Тери Макгари за страхотната редакция. Накрая, благодаря на Дон Хил затова, че ми показва как да си набавя малко допълнителен приход, докато чакам книгата да се довърши сама, както и на всички онези каръци, които се опитваха да ми надиграт тузовете.

ПРОЛОГ

Чувал съм да казват, че в примитивните общества порядките били по-сложни — че било по-лесно неволно да обидиш някого например в Островните кралства или на Елди, или в Грийнъри, или при сериолите, или при дженоините, или в различните кралства на моя Източен народ, отколкото сред по-цивилизованите драгари.

Ще ми позволите да отбележа, че това го изтъкват неизменно драгари. Можете да си представите как намирате драгар, който няма да настоява, че Империята е постигнала най-високия въобразим връх на цивилизацията, нали? Но пък човек може да си представи и как Императорът подарява на някого Имперския трезор, стига да има достатъчно развинуто въображение.

И все пак между Седемнадесетте велики дома на Империята съществуват различия в това, което се смята за прилично поведение при различни обстоятелства, и си струва да се отбележи, че ако потърсиш достатъчно, ще откриеш, че винаги има практически основания за това някоя фраза или жест при различни обстоятелства да бъде смятана за учтива или невъзпитана. Да вземем един очевиден пример. Сред моите хора, когато дойдеш до къщата на свой познат, се очаква да потропаш на вратата с юмрук. Докато при драгарите това се смята за невъзпитано. Няма да ви досаждам с обяснения защо в една култура, толкова наситена с магия и затънала до гуша в параноя, е лошо да докоснеш вратата на нечий дом. Практическото тук се е превърнало във въпрос на добро възпитание.

В Джерег, дома, към който принадлежа (и в организацията, в която преди време работех), се смята за невъзпитано, когато помолиш за среща с по-висшестоящ или с равен, да пристигнеш на срещата първи, докато при драконите е невъзпитано да не пристигнеш първи, ако ти си отправил поканата. Дзурите си остават седнали, когато поздравяват новодошли на масите си, както на обществени места, така и вкъщи; лиорните неизменно стават. Само че ако дзур се среща с

лиорн, може и да стане, ако знае обичая на лиорните, докато лиорнът... добре де, схванахте идеята.

Всичко това е доста объркващо.

Като източник и — в много отношения — човек извън обществото, съм имал възможността да наблюдавам много от тези обичаи и възгледи за прилично поведение, поради което, като изхождам от предположението, че някой ден може би ще имате шанса да посетите някои от тези очарователни и великолепни индивиди (добре, добре, тези досадни и омразни тъпаци), с настоящото ви предлагам скромен трактат за навиците и порядките в Драгарската империя. Надявам се, че ще го намерите за полезен. Но в случай, че съм сбъркал някъде и неизбежно допуснете някое дребно нарушение на етикета, моля ви, не ми казвайте — имам си достатъчно лични проблеми.

1.

ПРИСПОСОБЯВАНЕ НА ПОВЕДЕНИЕТО КЪМ ОБКРЪЖЕНИЕТО

Само защото наистина са те погнали още не значи, че не си параноик. Ако са те погнали от дълго време, параноята може да се превърне в рефлекс.

Интересно нещо са това рефлексите: ако им обръщаш внимание, ще почнеш да научаваш интересни неща за себе си. Това е една от причините, поради които избягвам да обръщам внимание на рефлексите си.

Но понякога не мога да го избегна.

Да вземем един произволен пример:

Събудих се почти моментално от здрав сън, в състояние на активна вцепененост, и преди да грабна оръжие или да скоча, за да избегна възможната атака, или даже да отворя очи, посегнах умствено — психически — за контакт с познайника си. Умовете ни тутакси се свързаха и казах: „Какво става, Лойош?“ В този момент знаех само, че трябва да е станало нещо, за да се събудя. Дори не помнех къде съм, макар че едно парче земя в пущинаците е като всяко друго, а напоследък спях все по такива места.

Първият знак, че наистина може да има проблем, се появи, след като той не ми отвърна с някоя от обичайните си духовити забележки. Вместо това последва миг на умствено мълчание, моля да ме извините за израза, след което Лойош каза: „Май са ни спипали, шефе“.

„Виж, това не е добре“.

Да се преструвам пред познайника си, че съм спокоен, ми помага наистина да запазя спокойствие. Лойош го приема като част от работата си и не ме кара да съжалявам много за това. Междувременно, без някакво съзнателно решение от моя страна, вече стисках в ръката си един хубав тънък стилет. Пак рефлексите.

Останах вцепенен — разчиха, че Лойош ще ми каже дали и кога да се задвижа. Докато изчаках, прецених положението си — в частност острия гаден камък, щръкнал от земята между плешките ми. Разполагах с дебел пласт кожа на дарр между мен и земята и тънък пласт козина на криота между мен и небето.

„Разбойници ли са според теб, Лойош?“

„Разбойниците идват на банди, шефе. Не знам кой е, но е сам“.

„Значи по-вероятно е джерег“.

„Или нещо съвсем друго“.

Чух как Роуца помръдна и улових смътния психичен шепот на Лойош да остане неподвижна. Само за да очертаем основните рамки в случай, че не сме се срещали досега, Роуца е самката на Лойош, което, сигурен съм, трябва да отговори на всички възможни въпроси от ваша страна.

„Приближава се, шефе“.

„Вече имам ли мишена?“

„Не“.

„Някакви предположения?“

„Не. Но не съм притеснен, шефе. Сигурен съм, че ще измислиш някакъв план“.

Влечугите са студенокръвни; чувството за хумор у едно влечуго естествено показва същата характеристика. Това, въпреки че съм упорито преследван от влиятелно и много опасно криминално общество, което иска ни повече, ни по-малко да унищожи душата ми, е може би най-голямото бреме, което си нося.

„Добре — отвърнах, като пренебрегнах сарказма му. — Летиш колкото може по-тихо и по-далече от него, и обикаляш в кръг. Веднага щом видиш...“

Прекъсна ме преднамерено покашляне, последвано от добре познат глас:

— Моля за извинение, че ви безпокоя в такъв час, лорд Талтош, но съм сигурна, че трябва вече да сте буден, и се боя, че ако се приближа, може да направите нещо, за което да съжалявам.

Надигнах се, с пригответения за мятане нож.

— Не е възможно да си ти.

— Но съм аз.

— Не е възпитано да се лъже.

Тя се засмя.

— Нито да се обвинява приятел в лъжа.

— Не може да си...

„Тя е, шефе“.

— Добре — измърморих след дълга пауза. — Ще ми одерат кожата и ще ме хвърлят на норска.

„Вероятно — каза Лойош. — Но няма да е тя“.

Чух я как се приближи още малко. Лойош вече можеше да я види, но аз не виждам толкова добре нощем.

„Не го взимай навътре, шефе. Не всички можем да имаме свястно зрение“.

„Но поне и двете ми очи гледат напред, лешояд такъв“.

— Нещо против да си светна? — попитах.

— Моля ви.

Станах бавно, прибрах ножа и вдигнах торбичката с огнивото и праханта. Запалих свещ и я вдигнах така, че да сме осветени и двамата. Ветрецьт за щастие беше лек. Видях я застанала пред мен, много красива и съвсем не на място. Приклезна в учтив реверанс и ѝ отвърнах с изискан поклон.

— Лорд Талтош.

— Лейди Тилдра — отвърнах. — Добре дошли в пущинаците.

Тя се огледа.

— Да. Е, да започвам ли, или може да изчака до съмване?

— Щом е толкова спешно, че да ме проследите в тези затънтени краища посред нощ, нима може да изчака до съмване?

— Може, лорд Талтош. Бързах само за да ви намеря, докато не сте тръгнали, с което търсенето щеше да стане по-трудно. Още веднъж приемоте извиненията ми, че ви притесних.

— Няма нищо. Донесохте ли си завивки?

— Аз...

— Знам колко трудно трябва да е това за вас, лейди Тилдра, и нямам търпение да чуя за какво е цялата работа, но повярвайте ми, и за двама ни ще е по-добре, ако ми позволите тази нощ аз да се заема с нещата. Бих предпочел да е така. Моля ви.

— Добре.

— Та взехте ли си завивки?

— Не.

— Някой да ви е проследил?

— Не.

— Все пак — извинете ме — сигурна ли сте?

— Да.

Вгледах се в лицето ѝ. Лейди Тилдра беше разтревожена за нещо. Беше толкова разтревожена за нещо, че бе позволила тревогата да се изпише на лицето ѝ, и нещо трябваше да се е объркало ужасно, за да си позволи съзнателно да ме вдигне от сън. Това беше дори постъписващо, отколкото внезапната ѝ поява в горите между Апъртаун и Ридж.

Стъписващо. Да.

Когато човек познава исола като лейди Тилдра, до такава степен свиква с чара, елегантността и изисканите маниери на дома, че забравя за другата им страна. Исолата е една красива бяла птица. Обикновено можеш да видиш тези птици застанали, прелестни и изящни, в блата или по плитките речни брегове. Стоят си така, все едно че единствената причина да съществуват е в това да изглеждат прелестни и изящни. А после исолата стиска в клюна си риба и изобщо не си видял как напада. А после рибата изчезва на една хапка, а исолата пак си стои на един крак и изглежда прелестна и изящна.

Лейди Тилдра изглеждаше много прелестна и изящна. Аз се чувствах грозен и недодялан. От друга страна, след като адреналинът бе спрял да циркулира през системата ми, осъзнах, че все още съм много уморен.

— Я да поспим — рекох. — Можете да се пъхнете под моите кожи, стига да не ми налетите.

— Милорд...

— Пошегувах се. Елате.

Духнах свещта. Отдавна не бях спал сгушен до нечие топло тяло — това събуди спомени, които се бях старал да потискам, а фактът, че не беше човешко същество, не помогна много да го забравя. Имаше време, когато всяка нощ си лягах до жена, която обичах, и още похубавото — събуждах се с нея. Онези дни бяха вече минало невъзвратно и ако си позволях да мисля за тях, можеше да ме измъкнат от вечната напрегнатост, която ми беше нужна, за да оцелея и да остана жив.

Мина много време, но най-сетне заспах. Когато се събудих, се съмваше, а тя беше станала и палеше огъня.

— Имате ли клавиатура? — попита, щом видя, че съм буден.

— Даже и кафе нямам. Но сме само на няколко мили от едно градче.

— Нима? Мислех си, че ще предпочетете да отседнете в някой хан.

— Лойош по-добре се оправя тук, а напоследък мисля повече за оцеляване, отколкото за удобства.

— Извинете — отвърна тя, като че ли съвсем искрено. Но си беше исола, разбира се: те винаги изглеждат искрени. На утринната светлина забелязах, че е облечена в бяло и зелено, в рокля, подходяща по-малко за дълбокия лес и повече за задълженията ѝ в Черен замък, дома на лорд Мороулан, където те посреща с добре дошъл, поднася ти вино и съвсем убедително изглежда зарадвана, че те вижда. Може би за първи път, откакто я познавах, се зачудих: какви всъщност ѝ бяха задълженията при Мороулан?

Тя ме погледна питащо, след което протегна ръка. Кимнах и Лойош прелетя към нея и кацна деликатно. Ръката ѝ беше стегната и леко наклонена, с лакътя под остър ъгъл: знаеше техниката, въпреки че доколкото можех да съдя, никога досега не беше държала джерег, Кой знае защо, това не ме изненада.

— Приятно ми е, че те виждам — каза тя на познайника ми.

Той наведе изящно глава, докато тя не се смъкна под равнището на дланта ѝ, после отново я вдигна.

— Сигурна съм — каза весело лейди Тилдра, — че ми се присмяха.

Чух как Лойош се изкиска в главата ми. Завъртя се на ръката ѝ, плесна с криле и се върна на дясното ми рамо. Роуца, кацнала на лявото ми рамо, пристъпи на място и се разкърши — често го прави сутрин. Вероятно означава нещо. Много интересни страни има в характера на дивия джерег — отровните дребни крилати влечуги, лешоядите на джунглата — но кой знае защо, упорито бях решил да не уча нищо за тях. Предполагам, че Тилдра знае много за дивите исола. Казах ѝ:

— Бас държа, че знаете много за дивите исола.

— Знам нещичко — отвърна тя. — Простете ми, лорд Талтош, но допускам, че главният въпрос, който се върти в ума ви, не е точно този.

— Не е. Главният въпрос в ума ми е закуската. В торбата ми има хляб, сирене и остатъци от сухо осолено глиганско, и малко шунка и пастърма в една кърпа. Хапнете, аз ще изчезна за малко за сутрешния си тоалет. На стотина стъпки има едно поточе, ей зад онова възвишение.

— Благодаря, милорд. Преди малко го намерих.

Отидох, направих каквото трябваше и напълних манерката си с прясна вода. Когато се върнах, Тилдра бе начупила няколко комата хляб и докато се запичаха на камъните до огъня, режеше парченца сирене и ги редеше върху тях.

— Никакви въпроси преди да хапнем, предполагам? — попита тя.

— Точно така.

— Мога да го уважа.

Хлябът замириса хубаво. Когато сложи върху него сиренето и глиганското, устата ми се напълни със слюнка. Сиренето беше пушено; обикновено предпочитам по-сухо и солено, но с глиганското вървеше добре. Ядохме и й подадох манерката с вода. За малко щях да се извиня, че нямам вино, но Тилдра щеше да се огорчи, ако ме чуеше да се извинявам, тъй че си замълчах. Храната беше вкусна. Докато ядях, давах късчета на Лойош, а някои от тях той подаваше на Роуца.

Щом свършихме с яденето, увих кожата и оскъдните си вещи и ги стегнах с каишките, за да мога да тръгна бързо, ако ми се наложи. Като свърших и с това, рекох:

— Е, да го чуем вече.

— С кое да започна, лорд Тал...

— Влад — прекъснах я. — Извинявай, Тилдра, но титлите тук никак не вървят.

— Добре, Влад. Какво искаш да чуеш най-напред? Как те намерих или защо?

— Почни с първото — може да се окаже по-спешно. Щом ти ме намери, сигурно и джерег могат.

— Не и по моя начин.

— О?

— Помниш ли личната кула на Мороулан и прозорците в нея?

Зяпнах я мълчаливо за няколко мига и рекох:

— О. Не, едва ли е вероятно джерег да ме намерят по този начин. Не мисля. Макар че Лявата ръка...

— Това не е всичко. Сами по себе си прозорците могат да ме доведат тук, но не биха могли да те намерят. Аз...

— Това е облекчение.

— ... получих помощ.

— От?

— Ами, от Кийра Крадлата, първо.

— Кийра. Да. — Не вярвах, че Кийра би могла да ме предаде или да направи нещо, което да ме изложи на опасност, без достатъчно сериозна причина.

— Тя знаеше повече или по-малко къде може да си — в коя част на Империята, в смисъл. Каза, че си се грижел за едно болно момче, докато оздравее, и че то живеело в този район, и предполагаше, че вече си го върнал в дома му.

— Съвсем вярно.

— А после, щом разбрах за района, получих още помощ. От Сетра Лавоуд.

— О, от нея значи. — Най-могъщата магьосница на света: какво пък, не бях изненадан, че е могла да ме намери. Особено след като преди около година, когато се натъкнахме един на друг в Северен пристан, ми подхвърли нещо за... — Лойош?

— Да. Подказа ми по какво мога да те проследя.

„Направо се изчервих, шефе“.

„Млък“.

— Значи, получила си помощта и на Кийра, и на Сетра.

— Да.

Вгледах се в лицето ѝ, но и да знаеше нещо, не го издаде. Така да е, и аз нямаше да се издам.

— Какво е станало с ръката ти? — попита тя.

Погледнах осакатената си ръка, завъртях я и свих рамене.

— Един магьосник се опита да ме изтърбуши. Или не се нацели добре, или аз се оказах по-бърз с Маготрепача. Или той не беше достатъчно бърз, зависи как ще го погледнеш.

— Как се стигна до това, Влад?

Поклатих глава.

— По-късно, Тилдра. Сега още слушаме твоя разказ, нали? Колкото до мен — все ми е едно, но нали знаеш колко любопитен става Лойош понякога.

Тя отново се подсмихна. Познайникът ми не намери за нужно да възразява, а Роуца точно в този момент реши да полети между дърветата — сигурно беше решила, че трохите от закуската не стигат. От трима ни тя като че ли беше най-доволна, че прекара последните години далече от големите градове.

— Сега ли да започна, или първо трябва да си намерим клавиатура?

Не съм исала, но понякога успявам да схвана намеци.

— Защо не? — Станах и я поведох. — Насам.

Отначало повървахме мълчаливо. Тилдра пристъпваше предпазливо, аз просто си крачех. През последните няколко години почти си бях станал горски човек, макар и не по свое желание. Тилдра явно не беше живяла по гори и си позволих да изпитам известно чувство на превъзходство.

— Кийра така и не ми обясни какво се е случило на момчето — подхвърли тя по някое време.

— Няма кой знае какво за разправяне. Ако бях малко поциничен, щях да кажа, че беше въпрос на дълг и чест. Пострада заради мен и се опитах да му помогна.

— И успя ли?

— Съдиите още спорят по въпроса. Мисля, че да. Поне отчасти.

— Той къде е сега?

— При семейството си. Недалече оттук. — Спомних си реакцията на близките му, когато го върнах, и реакцията им към мен. Реших да не давам на Тилдра допълнителна информация.

Стигнахме в Апъртаун — с пощата му, склада-сушилня и хана. Последният — перчеше се с избеляла табела, боядисана някога в червено и като че ли с изрисувана пилешка глава — беше почти пуст, но тримата текли, седнали край една маса в дъното, бързо извърнаха погледи от Тилдра, като в същото време се опитваха да ме огледат крадешком. Ако носех цветовете на джерег вместо невзрачните кожени дрехи, сигурен съм, че и мен нямаше да смеят да погледнат.

Домакинята, текла, която беше толкова мършава, че не ми вдъхваше увереност в качеството на храната, ми се стори малко притеснена, когато попита какво желаем.

— Клава, в случай че имате — рекох.

— Клава? — повтори тя, все едно никога не беше чувала тази дума.

— Ако не, ще се радваме и на малко кафе — каза Тилдра.

— Имаме някъде преса за клава. Но...

— Би трябвало да имате яйчени черупки — казах. — А зърна ванилия?

— О, това го имаме, сигурна съм. Но не знам как да направя филтъра.

— Аз знам. Ако ми разрешиш да вляза в кухнята...

— Влад — кротко каза Тилдра. — Мисля да минем с кафето. Стига да има мед и сметана.

— Добре — примирих се аз. Ханджийката удостои Тилдра с поглед, изпълнен с благодарност, и заситни към кухнята да приготви кафето. Върна се с две големи чаши, с каничка гъста сметана и бурканче мед. Тилдра я дари с такава усмивка, че домакинята ни сигурно щеше да я оцени повече от парите, които щяхме да ѝ оставим накрая. С кафето ни донесе и мостра от тукашния хляб — малки кръгли питки с дупка в средата, срязани на две и леко препечени. Опитах и казах:

— Не е лошо. Много добре щеше да върви с розовоперка, пушена, и с мазно сиренце.

— И малко лук — добави Тилдра.

Докато си смесвах правилните пропорции в кафето, Тилдра каза:

— Всъщност как приготвяте клавиата?

— Не знаеш ли?

Усмихна ми се.

— Мога да я поднеса с най-подходящото, но никога не ми се е налагало да се уча как се вари.

— Пресоваш кафе през филтър от яйчени черупки, дървени стърготини и зрънца ванилия, после го загряваш отново почти до кипване, после го прецеждаш през плат, да се махнат мазнините от второто нагряване.

— Дървени стърготини?

— Хикорията върши работа, също фегра, череша и крокра. Точно дървото, или комбинацията от дървета прави всяка версия уникална. Е, и колко ванилия слагаш. Някои използват и канела, но аз не —

канелата си е добре да я добавиш след това. Всеки си има своя рецепта, „При Валабар“ я правят най-добре, но те всичко правят най-добре. Липсва ми това местенце.

— Това ли е всичко, което ти липсва, Влад?

Като се имаше предвид изражението ѝ, прозвуча по-скоро като закачка, отколкото като натрапчив въпрос, затова отвърнах:

— Може би още едно-две неща. И макар да сме затворени между четири стени, все пак това го смятам за пущинак.

Тя се усмихна.

— Разбирам те, Влад.

Отпих от кафето. Вярно, липсваше ми „При Валабар“. Това ханче беше едноетажна постройка, проснала се навътре и много встрани от пътя, с тухлена основа и дървения около прозорците, някога явно била хубава, но дървото вече беше остаряло, надраскано и със следи от гниене. Нямахте тезгях, каквито има винаги в гостилниците в Адриланка, само няколко маси, с чаши и бутилки по тях. Седяхме близо до предната врата; две врати водеха отзад, едната явно към стаите за преспиване, а друга — към кухнята. Когато съм на ново място, винаги си отбелязвам наум входовете и изходите, макар че случаите, в които това ми е вършело някаква работа, не са много. Просто едно от нещата, които правиш, като загряването на мускулите, преди да почнеш да се упражняваш във фехтовка. Веднъж попитах дядо, който ме учеше на фехтовка, как, ако някой ден се натъкна на разбойници, мога да ги навия да изчакат, докато си загрея мускулите. Той само завъртя очи и ме удари по фланга, което парирах, а върхът на сабята му изплющя покрай гарда ми и ми остави гадна синина на ръката под лакътя. Оттогава се стараех да му задавам по-сериозни въпроси.

— Искаш ли да споделиш мислите си, Влад?

— Упражнявала ли си някога саблен камшик с въртене около предпазителя, и да ти оставят синина на ръката?

— Ами, не, не мога да кажа, че съм.

— Значи няма да ме разбереш.

Тя се засмя. Никога не знаеш дали една исола се смее от учтивост. Реших да не се правя повече на забавен в компанията ѝ.

„Колко още според теб ще продължи това, шефе?“

Някъде в този момент си допих кафето и викнах за още. Донесоха го с весело припкане, което показваше, че домакинята е пленена от магията на Тилдра. Никаква изненада. Казах:

— Значи Кийра ти е казала как да ме намериш, Сетра ти е дала местоположението, а Мороулан е позволил да влезеш в кулата му и да използваш един от неговите „Магическо-тайнствено-могъщо-трансцедентално-чародейски прозорци“, за да дойдеш тук. Това, което бих искал да знам, е...

— Не точно — прекъсна ме Тилдра.

— О, така ли?

— Мороулан всъщност не ми разреши да използвам прозореца му.

— Карай нататък.

— Мороулан... в смисъл, аз не го попитах.

— Не си го попитала?

— Не можех. Не знаех... в смисъл, не знам къде е той.

— Разбирам. Започвам да разбирам. Мисля, че започвам да разбирам.

— Може би трябва да започна отначало.

— Съмнително. Но все пак изборът не е лош.

„Почти по протокола, шефе. Браво“.

„Лойош, млъкни!“

— Добре. Значи, в самото начало, светът бил създаден, когато боговете сътворили кълбо от аморфия, което увиснало...

— Не е ли по-добре да оставим шегите на Лойош?

— Но ти си единственият, който може да го чуе.

— Повярвай ми, Тилдра, за теб е благодат, че не можеш.

Усмихна се. Имаше трапчинки. Помъчих се да си спомня колко драгари познавам, които имат трапчинки. Много човеци имаха, но не можех да си спомня много драгари.

— Рано сутринта, преди четири дни — започна тя, — получих писмо от Нейно величество с молба лорд Мороулан да прояви щедрото си гостоприемство към някоя си лейди Морквана от дома Атира, която щяла да пристигне в района по имперски работи.

— Какви имперски работи?

— Важно ли е?

— Може би не, но задаването на въпроси ме кара да се чувствам по-умен.

Тя отново ми показва трапчинките си.

— Всъщност не знам, Влад.

Свих рамене и тя продължи:

— Отидох да намеря Мороулан и в библиотеката го нямаше.

Опитах психоконтакт и не успях да се свържа с него.

— Това необичайно ли е?

— Безпрецедентно.

— Сериозно? Никога ли не е зает?

— Щеше да ми го каже предварително. Не съм успявала да го достигна психически единствено когато е бил извън света.

— Извън света?

Тя ме изгледа учудено.

— Знаеш за онези прозорци.

— А. Да. И това не се случва често, нали?

— Два пъти досега. И двата пъти ми съобщи предварително, че няма да е на линия, и ми остави указания какво да правя в случай, че се появи неприятност.

— И какви бяха тези указания, Тилдра?

— Да се свържа със Сетра Лавоуд.

— Не с Алийра?

— Това беше преди Алийра да... тъъ... да превъзникне. Съгласна съм, че сега Алийра несъмнено е първото лице, към което бих се обърнала.

— И така, първо си говорила с Алийра?

Тилдра кимна и изведнъж се усмихна.

— Влад, защо толкова ми напомняш на Имперски инквизитор?

— Проклятие — измърморих. — Целех се в Реликвата на Третия етаж.

— В кое?

— А-ха.

— А-ха?

— Току-що доказах, че не си Сетра Лавоуд. Все пак, говори ли с Алийра?

— И тя е изчезнала — каза Тилдра.

— Богове! От четири дни, казваш?

— Да.

— Без никакво съобщение, без дума, без връзка?

— Без съобщение. Без дума. Без връзка.

— Разбирам. — Помъчих се да си представя, че с Мороулан и Алийра се е случило нещо. Трудно ми беше. Винаги съм ги възприемал като напълно неуязвими, покрай целия си опит с тях. Но Тилдра ме беше намерила в пуцинаците, а това означаваше, колкото и да изглеждаше невъзможно, че се е случило нещо сериозно. Постарах се да върна мисълта си към текущия проблем.

— Та кога казваш, че се свърза със Сетра?

— Доколкото помня, ваше безпристрастие, беше в...

— „Ваше безпристрастие“? Тилдра, наистина ли се обръщат така към съдиите?

— Мислех, че го знаеш.

— Никога не съм имал адвокат, тъй че не знам какви обръщения използват.

— Мисля, че това е формата.

— Тъпо звучи, нали? Още кафе?

— Да, моля, ваше безпристрастие. Ако не възразявате да ви попитам, защо никога не използвате адвокат?

— Наемането на адвокат те кара да се чувстваш виновен.

— Но Глобу...

— Глобусът е нещо ужасно праволинейно, Тилдра. Те си задаваха въпросите, аз им отговарях, поглеждаха Глобуса и после ме пускаха. Та като стана дума за въпроси, мисля, че току-що зададох един.

— Добре, ваше безпристрастие.

Въздъгнах.

— Ясно. Разбрах намека. Просто ще те оставя да го доразкажеш.

— След като получим още кафе. Ако аз бях съдия, щях да поискам да ни намериш място, където сервират клави.

Махнах на гостилничарката за кафе и ни го поднесоха с досадно щедра усмивка.

След малко Тилдра продължи:

— Мороулан и Алийра бяха изчезнали, без да оставят съобщение. Опитах се да направя психиконтакт и с двамата и не успях.

На другия ден поговорих с някои хора в замъка... Фентор, когото познаваш...

— Да.

— И Сурил, мисля, че не се познавате.

— Не се. Кой е той?

— Не е „той“, а „тя“. В момента ръководи вещерския кръг на Мороулан. — Чувал бях, че Мороулан разполага с такъв кръг, макар че рядко споменаваше за него, а и аз не питах. — И те не можах да помогнат обаче, макар че, както ме увери Сурил, се опитала да се добере до Мороулан по свой начин. Ето защо изпратих вестоносец до Дзур планина, до Сетра Лавоуд.

— Вестоносец? Защо?

— Да занесе вест.

— Но...

— Не я познавам достатъчно за пряк контакт, Влад. Не всеки от нас я познава, ако ме разбираш.

— Ясно. — Почувствах се малко тъпо.

— Тя ми отговори с писмо, покани ме да я посетя в Дзур планина. Така и сторих.

— О, няма? И как е планината, държи ли се?

Тилдра ме изгледа.

— Имахме дълъг разговор. Сетра ми обясни за камъните Феникс, златния и черния, и за блокирането на психиката. Тя също изглеждаше разтревожена, поне според мен.

— Да парафразираме Сийпур — подхвърлих. — Ако Сетра е уплашена, уплашен съм и аз.

— Да — кимна Тилдра. — Спомена се и твоето име.

— По какъв повод?

— Във връзка със златния и черния Феникс.

Опипах каишките на шията си, с мострите от двата вида.

— Да. Хм. А ако двамата вече са умрели?

— Не са.

— Кой ти каза?

— Некромантката.

— Аха. Добре. Тя би трябвало да го знае, нали.

— Сетра вярва, че ти можеш да помогнеш да ги намерим.

— Каза ли как?

— Не точно. Спомена нещо за Великото оръжие на Алийра, Пътедир, и за някаква си връзка между него и един артефакт, който е у тебе.

— Маготрепача.

— Не ми каза името.

— Това е името. Какво иска да направя?

— Да дойдеш с мен в Дзур планина.

Отпих от кафето.

„Шефе, не е като да се върнеш в Адриланка“.

„Знам, Лойош“.

„Ако ще си в безопасност някъде...“

„Знам, Лойош“.

„И ако има някой, на когото дължиш...“

„Знам, Лойош“.

— Сетра смята, че мога да помогна?

— Да.

— И смята, че Мороулан и Алийра може да са в беда?

— Смята, че е възможно.

Обмислих го малко по-дълго. Тилдра си мълчеше учтиво. Не знам точно какво трябваше да обмислям. Идеята да се върна при някой от старите ми познати определено беше плашеща — джерег бяха обявили голяма цена за главата ми. Но нямаше никакви съмнения какво решение щях да взема. Предполагам, че просто ми трябваша няколко минути, докато го осъзная.

Тъкмо бях готов да реша, когато Тилдра проговори:

— Влад, не би било редно от моя страна да ти оказвам нечестно натиск, но...

— О, карай нататък, Тилдра. Какво има?

— Помниш ли слугата на Сетра?

— Туко. Да.

— Той знае как се вари клави.

— Сериозно? Вийра! Какво се мотаем тука тогава?

— Аз ще платя сметката — учтиво предложи тя.

2. ДА БЪДЕШ ДОБЪР СЛУШАТЕЛ

Предполагам, че моментът е подходящ да ви поразкажа нещо за себе си. Родил съм се човек в свят на драгари, отхвърлено същество в тяхната империя, тъй че се научих да ги убивам и да ми се плаща за това. Дребен, слаб и осъден на кратък живот по техните стандарти, аз се научих да изглеждам по-голям, по-силен и да оставам жив. Станах част от огромна криминална сфера в Империята; ожених се, позволих бракът ми да се разпадне и толкова ядосах организацията, че, както казах преди, сега те се стремят да ме спипат на всяка цена.

Това засега е достатъчно; твърде потискащо е да навлизам в подробности. А и нямах много време да се замислям по въпроса, защото скоро след като напуснахме покрайнините на Апъртаун, Тилдра каза:

— Ако смъкнеш камъните Феникс, можеш ли да бъдеш телепортиран? В случай, че са на тялото ти.

— Да. Нося си една кутийка, в която мога да ги прибера. Направена е от... все едно. Докато камъните са в кутийката, нямат ефект.

— Тогава го направи, ако обичаш.

Преглътнах. Нямах причина да изпитвам недоверие към Тилдра — вярвах на Тилдра. Но все пак не ми беше лесно да се насиля да смъкна артефактите, които ме бяха предпазвали и ме държаха скрит през последните няколко години. Докато се колебаех, тя стоеше неподвижно, с осанката на същество, което е готово да чака дълго и няма никакъв проблем с това.

Смъкнах кожените каишки от врата си и ги прибрах. В момента, в който го направих, се почувствах ужасно уязвим. Настръхнах. Непрекъснато се вмъквах в ума на Лойош, за да видя през него дали ще надуша нещо подозрително наоколо.

„Отпусни се, шефе. Дори да те засекат моментално, не могат да...“

„Знам, Лойош“.

— Извинявам се за неудобството от телепорта — каза Тилдра.

Не отвърнах нищо. Всъщност благодарение на амулета, който ми беше подарил дядо, неудобство нямаше да има. Ако бях исола, щях да ѝ го кажа. Но пък ако бях исола, нямаше да съм в това положение.

Тилдра затвори очи. Устните ѝ се размърдаха беззвучно — някои го правят, когато са в психоконтакт; изглежда, се беше свързала със Сетра, но не можех да я попитам, без да я прекъсна, а това, разбира се, щеше да е неучтиво. След малко очите ѝ се отвориха. Тя ми кимна, придружи кимването с чаровна усмивка и ми махна с ръка. Пристъпих още към нея. Последва миг на дезориентиране и се озовах там, където изобщо не бях допускал, че ще стъпя повече: в Голямата зала в цитаделата на Сетра, високо в Дзур планина.

Казано е: „По дома му ще го познаеш“, а всички знаем, че не е зле да обръщаме внимание на всеки, който има навика да размества сказуемото и обстоятелственото пояснение в изреченията, тъй че нека да ви кажа малко за дома на Сетра Лавоуд. Повече от „малко“ не бих и могъл да ви кажа, защото не познавам толкова добре Дзур планина. Например не знам колко надолу в планинските недра продължава обиталището ѝ. Казвали са ми, че планината гъмжи от естествени пещери и тунели и че някои от тях са свързани с кухни, които тя самата е прокопала.

Една от тях беше мястото, където се появих за първи път, в компанията на Мороулан. Тогава ми се стори, че се намирам дълбоко в планинските недра, и трябваше да се катеря по дълго каменно стълбище; след това научих, че съм бил близо до върха и че когато сме излезли в жилищната зона на Сетра, не сме били много по-близо: Дзур планина е много, много голяма.

Имаше си библиотека, но не знам защо така и не можах да я разгледам, тъй че не мога да ви кажа какво чете. От едната страна на библиотеката има няколко много добре, макар и скромно обзаведени гостни, някои от които съм използвал от време на време. От другата страна има широко вито стълбище, което води нагоре към кухнята или надолу към един коридор, от който човек може да стигне до една от трите трапезарии с различни размери, в две от които съм ял, а третата беше точно Голямата зала, в която стоях сега; дневна, в която веднъж обидих Сетра (обида, която насмалко щеше да се окаже смъртна); и

две врати, които не знам към какво водят. В края на коридора има друго спирално стълбище: то към какво води — не знам, нито надолу, нито нагоре, защото ми се струва, че води право в библиотеката, но там няма никакво стълбище.

Украса почти няма. Все едно че през хилядолетията Сетра е изгубила търпение към всичко, което би могло да придаде малко яркост на онова, което по природа е тъмно, да украси нещо, което по природа е простовато, да одухотвори нещо, което по природа е сурово. Не съществуват ярки цветове в Дзур планина, но и нищо не изглежда грубо; по-скоро всичко е приглушено, но плавно, сякаш домът ѝ представлява паметник на въздействията на времето. Всичките ѝ мебели са прости и удобни, с възглавнички по коравите каменни столове, а светлината се осигурява главно от обикновени маслени светилници или свещи. Нямахме почти нищо, което да разказва за биографията ѝ — в смисъл, в дома ѝ видимо липсваха всички онези шантави неща, които човек си пази през годините като приятелски подаръци или предмети, събрани от разни пътувания, или вражески трофеи. Единственото подобно нещо беше в библиотеката, някакво устройство, покрито със стъкло, с въртящ се метал вътре. Бях попитал за него, но Сетра заяви, че няма представа за какво служи, и не пожела да ми каже как се е сдобила с него, нито защо го смята за ценно. Освен него, както казах, нямаше нищо, което човек би могъл да посочи и да рече: „Сетра Лавоуд има този предмет, защото той означава нещо за нея“.

Признавам, че понякога съм разсъждавал защо си е подредила дома по този начин, но непрекъснато се сблъсках със следния въпрос: ако аз по някакъв начин можех да стигна до нейната възраст, какво щях да пожелая да бъде обкръжението ми? А на този въпрос отговора не знаех и това винаги слагаше край на разсъжденията и ме оставаше само с наблюденията.

И с това общо взето приключват познанията ми за дома на Сетра Лавоуд — не са много, като се има предвид колко често съм гостувал там. Много повече неща съм чувал, от най-вероятните до най-нелепите: лабиринти дълбоко в планината, където извършвала чудовищните си експерименти; високи кули на самия връх, където общувала с мъртвите; скрити проходи до Залите на Съда; скрити помещения, пълни до тавана с несметни съкровища, и така нататък. Но

за тях нищо не знам (освен че смело мога да отрека за съществуването на проходи до Залите на Съда: ако те наистина съществуват, значи ми дължи извинение, че ме изпрати там по трудния път). Малко е известно, повече са подозренията и предположенията.

А освен това имаме и самата Сетра Лавоуд, което може би потвърждава мисълта ми за сказуемостта и обстоятелствеността на пояснение.

Не видях Сетра веднага, тъй че се завъртях и ето я и нея: висока, бледа, немряща. За магията, даже за забранената магия на Древния свят, беше забравила повече, отколкото някой някога е научавал. Беше вампир, но това като че ли не я притесняваше особено; за тези, които разказват истории за нея, това беше почти прекалено, все едно да чуеш, че типът, който се кани да ти изтръгне сърцето, смята да те срита по пищяла след това. Произходът ѝ тънеше някъде в праисторията и някои вярваха, че е живата персонификация на самия свят, че той ще свърши тогава, когато свърши и тя. Аз лично се съмнявах в това — не ми допада идеята за жива персонификация, която е немряща.

Чертите ѝ бяха като на Господар на дракони, само дето ако човек се вгледаше внимателно (като мен), можеше да забележи намеци за Господар на дзури във формата на ушите и очите ѝ. Обличаше се в черно, черно и черно — единствените намеци за цвят по нея днес бяха червеният камък на шията ѝ, жълтият на пръстена на дясната ѝ ръка и синята дръжка на Ледоплам на бедрото ѝ. Облечена беше в загадка, все едно че беше родена само заради нея.

Тилдра ѝ се поклони много дълбоко — по-дълбоко, отколкото я бях виждал да се кланя на когото и да било. Сетра го прие все едно, че ѝ го дължат. Аз само кимнах, Сетра кимна в отговор.

— Сетра Лавоуд — рекох. — Доста време мина. — Двусмислена реплика, с която можеше да си поиграе, ако пожелаеше. Не го направи. Протегна ръка и Лойош прелетя към нея, позволи да го почешат по брадичката, а след това, само за да покаже уважението си към нея, наведе глава, за да се остави да го почеше по люспите, скриващи ушите му: особена проява на почитание, тъй като джерегите много държат да си пазят ушите. Не знам дали Сетра можа да оцени високата чест. Докато обръщаше внимание на Лойош, извадих кутийката от кесията си, отворих я и окачих отново каишката на шията си. Почувствах се по-добре.

— Добре сте дошли в дома ми — каза Тъмната дама на Дзур планина. — Моля, елате с мен.

— За мен винаги е удоволствие — отвърнах и я последвахме към дневната, където ни попита дали желаем вино.

— Клава — заявих твърдо. — Обещаха ми клава.

Сетра се усмихна.

— А ти? — обърна се тя към Тилдра. — Същото ли?

— Ако обичаш.

Появи се Туко — влачеше крака и мигаше.

— Клава — поръча Сетра Лавоуд.

Туко се изплези като змия, душеща въздуха, помръдна, което сигурно трябваше да мине за поклон, и се затътри навън. Изгледах го, докато излезе през задната врата, и попитах:

— Колко стар е всъщност?

— По-млад е от мен.

Кимнах.

— Попитах само за да ти дам пак възможност да бъдеш загадъчна.

— Знам. — Сетра ме огледа от глава до пети. — Добре изглеждаш, Влад.

— Животът на открито ми се отразява добре.

Тя уподоби бегла усмивка и рече:

— Вие също, лейди Тилдра. Радвам се, че дойдохте, и ви благодаря, че доведохте със себе си нашия скитащ източник.

— Беше мой дълг, милейди — отвърна Тилдра. — На свой ред, трябва да ви благодаря за помощта, както и за гостоприемството.

Споменаването за гостоприемство беше знак Туко отново да се появи, този път с поднос с две паници клава, бурканче с мед и гърненце с гъста сметана. Тилдра прие своята паница с благодарна усмивка и отпи от клавата, както я поднесоха. Аз се залисах с моята, докато добие подходящия вид. И на вкус беше добре. Беше ми липсвала повече, отколкото мислех.

— Простите удоволствия на цивилизацията — подхвърлих. — Не съм вкушал клава от Северен пристан.

Окото на Сетра не трепна при споменаването за Северен пристан, въпреки че... все едно.

— Може би трябва да обърнем вече внимание на работата — каза тя. — Или предпочитате първо да си изпиете питието?

— Не, не. Пиенето на клавиатура, докато си говорим по работа, ме връща към най-приятни спомени за по-щастливи дни, когато можех да си седя в компанията на приятни хора и съмишленици, да обмислям разните си неща и да решавам чий крак трябва да счупя тая заран.

Двете ме лишиха от удоволствието да реагират, но Лойош ми каза: „Много си сантиментален, шефе, едва го понасям“, плесна с криле и се върна на рамото ми, колкото да изравни тежестта. Роуца между другото през цялото време не беше помръднала. След малко Туко се върна, този път с поднос с разни сурови умрели неща на него и го постави на каменната маса пред мен. Лойош и Роуца подхвъркнаха, кацнаха и почнаха да кълват. Нито Сетра, нито Тилдра не подскочиха при хвъркването. Това е важно, защото всеки ще се стъписа, когато едно крилато създание изведнъж хвъркне пред него.

За пръв път забелязах, че макар ръцете на Туко като че ли винаги се тресяха, когато носи поднос, подносът изобщо не трепери. Зачудих се дали разните му болести не са само преструвка, и ако да — защо?

— Благодаря ти от името на познайника ми.

— И тримата сте добре дошли, Влад — отвърна Сетра.

Отпих още клавиатура. Проклятие, липсвала ми беше тази чудесия.

— Мороулан и Алийра са живи — заяви Сетра. — Или поне бяха живи до вчера. Следователно са постигнали състояние, при което е невъзможно да се свързваме с тях. Това означава, че или са обкръжени от златен камък Феникс, или са напуснали границите на нашия свят. И докато не докажем противното, сме длъжни да приемем, че са задържани против волята им, а това би трябвало да включва някой с неимоверна мощ — може би дори бог, макар че според мен това едва ли е вероятно. Опасявам се, че това, пред което сме изправени, е много по-могъщо от бог.

— Много добре — рекох. — Никак не ми се щеше да се окаже твърде лесно.

— Не, Влад. Грешна реакция. Трябва да кажеш: „С какво мога да помогна?“

Изсумтях.

— Ако попитам това, току-виж си ми отговорила.

— Точно това е опасността — съгласи се тя.

— Какво е станало според теб?

— Нямам представа.

— Недей да ме лъжеш, Сетра.

— Влад! — казаха Сетра и Тилдра едновременно, със съвсем друг тон.

— О, я стига. Сетра, целият ми живот за теб не е повече от пляска на едно крило, но от моя гледна точка те познавам от дълго време. Едва ли щеше да ме потърсиш, ако не знаеше нещо, или поне ако нямаше силно подозрение.

— Влад...

— Не, Сетра. Не си го и помисляй. Мороулан ми го пробутваше това. Хайде, пробвай, но няма да ти кажа и една основателна причина. Шефовете ми в джерег бяха експерти в тая работа; иди и го убий оня, няма нужда да знаеш какво е направил. Писнало ми е от тия глупости. Да чуя: къде са Мороулан и Алийра, защо ги няма и всичко останало, което не ми казваш.

Лейди Тилдра отвори уста, но я отрязах:

— Не. В тая работа влизам така. Искам да знам.

— Искаш значи? — каза Сетра, почти шепнешком. В гласа ѝ имаше нещо, което не бях чувал никога: нещо смразяващо, нещо властно и много мрачно. Бях в компанията на Чародейката на Дзур планина и смеех да я разпитвам. Един от редките случаи, откакто я познавах, в които усетих върху себе си легендарната ѝ мощ. Седях си смълчан и я търпях. Не можех нищо да кажа, но не се и огънах. Тя продължи: — Наистина ли искаш да знаеш, Владимир Талтош, източник, джерег и ренегат?

— Да. — Казах го, въпреки че ми струваше огромно усилие. Още по-голямо беше усилието да не ми трепне гласът.

— И ако не ти го кажа, тогава какво? Ще оставиш Мороулан е'Дриен и Алийра е'Кийрон на съдбата им? Това ли ми казваш?

Вгледах се в очите ѝ — чак сега осъзнах, че ги бях отбягвал през цялото време. Бяха черни и бездънни; фокусът им в мен беше ужасяващ. Овладях дъха си като при фехтовка или при кулминацията на вещерско заклинание.

— В изпитание на волята ли искаш да го превърнеш, Сетра? Това ли е? Ще ме заплашиш да ги оставиш на съдбата, ако откажа да

помогна, или аз трябва да те заплаша, ако не отговориш на въпросите ми? Тази игра ли искаш да ми играеш?

— Не искам да го превръщам в игра, Владимир Талтош.

Взрян в очите ѝ, отново видях лицето на Алийра, докато се връщах към живота, след като ме бяха свалили Мечът и Камата на джерег; видях отново и Мороулан в Голямата зала на Черен замък, как ме бранеше от Магъосницата в зелено, и си спомних лица, случки и разговори, които никак не държах да си спомням. Изругах и казах:

— Добре. Ще спечелиш, ако ме притиснеш. Права си. И на двамата дължа твърде много. Ако някой от двама ни трябва да отстъпи, ще го направя... ще ти свърша проклетата от Вийра работа като последния уличен орка, нает за два глобуса да троши глави, Но...

— Тогава ще отговоря на въпросите ти — каза Сетра и си затворих устата, преди да съм влошил положението още повече. — Ще ти отговоря, защото си прав и защото заслужаваш да знаеш. Но ще говоря за неща, които нямам никакво желание да разкривам пред никого, тъй че трябва да си благодарен, проклет да си.

— Ще съм благодарен.

Тилдра изведнъж стана.

— Ще се отбия в библиотеката, ако...

— Моля те, искам да останеш — каза Сетра.

— Ами... добре — отвърна Тилдра и седна.

Туко се появи и чак сега забелязах, че клавиата ми е изстинала. Той я смени, допълни чашата на Тилдра и си излезе.

— Откъде да започна? — отрони Сетра замислено. Задържах си езика зад зъбите и зачаках.

— Може би с въпроса: кои са боговете? Не, ето, че вече направих погрешна стъпка. Не това е въпросът. По-скоро трябва да се попита: какво представляват боговете? Кои капризи на сляпата случайност, кои скрити дарби, какви катастрофални събития са се съчетали така, че да създадат онези, които твоят вид почита и на които моят се стреми да подражава? Какво са те, защо ги има, какво правят? Дали са придобили своята мощ само защото съществуват онези, които ги почитат? Дали тяхното могъщество всъщност не е въображаемо? Няма прости отговори на въпроса, който зададе, защото всяко нещо е свързано с всичко останало.

Отпихах клавиата и слушах.

— Част от отговора на поставения от мен въпрос е в следното: боговете са същества, способни да проявяват себе си поне на две места едновременно, и които при все това не са обект на принудителен контрол от страна на което и да е друго същество; в последното се изразява разликата между един бог и един демон. — Последното между другото го знаех, но я оставих да продължи. — Интересна способност, която от своя страна води до много други. Дженоините, въпреки всичките си дарби и умения, не могат да бъдат на две места едновременно. На мен самата не ми е много ясно как става това — не съм нито бог, нито демон.

— Не знам да съм срещал демон досега. — Свих рамене. — Освен ако оня джерег, дето се нарича така, не го разбира по-буквално, отколкото си мисля.

— Срещал си — каза Сетра. — Некромантката.

Зяпнах.

— Тя е демон?

— Да. Но те съветвам да не се опитваш да я контролираш. Склонна е да го приема погрешно.

— Приемам този съвет присърце.

Сетра кимна и продължи:

— Както казах, това умение води до много други. Как са придобили тази способност? Някои от по-младите са били учени от по-старите; на мен веднъж ми предложиха божественост. Но това все пак предизвиква въпроса: откъде са се появили най-старите богове и как са придобили своите дарби?

— Трябва да извървим дълъг път назад, Влад. Дълъг дори за мен. Преди Империята и дори преди онези тридесет и едно племена, от които се е получила Империята.

— Почакай. Тридесет и едно?

— Да.

— Ъ... защо тридесет и едно? В смисъл, бройката важна ли е за нещо?

— Не, доколкото знам. Това просто е броят на племената, съществували по онова време. И моля те, не ме прекъсвай: бездруго е достатъчно трудно.

— Ще се постарая.

Тя кимна.

— Твоят народ е дошъл първи, драги ми източняко. Мисля, че това не те изненадва, може би си се досетил, или Алийра ти е казала нещо такова, тя е склонна да се отдава на прозорливи разсъждения. Е, сега ти казвам, че не е предположение: вашият народ предхожда моя. Как са дошли те — не знам. Но знам, че са пристигнали отнякъде, не са създадени от Природата както дракона, дзура, джерега и сериолите. И все пак дори и те са били изменени от... но да караме едно по едно. Твоят народ вече е бил тук, макар че не мога да кажа в какво състояние, както и животните, и са били намерени от други, от онези, които наричаме дженоини. Не знам как се наричат те самите, нито откъде са дошли, освен че не са оттук. Дошли са, също като твоя народ, само че по-късно.

Да, последното също ми беше известно донякъде.

— Толкова много неща не знаем, Влад. Просто няма как да ги знаем. Премълчавам всичко, което съм видяла, което съм научила по-късно, изводите, до които съм стигала след това, заради ужасно многото неща, които не знам. Дали дошлите тук са представители на всички дженоини? Дали действията им са били типични? Какви са били мотивите им, когато са дошли, и как са се променяли тези мотиви? Дали думата „мотив“, така, както я разбираме ние, изобщо има смисъл, когато ги обсъждаме?

Това бе най-риторичният въпрос, който съм чувал, тъй че не отговорих.

— Ти си се срещал с Вийра — онази, която наричат Богинята демон. Това име... но все едно, засега. Тя пък е от съвсем друг вид и е била докарана на този свят като слуга на дженоините. Била е тук, когато са започнали експериментите си с растения и дървета, а после с животни, а след тях — с хората, които започнали да се наричат „източняци“: променяли са ги, някои по-малко, други — много повече, трети са оставяли такива, каквито са. В някои случаи внасяли подобрения: удължавали продължителността на живота, усилвали умствените им способности и ги превърнали в народа, който започнал да се нарича „човеци“. Да, Влад, нашият вид и дори езиците ни са произлезли от вашия народ, и можеш да се гордееш с това колкото си искаш. Алийра, разбира се, отказва да го повярва, но е самата истина.

За миг ми стана приятно, като си представих как дразня Алийра с това, но Сетра продължи:

— Ако може да се съди по думите на Вийра, склонна съм да предположа, че са били, поне от тяхна гледна точка, добронамерени. Но човек трябва много внимателно да отсее думите ѝ, защото Вийра ги мрази. Била е тяхна слугиня и не са се държали добре с нея. Поради което и тя не храни добри чувства към тях. За това знам само по няколкото намека, които е изтървавала пред мен, и от няколко думи на Барлън, съпруга ѝ, но е ясно, че тъкмо Вийра и още няколко други са саботирали работата им, сътворили са Великото море на Аморфия, отприщили са над света онова, което наричаме „магия“, станали са първите от онези, които наричаме богове, и са унищожили всички дженоини, които по онова време са живеели на този свят.

— Преживяла съм Бедствието на Ейдрон, в което същите тези сили бяха отприщени за втори път над света и възникна По-малкото море — продължи тя. — По площ Великото море е седем пъти по-голямо от По-малкото море. Аз самата дори не мога да си представя катаклизма в онзи миг, в който се е появило, мига, в който за първи път Непознаваемото е придобило форма.

Това и аз не държах много да си го представям.

— Но — продължи Сетра, преди да съм се отвял, — Непознаваемото по дефиниция е безформено: целостта на съдържание при несъществуване на форма. Какво става, когато Непознаваемото придобие форма? Един възможен отговор е, че престава да бъде непознаваемо. Веднага щом се е появило Морето на Аморфия, трябвало е рано или късно да се появи богиня на име Вийра, която да кодифицира и дефинира Древната магия и да е способна да борави с нея; и един сериол на име Клъ!нг Фр'нгта, който направил Древната магия досегаема, като я въплътил в предмети, замъгляващи разликата между одухотворено и неодухотворено; и един човек — имаше предвид драгар — на име Зерайка, която да сътвори Глобус, който да направи тази сила достъпна за всеки ум, който може да се дисциплинира и да изучи шаблоните и кодовете, посредством които Глобусът прехвърля суровата сила на аморфия в пръстите, оформящи реалността. Така Непознаваемото отново става познаваемо и е сила, несъществуваща, доколкото знам и доколкото Некромантката е могла да установи, никъде другаде във вселената — всъщност във всяка вселена, защото съществуват повече от една вселени, както доказва Некромантката.

Тук малко се позатрудних, но просто го оставих настрана за бъдещи разсъждения и продължих да я слушам.

— И тъй, в нашия свят, благодарение на боговете, тази сила съществува, а някъде съществуват дженоините, изпълнени с жажда за власт и с омраза към онези, които са унищожили събратята им... или така поне съм убедена, че бихме могли да мислим за чувствата им, без да се отклоняваме много от истината... Кой е този, Влад, който би могъл да ни защитава от този ревнив и разгневен вид, който възприема всички ни като разбунтували се научни обекти — като опитни плъхчета, вкарани в лабиринт, от който не само сме се измъкнали, но сме избили наблюдателите си и сега в своята арогантност управляваме лабиринта както намерим за добре и не искаме да позволим на онези, които са го построили, дори да наблюдават? Кой би могъл да ни защити от дженоините?

Досетих се какъв може да е отговорът и се оказах прав, но не я прекъснах.

— Боговете — каза Сетра. — Над всичко друго, това е тяхната главна задача. Мястото, което наричаме Пътеките на мъртвите, е разположено, както мисля, че знаеш повече от всеки друг, както в нашия, така и извън нашия свят, а в самото му ядро се намира мястото, което наричаме Залите на Съда, защото според нашите легенди след смъртта си отиваме там, за да бъде подложен на съд животът ни. И доколкото ни е известно, това общо взето си е самата истина. Знам как работи умът ти в момента, Влад, и виждам проблясък на разбиране в очите ти. Подозирам, че започваш да съзираш истинското предназначение на Залите на Съда.

Преглътнах. Права беше. Имах проблясъци.

— Да — продължи тя. — Тъкмо там боговете отсяват душите така, както един сериол отсява златото в планински поток. Боговете търсят тези, които може да са им полезни в дългата им война. Тъкмо в Залите на Съда те съзират понякога онова, което за нас е бъдещето, и се опитват да тълкуват тези свои прозрения, и се подготвят да отвърнат на всяка заплаха, която може да се появи. Седят там и онези, за които преценят, че са ценни, ги довеждат пред тях, след смъртта им, само поради тази причина. Това е начин да трупат сили, с които да защитят своя свят.

— Своя свят ли? — попитах. Бях доловил някакво значение в това.

Тя кимна.

— Да. Своя свят, не нашия.

— Схванах.

— Да. И при този преглед на мъртвите се оказва, че някои са безполезни за тях. На тях позволяват да се преродят или ги взимат за слуги в Пътеките на мъртвите — онези, облечените в пурпурните халати. Други притежават умения, които някой ден може да се окажат полезни, тях ги задържат в Пътеките на мъртвите в случай, че се окажат някой ден необходими, или биват преродени в обстоятелства, в които уменията им могат да се развият. Неколцина се подлагат на обучение в божественост, а един много малък брой се връщат отново, като немрящи, тъй като ползата им за света не е приключила с живота им. Преди години аз се оказах една от тях.

Кимнах.

— Добре, добре. Май започнах да вдявам.

— Нали? Но точно оттук нещата започват да стават сложни.

Завъртях очи.

— Престани, Влад. Тази твоя физиономия не е от най-симпатичните. Послушай ме и се опитай да разбереш.

Въздъгнах.

— Добре. Давай нататък.

Сетра кимна.

— Казах ти за боговете и за дженоините, но има и други фактори, и главният от тях са сериолите. Ти никога не си срещал сериол... Срещал си? Виж ти. Не знаех, или съм забравила. Но съм сигурна, че не знаеш много за тях. Аз също знам много малко за тях, въпреки че съм си имала работа с тях повече от всяко друго човешко същество на света.

— Сериолите са тукашни — продължи тя. — Нито вие, нито ние сме такива. В известно отношение те може би презират и вас, и нас, макар повечето да признават, че не сме виновни за това, което са направили от нас. Но над всичко те презират боговете, защото боговете съвсем реално властват над света. Сериолите не са еволюирали като вид, над който други могат да властват — кой би могъл да еволюира така? А тъкмо боговете са тези, които са изпратили сънищата,

вдъхновили Кийрон Завоевателя да събере племената и да тръгне на изток, и виденията, накарали Зерайка да сътвори Глобуса; следователно боговете са тези, които са създали Империята, изтласкала сериолите от домовете им, Империята, която е унищожила повечето им култура, избила е много от тях в сражения. Те — и макар да е трудно да се говори за един народ все едно, че са имали един глас, тук мисля, че не се отклонявам много от истината — те мразят боговете. Това не ги прави задължително приятели на дженоините, но ги прави врагове на боговете. Разбираш ли?

— Така мисля.

— И някои от сериолите вярват, че врагът на техния враг трябва да е техен приятел.

Кимнах.

— Боговете — продължи тя — вечно търсят начини да блокират нашия свят, така че дженоините да не могат да стигнат до него. А някои фракции сред сериолите продължават да търсят начини да позволят достъпа на дженоините. И в целия този конфликт се появяват онези дженоини, които преди много години са създали онези полуживи, полунеодушевени артефакти, наречени Великите оръжия, всяко от което е, явно или не, насочено срещу боговете.

Примигах.

— Великите оръжия са... но това е нелогично. Защо ще...? Добре, добре. Все едно. Продължавай.

— Изобщо не съм казвала, че ще е лесно.

— Да бе.

— Та докъде стигнах? Ах, да: Великите оръжия. Много трудно е да се убият дженоини, Влад. Не познаваме отрова, която да им действа, вътрешните им органи са дуплицирани. Няма гръбнак, който да пресечеш, и може да се каже, че имат почти съвършен, вроден имунитет към унищожителното действие на аморфията. Когато ги раниш, регенерират, устояват и на най-мощните моргантски оръжия, все едно че самите им души са скрити някъде далече от телата им. Но това е невъзможно, тъй като Великите оръжия могат да убиват дженоини. Великите оръжия са единственото надеждно средство да убиеш дженоини... стига да оживееш достатъчно дълго, за да успееш да го удариш, и стига да улучиш, и стига той да не успее да се защити

срещу това... Забелязваш ли противоречието, Влад? Разбираш ли иронията?

— Аха. Виж, в иронията ме бива.

— Знам. Винаги те е бивало. Помня, че си беше такъв още в дните преди Империята.

— Аз... Както и да е.

— Разбираш ли?

Кимнах.

— Великите оръжия са били създадени, за да унищожат боговете, но сега се използват, за да пазят боговете. Хитро.

— Да. Ние, които носим Великите оръжия, сме избрани от боговете... дори онези от нас, които, като Зунгарон...

— Кой?

— Все едно. Дори тези от нас, които го имат по чиста случайност и нямат никаква представа за какво служи, нито какво да правят с него. Ако се опълчим срещу боговете, съзнателно или случайно, животът ни сигурно ще се окаже тежък. И въпреки това ние сме единствените същества, от които боговете имат причини да се боят и които да мразят.

Примигах.

— Никога не съм ви завиждал, Сетра. Сега ви завиждам още по-малко.

Тя се усмихна.

— Резултатът е, че трябва да ни държат под око — причините за това би трябвало да са очевидни.

Кимнах.

— Боговете мразят оръжията ни и се нуждаят от нас, които ги владеем. Дженоините се страхуват от оръжията ни и мразят боговете. Разбираш ли?

Кимнах отново.

— Припомни си собственото си минало, Влад. Знаем какво ти е разправяла Алийра за предишните ти животи, тъй че помисли над думите ѝ. Преди хилядолетия, още в дните, когато създавахме Империята, въпреки че само Зерайка знаеше, че го правим, семената на всичко това бяха посетени. Помисли за онези, които познаваш, като за хора, които някога са били твоето семейство, и за онези, които са означавали нещо за теб във времена, така избледнели в мъглата на

миналото, че е невъзможно да си ги представиш, камо ли да си ги спомниш. Кийрон вече го няма, останал е в Пътеките на мъртвите и чака своя миг. Аз, която имах някакво значение за племето, съм тук, наблюдавам Великите оръжия, следя дженоините, слушам боговете и се старая да не допусна нещо да наруши баланса.

— Мисля, че всички ние, още тогава, бяхме белязани от боговете. — Тя въздъхна. — Не мога да кажа, че много ми харесва, или че на теб трябва да ти харесва, но това е положението. Сега Алийра е отвлечена, както и Мороулан. Кой би могъл да отвлече и двамата? Човешка сила? Чудя се дали някой може да отвлече двама като Алийра и Мороулан и да ги скрие от мен. Но дори и да съществува такова лице, не би могло да ги скрие от Некромантката. Ако тук има човешка намеса, то тя е в служба на някой по-могъщ.

— Боговете? — Сетра вдигна вежди. — Едва ли, макар че тази възможност не бива да се пренебрегва с лека ръка. Аз не я пренебрегнах. Имам си начини да проверявам такива неща, използвах ги и съм убедена, че боговете нямат нищо общо с това. Всъщност някои от тях са доста загрижени от случая. Може да е някой пакостлив бог, и това все пак да е вярно, но той не би могъл да го скрие от Пъстървата, която знае мотивите на боговете. Не, не вярвам да е някой от боговете.

— Демон? — продължи тя. — Не. Демоните си имат свой живот и нашият свят изобщо не ги интересува, освен когато не бъдат призовани. А това само буди въпроса кой е извършил призоваването и защо? Сериолите? Съмнявам се, защото не съм чувала никога да са извършвали нещо такова, но се надявам да са сериолите, защото ако не са те, значи са дженоините. Дженоините, които искат оръжията да се използват срещу боговете — нали в края на краищата точно за това са създадени.

— Познавам те, Влад: винаги си се чувствал неловко с неща като каузи и причини, колкото и да разпитваш за тях. И колкото и да възразяваш, винаги си най-щастлив, когато имаш една-единствена, изпълнима задача, без да те е грижа за разните там „защо“ или за последствията. Да, но все пак попита и ето, че ти отговорих. — Сетра въздъхна. — Нашите приятели са в опасност. И може да се окаже също така, че в опасност са много повече неща. Докато не научим повече, е невъзможно да кажем със сигурност дали това е част от ход срещу

Империята, но определено трябва да си даваме сметка за тази възможност. Може би ще помогнеш да се предотврати сериозна заплаха за Империята, може да се окажеш способен да помогнеш на хора, които са твои и мои приятели. Струва ми се, че наистина си длъжен да се опиташ, и щях да ти кажа само това и нищо повече, но ти поиска да чуеш цялата история. Цялата история би ми отнела повече време, отколкото очакваш да преживееш, източняко, но една малка част поне ти предложих. Дано да си останал доволен.

3.

НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

Отново бях оставил клавиата си да изстине. Туко отново се появи и ми донесе нова.

Добре, значи дженоините бяха спипали ниската самонадеяна Алийра и високия арогантен Мороулан, братовчеди. Признавам, че част от мене изпита задоволство от това, че някой им беше показал, че не са чак толкова яки, колкото се правят. Но другите ми части не можеха да забравят, че, ами, общо взето си бяхме спасявали живота взаимно, и то неведнъж, и че и двамата се бяха държали мило с мен в моменти, когато нямаха причина да са особено мили, и че колкото и да ме дразнеха понякога, все пак имахме много общи неща зад гърба си, и макар да ме болеше да си го призная, изпитвах привързаност към тях.

Помълчах. Съживявах в главата си спомени, които не съм склонен да споделя с вас. Приготвянето и пиенето на клавиата поне ме върна в състояние, в което можех да проговоря.

— Разбира се, че ще направя каквото мога, но спасяването на света просто не е в стила ми, Сетра. Специализирам в по-дребни неща: чупене на крака, събиране на дългове, пречукване на някой доносник. Дреболии, нали знаеш.

Двете с Тилдра мълчаха. Накрая въздъгнах.

— Добре. Какво трябва да направя?

— Има си процедура — каза Сетра. — Вярвам, че ще подейства. Но трябва да я извършиш.

— Тъж... ако попитам защо аз, ще получа ли отговор, който да трае по-малко от час?

— Защото имаш веригата, която наричаш Маготрепач.

— Разбирам. Е, всъщност не разбирам.

— Използваш Маготрепача, за да установиш контакт с Чернопрът, после следваш връзката през един от прозорците на Мороулан.

— Това ли е всичко?

— Да. Твоят артефакт би трябвало да може да се свърже с Великото оръжие дори отвъд некромантските граници, защото Чернопрът би трябвало винаги да може да усеща, на някакво ниво, какво става в тези прозорци. Така поне мисля. Или ще стане, или няма да стане.

— Мда, предполагам, че това са опциите. Въпросът е, какво след това? В смисъл — ако стане, какво да правя?

— Импровизираш.

— Импровизирам?

— Как мога да ти кажа какво да правиш, след като не знам къде отиваш, нито какво ще намериш там?

— Знаеш, че не си падам много по импровизирането.

— Знам. Но си добър в него.

— Благодаря.

— И не разчиташ на магията — имаш други способности.

— Страхотно. След като отворя пътя, в случай че стане и отида там, ако отида, ще разчитам ли на нечия помощ?

„Мене забрави ли ме бе, шефе?“

„Ти да мълчиш, Лойош“.

— Не — отвърна Сетра. — Няма да има кой да ти помогне.

— Схванах. Просто влизам там и импровизирам. Докато импровизирам, ти какво ще правиш?

— Ще чакам.

— Би ли могла, хм, да ми хвърляш по някое око? Да речем, да ме дръпнеш обратно, ако падна на главата си?

— Не знам как. Щом не мога да стигна там, където са, не знам как бих могла да те наблюдавам там.

— Ами... с магия?

— Ако чародейството вършеше работа там, едва ли щяхме да имаме този проблем, а друга полезна магия не мога да измисля. За разлика от теб, не съм вещица.

— Ако ме беше помолила, щях да те науча. Но казваш, че вещерството все пак ще действа?

— Би трябвало. Това е една от причините да поискам ти да го свършиш.

— Вещерството обикновено не е полезно в...

— Забрави ли Пътеките на мъртвите, Влад?

— Още се мъча да ги забравя.

Бях навестил мястото, където умрелите се мотаят като стари Господари на дракони без битки, в които да се сражават, освен онези, които вече са изгубили, и макар да бях жив, преживелицата не ми хареса чак толкова, че да я въртя в паметта си. Тя не каза нищо и рекох:

— Какво ще кажеш за Некромантката?

Сетра килна глава.

— Виж, това е мисъл, Влад. И никак не е лоша, при това.

— Колко отпуска ще пуснеш за усърдието?

— Ще говоря с нея.

Превъртях го през ума си.

— Сетра, ти разбираш ли какво ме молиш да направя?

— Да.

Естествено, че разбираше. Първо, беше дракон. Нещо повече, беше предвождала армии. Никакъв проблем нямаше да заповяда на хората да тръгнат да ги убият — за нея това си беше начин на живот.

— Преди да съм се набутал в това, кажи ми едно: имаш ли някаква сериозна причина да вярваш, че мога да се измъкна жив?

— О, да, разбира се. Ценя високо уменията ти.

— Ах! Уменията ми. Какво пък, звучи успокоително.

— Не се подценявай, Влад.

Каквото и друго да кажех, щеше да прозвучи самосъжалително, тъй че млъкнах, но Тилдра заяви:

— Аз ще отида с него.

Двамата със Сетра я изгледахме. Беше го казала, все едно че обявява какво вино смята да поднесе на вечеря.

— Тилдра — най-сетне проговори Сетра. — Не съм сигурна, че си подготвена за тази мисия.

— Може и да не съм. Но не съм толкова безпомощна, колкото може би си мислите.

— Все пак — каза Сетра. — Това е дейност, за каквато Влад е обучен... — Между другото, това беше новина за мен. — А ти не си.

— Сигурна ли сте в това? — попита Тилдра. — Не говоря за обучението на Влад, но навярно в това, което ни предстои, дарбите ми няма да са съвсем безполезни.

— Разбирам — отрони замислено Сетра. Явно беше доловила в думите ѝ някакво значение, което ми убягваше.

— Сетра, имаш ли нещо против да ми го обясниш това? — попитах. — Струва ми се, че нещо ми убягва.

— Да, вярвам ти.

— Трудно е да се обясни — каза Тилдра. — Но ако желаеш...

— Премислих за обяснението. Само ми кажи дали трябва да го знам.

— Не трябва — каза Сетра.

— Е, и? — попита ме Тилдра.

— Да, май трябва да дойдеш.

— Тогава да започваме веднага.

— Не.

— Има ли причина да отлагаме, Влад? Или просто ти трябва време да си отпуснеш нервите?

— Нервите ми са толкова опънати, че всичкото време на света няма да стигне за отпускане. Но щом ще ходя да ме убиват, държа да я довърша тая проклета от Вийра клавиатура. А сега моля ви, оставете ме на мира да ѝ се насладя.

Сетра се усмихна.

— Знаеш ли, Влад, каквото и да става с теб, ти неизменно си оставаш същият.

— Това е добре. Не съм имал толкова практика да съм си същият, колкото теб. Това означава ли, че ще си довърша клавиатурата?

— Разбира се. Докато го правиш, ще се опитам да се свържа с Некромантката.

Лицето на Сетра се изопна и престанах да я гледам, защото е неучтиво да гледаш нечие лице, докато лицето разговаря психически с друг, а ми е много трудно да съм неучтив в присъствието на лейди Тилдра. Пиех си клавиатурата. Наистина беше много добра.

— Некромантката ще е там — заяви след малко Сетра — и ще се постарее да следи хода на събитията, но не може да гарантира, че ще успее.

Изсумтях и допих клавиатурата. Бях благодарен, че ми го позволиха. Сетра изглеждаше все така развеселена. Не можех да предположа какво си мисли Тилдра, разбира се.

— Тъй. Приключих. Айде да ходим да ни убият. Всички готови ли са?

Сетра сви рамене.

— Аз засега няма какво да правя.

— Телепортът — рекох. — Позагубил съм практика.

— Е, с това мога да се справя.

Скрих двата образаца от камъка Феникс, един златен и един черен, в кутийката им й отново се почувствах оголен, но бях достатъчно уплашен от идеята за дженоините, за да позволя някаква си дреболия като джерег да ме притеснява излишно. Не е ли странно как и най-малката промяна на обстоятелствата може да промени всичките ти приоритети?

„Готови ли сме, Лойош?“

„О, да бе, шефе. По-хубаво не може и да бъде“.

— Готови сме — казах на Сетра.

Тилдра застана до мен, а Сетра, без окото да й мигне, доколкото можах да забележа, накара дневната да изчезне и дворът на Черен замък да се появи около мен.

Прищя ми се да му кажа „здрости“. Много мои спомени бяха здраво свързани с това място и при това дори не всички бяха лоши. Беше голям и беше замък, целият направен от черен мрамор, прошарен с жилки сребро, и се рееше на около миля във въздуха, и никой освен мен не мислеше, че в това има нещо странно.

Предполагам, че подобни неща може да се кажат и за Мороулан, ако човек поиска да се върне на по-стара тема. Върнах каишката с камъчетата на врата си.

— Предлагам да тръгнем направо за Кулата и да го направим това, или поне да опитаме, защото не искам да си оставям време за мислене.

— Добре — каза Тилдра.

Щом се приближихме, познатите крила на портата се разтвориха. Попитах я:

— Теб изобщо ли не те е страх?

— Би ли предпочел да ме е страх, Влад?

— Хубав въпрос. Не съм сигурен.

Навътре, нагоре, насам, натам, разбъркайте още няколко наречия за място — и най-последно се катерим по тясното метално стълбище в Кулата на Мороулан. Влизал бях там. Не е от местата, които ужасно ми липсват.

— Тук би трябвало да има страж — рекох.

— Моля?

— Не може просто така да се качим и да го направим. Трябваше да си пробиваме път с бой покрай някой легендарен получовек-получудовище, който брани това място от началото на времето и не може да бъде поразен с никакво оръжие, нито да се трогне от каквато и да било дума, нито да го избегнеш с каквото и да било движение.

— Разбирам — каза Тилдра. — Защо?

— Не знам. Загрявка за по-грубата работа.

— Иронията и горчивият смях помагат ли да си облекчиш страховете?

— Да.

— Да не би да зададох неучтив въпрос?

— Не знам. Ще помисля и ще ти кажа.

Бутнах с рамо капака над главата си. Той се обърна с трясък и долових смътната миризма на формалдехид — не помнех да я имаше преди. Качих се и огледах. От предишния си опит знаех, че няма смисъл да броя прозорците — объркващо е. Освен това всички освен един бяха покрити със завеси. Това, което се виждаше през открития, беше тъмен пурпур, с бляскащи точки тук-там. Напомни ми малко за небето в Изтока. Едва след миг осъзнах, че Некромантката вече е тук, застанала неподвижно като статуя пред завесата между два от прозорците. Тилдра пристъпи зад мен и грижливо затвори капака.

— Радвам се, че те виждам, Влад — каза Некромантката.

Не знаех как да реагирам. Никога не съм знаел как да реагирам спрямо нея. В някои отношения беше по-загадъчна и от Сетра Лавоуд. Изглеждаше злоещо — предполагам, че го правеше нарочно. Беше мършава дори за драгарка и облечена в убито черно, дори копчетата не бяха сребърни, и беше много, ама много бледа, и беше експерт в онова, което според мен е смъртта, но доколкото съм улавял от разговорите си с нея, тя гледа на смъртта съвсем по друг начин; за нея думата „място“ не означава същото, каквото значи за мен, нито думата „живот“ или „душа“. Онова, което за Алийра са предмети на епистемология и онтология, за нея е предмет на инженерство. Изпитвах трескаво желание никога да не попадам в ситуация, в която „място“, „живот“ и „душа“ се оказват предмет на инженерство.

Желанията най-често докарват на човек неприятности.

Между другото, как по дяволите се забърках с такива шантавели?

„Вроденият ти чар, шефе“.

„Я да мълчиш, Лойош“.

Отново смъкнах каишката от врата си и прибрах камъните Феникс. Помня, че този път не изпитах нищо особено. Пуснах Маготрепача — една златна верижка, дълга не повече от две стъпки и увита на лявата ми китка — да падне в шепата ми. Погледнах го. Беше направен от същото вещество като златния камък Феникс, който току-що бях прибрал, но представляваше съвсем друго нещо. Бяха му направили разни неща. Някой, някой ковач сериол, предполагам, се беше потрудил над него и го беше превърнал в нещо съвсем друго... точно в какво, през годините бях получил само някакви смътни намеци, като с оня сериол, дето го попитах дали е Велико оръжие, а той ми каза „Все още не“. Хе.

Този път брънките на веригата бяха много малки; някъде около половин пръст горе-долу, което означаваше, че са повече, отколкото в други случаи, когато веригата е дълга да речем педя и половина и всяка брънка е някъде към два-три сантиметра. Не знам защо, но идеята, че броят на брънките се променя, ми се струва по-смуцаваща, отколкото промяната на дължината като цяло.

Извърнах очи към прозореца, после пак погледнах веригата. В ума си нахвърлих картина с Чернопрът, оръжието на Мороулан. Или по-скоро се опитах да нахвърлям картина, но ми се изплъзваше.

„Помощ, Лойош“.

„Тук съм, шефе“.

Представих си го в ножница, въпреки че съм го виждал голо проклетото нещо. Дълго около пет стъпки, там някъде: „дълъг меч“, както го наричаха някои, с гладка черна дръжка, най-обикновен предпазител, блести като сребро; на върха на дръжката гладък лъскав черен камък, камъкът, наречен „Сълзите на Вийра“, обсидиан, огладен от Черна вода. Ножницата, която Мороулан използваше напоследък — имаше няколко, — беше съвсем обикновена, като че ли кожена, макар да знаех, че в нея има и още нещо. Беше стара, с разхлабени конци по шевовете и най-горе беше леко отпрана.

С помощта на Лойош картината стана по-ясна, после — много ясна, после — толкова ясна, че ме уплаши, после лейди Тилдра се озова до мен в отговор на нещо, което казах, после рамото ми се завъртя и после Маготрепача изхвърча през прозореца пред мене.

И всичко стана точно така, както Сетра Лавоуд каза, че ще стане. Срам и позор.

Прозорецът се размъти и отмести, изпълни се със светлини, с тъмнини и с неясни очертания. Стада непознати животни пасяха по зелени поля под странно сиво небе; причудливи издатъци, подобни на пръсти, опипваха малък метален предмет и го почукваха с някакъв инструмент; планински връх се появи под мен, остър и суров на фона на черно, черно, черно небе; имаше някакъв зелен океан, вълните изглеждаха огромни и се разбиваха в прозореца, но не преминаваха; младо момиче, което можеше да е човек или драгар, се вгледа в мен с невъзможно красиви очи; птица, подобна на атира, изпищя ужасно и запропада надолу към пътеката, лъкатушеща между гъсти дървета, и изведнъж се стопи в нищото; виолетови искри захвърчаха от колело, което се въртеше невероятно бързо, но без никаква видима цел; мъж някакъв драскаше с перо по дълъг свитък пергамент; дълбоко под водата странно същество, цялото покрито със зелени и жълти люспи, държеше червен плат и бродираше по него с тънка сребърна игла и син конец. И всичко това ставаше без никакъв звук — това, струва ми се, беше най-шантавото.

И ето че прозорецът вече показва пълен мрак, разкъсван от проблясъци на мълнии като при буря, източникът на светлината е извън полезрението ми, но в тези проблясъци виждам самия Чернопрът, само че малко по-реален, отколкото във въображението ми, и изведнъж осъзнавам, че макар да е прибран в ножницата си и че тази ножница е окачена на хълбока на много позната ми фигура, усещам Чернопрът; и онази малка частица от мозъка ми, запазила си свободата да има свое мнение и чувства, дълбоко съжالياва, че сме успели.

Двамата с Тилдра, в пълен унисон, правим стъпка след Маготрепача и прекрачваме през прозореца... Не последва никакво замайване като при телепорт, нито някакво забавяне. Мисля, че това донякъде само влоши нещата — промяната се оказа по-внезапна от всякога и извадих късмет, че не ми се наложи да се браня моментално. Първото, което забелязах, беше, че се чувствам по-тежък — вероятно резултат от някакво общо заклинание срещу всеки, на който не му е мястото там, а може би беше някакво естествено за мястото свойство. Въздухът миришеше странно, някак сладникаво и с някакъв особен дъх. Нямаше никакви звуци. Онова, което ми бе заприличало на

мигаща светлина, се оказа мъждукаща лампа, на четиридесет-петдесет стъпки от мен; беше окачена на тавана и се поклащаше, и тъкмо на тази светлина видях Мороулан и Алийра, второто, което ме стъписа. Но първото привлече вниманието ми моментално.

„Къде е Роуца, Лойош?“ Признавам, че се изненадах от смътното чувство на страх, утаил се в стомаха ми.

„Накарах я да остане. Не исках да се притеснявам и за нея“.

Също толкова се изненадах от чувството на облекчение, което ме изпълни.

„Можеше да ми го кажеш“.

„Реших го в последния момент“.

Чак тогава обърнах внимание на Господарите на дракони, които бяхме дошли да спасяваме. И двамата седяха на пода до една от каменните стени, с нещо като железни пранги на китките, и двамата изглеждаха будни. И двамата бяха с оръжията си.

Мороулан се окашля и каза:

— Добре дошли. Чувствам се изпълнен с желание да кажа нещо от рода на: „Какво те забави толкова, Влад“, но се опасявам, че вие, лейди Тилдра, може да го приемете погрешно, така че ще се въздържа.

— Адски учтиво от твоя страна — рекох.

— Здравсти, Влад — каза Алийра. — Тъкмо се чудех кого ли ще изпрати в този капан.

— Капан ли е? Виж ти. Трудно ми е да го повярвам.

Мороулан изсумтя.

— Как така са ви оставили оръжията? — попитах.

— Можеш ли да допуснеш, че ще искат да ги пипнат или дори да се приближат до тях? — отвърна с въпрос Алийра.

— Разбирам. Значи имате си оръжията, но не можете да ги използвате.

— Ами, сигурно си забелязал, че нямаме връзка с Глобуса.

— Хм... — казах, понеже този дребен факт наистина ми се беше изплъзнал. — Я да видим сега дали можем да ви измъкнем от тия неща.

— Успех — каза Алийра.

— О?

Огледах ги. Имаше малко празно място, колкото да стигна до белите глинени гърнета на няколко крачки от стената (въздържах се да

погледна съдържанието им), но не повече. Веригата беше дебела и като че ли от някакъв материал, подобен на желязо, само че по-гладък и...

— Няма ключалка. Не се отварят.

— Моментално го забеляза, нали? — каза Алийра.

— Майната му. Как ви ги поставиха, между другото?

— Не знам — каза Мороулан.

Погледнах ги.

— Тъй. Значи седите си тука и не можете да мръднете, да се измъкнете или да направите каквото и да било. Добре. Толкова неща съм насъбрал да ви кажа през годините.

— Много смешно, Влад — каза Мороулан.

„И аз мисля, че е смешно, шефе“.

— Мислите ли, че пристигането ни тук е засечено? — попита Тилдра.

— Няма как да го разбере — каза Мороулан.

— Склонна съм да допусна, че е — каза Алийра.

— Добре. Така нещата стават по интересни. Някой от вас да има предложение как да ви измъкнем от тези пранги?

— Трябваше да доведеш Кийра — каза Алийра.

— Да бе. Обаче нещо се разсеях и съм забравил да я пъкна в джоба си.

Клекнах до Мороулан и огледах прангите. Бяха съвсем гладки, все едно че бяха направени и оформени около китките му от някакъв непознат за мен материал. Нещо много твърдо, мътносиво и яко поне колкото желязо.

— Как дойдохте тук? — попита Алийра.

— През прозорците на кулата ми — каза Мороулан. — Използвал е Маготрепач, за да намери Пътедир.

— Чернопрът всъщност, но общо взето — да.

— Значи прозорецът още е отворен?

— Не е — отвърнах.

— Е — каза Мороулан.

— Ще се съобrazia с експертното ти мнение.

— Отворен е — каза Мороулан. — Но не знам как можем да стигнем до него без помощта на силите, до които няма достъп оттук, тъй че все едно, че не е.

— Дженоините имат ли достъп до тези сили? — попита Алийра.

- Моля? — каза Мороулан.
— Могат ли да стигнат до нашия свят с помощта на прозореца?
Много тихо, под носа си, Мороулан изруга.
— Не бях помислил за това.
— Предполагам, че и Сетра не се е сетила.

Мороулан и Алийра бяха братовчеди, от дома на Дракона. Мороулан беше от онези типове, дето ходят на стилист поне веднъж в неделята и много се грижат за ноктите си; на младини е овършавал с меча си цели села, когато му се скапе настроението. Алийра беше ниска за драгарка (все пак по-висока от мен, разбира се), стегната, много интелигентна и си падаше по дуелите повече от всяко друго забавление, за което можете да се сетите. И двамата бяха по-големи магьосници, отколкото аз ще бъда някога, макар и малко засенчени от връзката си със Сетра Лавоуд — но това само означаваше, че често пъти ги подценяваха.

И двамата носеха Велики оръжия — тях рядко ги подценяваше някой.

Мороулан не мразеше източняците толкова, колкото бихте очаквали. Алийра не мразеше мен толкова, колкото бихте очаквали. Как точно се забърках с тия двамата е дълга история и едва ли си струва да я повтарям, но може да се каже, че през годините връзката с тях ми беше донесла повече добро, отколкото лошо — поне до този момент.

Огледах веригите на Мороулан, където се свързваха със стената, и не видях нищо, по което да може да се поработи — все едно че бяха излети още когато стената е била построена. Самата стена приличаше на каменна, само дето камъни нямаше, всичко беше едно цяло, все едно че някой я е изсякъл от планинска скала. Какво пък, защо не? Сетра беше направила нещо такова. Нейните стени, разбира се, не бяха толкова гладки.

— Изглежда, не бързат много — рекох.

— Докато не докажем обратното, можем да допуснем, че ни наблюдават и слушат — каза Алийра. — И тъй като знаят, че са

хванали всички ни в капана, не им се налага да бързат, а като слушат, могат да извлекат полезна информация.

— Например факта, че могат да използват прозореца, за да стигнат до нашия свят — каза Мороулан. — Който ти преди малко беше така любезна да съобщиш.

— А ти пък даже го повтаряш в случай, че са го пропуснали.

— А ти...

— О, я млъкнете — скастрих ги.

Размахах един определен пръст към света изобщо, в случай че наблюдават и че жестът е универсален, и едва сега забелязах, че помещението няма никакви врати.

Отделих малко повече време да го огледам — усещах погледите на всички върху мен, но не виждах нужда да се обяснявам. Стаята беше някъде около двеста на сто и петдесет стъпки и празна, с изключение на няколко високи метални предмета, които приличаха на рафтове за книги, но без книги по тях. По-скоро приличаше на нещо като склад. И доколкото можех да видя, нямаше нито вход, нито изход. Добър начин да си пазиш имуществото от обир. Трябваше да го запомня в случай, че някога имам имущество за пазене и възможност да си го пазя. Отбелязах:

— Няма никакви врати.

Алийра и Мороулан ме изгледаха, все едно че съм обявил, че ножовете понякога са остри. Гилдра кимна строго, но мисля, че и тя вече го беше забелязала.

Помислих дали да не се свържа с тях психически, но без Глобуса щеше да е адски трудно, за изтощението да не говорим.

Мороулан затвори за миг очи, после пипна дръжката на Чернопрът и каза:

— Никой не ни подслушва.

Алийра завъртя рязко глава и го зяпна.

— Как го разбра това?

— Чернопрът не е съвсем безсилен, братовчедке. Аз също, впрочем.

Тя го изгледа с голямо съмнение, но си замълча.

„Ей, шефе, мислиш ли, че Некромантката е могла да задържи контакта?“

„Цели светове бих дал, за да го науча, Лойош“. На глас рекох:

— А бе, що не ми разкажете какво точно се случи?

И двамата заговориха едновременно, което може би трябваше да предвидя; после се спогледаха сърдите. Накрая Алийра кимна на Мороулан, а той сви рамене и обясни:

— Не знам. Бях си в библиотеката, а после се озовах тук, за украса на тази стена.

— Аз пък си бях в спалнята — каза Алийра с тон, все едно че отвличането на Мороулан от библиотеката не му дава повод за оплаквания.

— И нямате представа какво е станало?

— Никаква — отвърна Алийра. — Бях си там, после се намерих тук, с пранги. Нямах усещане за изтичане на време или че съм изгубила съзнание, макар че това не доказва нищо. От друга страна, Пътедир няма усещане за изтичане на време, а това, вярвам, доказва нещо.

— Дватамата с Чернопрът изпитахме същото — потвърди Мороулан. — Което, надявам се, означава, че притежават способност да ни транспортират моментално от нашия свят в пранги, приковани в стена; защото ако не е така, то тогава притежават способността да пречат на Велико оръжие, а в такъв случай бих се притеснил.

Предъвках наученото в ума си и го попитах:

— Нямаше ли признаци, че, хм, охранителната ти система е пробита?

— Никакви.

— Според теб дали е нещо, което са могли да правят винаги и просто сега са го решили? Или е ново?

— И аз си блъсках главата над това — каза Мороулан.

— Не ни дава много материал за работа. И допускам, че двамата нямате предложения как да се измъкнем оттук?

Нямаха.

Оглеждах веригите, които ги държаха към стената, и тъкмо се чудех какво ли ще трябва, за да се строшат, когато Алийра каза:

— Ако можехме да се доберем до Сетра...

И спря, защото домакините ни най-после решиха да ни удостоят с присъствието си.

4. ЗАПОЗНАНСТВА

Гледах Мороулан и Алийра и забелязах как очите им изведнъж се фокусираха върху нещо над рамото ми, тъй че се обърнах тъкмо когато Лойош издаде нещо като възбуден, неопределен психичен врясък. Всъщност не знам дали се появиха от пода, но в момента изглеждаше точно така: все едно че се оформиха от пода нагоре. Бяха двама.

— Това ли са... — попитах.

— Да — отвърна Мороулан. — Точно така изглеждат.

— Хе. Бая грозни са, между другото.

Трудно е да се каже какво беше първото ми впечатление. Видях как се появиха, а паметта ми допълва картината: не знам какво точно забелязах най-напред. Бяха големи — по-големи от драгари, бих казал над девет стъпки, което трябва да съм преценил спрямо тавана, но тези неща винаги ги преценявам впоследствие. Но докато драгарите бяха тънки, поне в сравнение с хората, дженоините бяха масивни, тежки, силни на вид, със здрави мишци и ръцете им свършваха с приличен брой пръсти, с по един палец, но от мястото си не можах да видя дали имат китки. Нито някакви косми. Трудно ми беше да видя лицата им също така, но сякаш имаха по две големи кръгли очи, и двете гледащи напред, и нещо като усти също така. Бяха голи и доколкото можех да преценя — безполови.

И пак ще го спомена, защото толкова ме впечатли — бяха много големи.

Идеята да се опитам да се бия с тях никак не ми хареса. Усетих как Лойош се стегна и почна „танца на джерега“ — така го наричам, когато се опитва да изглежда по-голям. Това е едно от нещата, за които не му се смее, защото често пъти съм се улавял, че правя същото по свой си начин, въпреки че точно в този момент щях да предпочета да се направя на по-малък. Едно изчезване щеше да е още по-добре.

— Не вади оръжие — прошепна някой и едва след миг осъзнах, че е Тилдра. Не ми беше много ясно с какво щеше да ми помогне

някакво си оръжие, тъй че не виждах причина да споря с нея. Освен това, ако тя имаше и най-смътния намек за идея какво да се прави, значи ме водеше много. Вярно, мина ми през ума, в светлината на казаното от Сетра, да награбя например Пътедир от кръста на Алийра; но да сложиш ръка на чуждо Велико оръжие е почти толкова близо до смъртта, колкото ако пуснат подир теб Марио.

Но мисълта ми помогна да осъзная, че и двамата дженоини като че ли не бяха въоръжени. Не е нужно да си гений, за да схванеш, че щом не носят оръжия, значи не мислят, че ще им трябват. Тази мисъл също не беше особено утешителна.

Някъде в този момент ме осени, че се намирам в компанията на дженоините, на онези полумитични същества, за които се говори шепнешком и които са предмет на толкова невежествени спекулации, колкото и самата Сетра. Всъщност никога не бях вярвал в съществуването им, а ето ти ги сега — тук, и ето ме и мен тук, и съвсем типично, трябваше да се попритесня какво да се направи по въпроса, а нямах никаква представа.

Лейди Тилдра явно имаше.

Тя пристъпи към тях, изпънала ръце напред, с дланите навън, и издаде серия звуци, нещо средно между котешки врясък и хълцане на хиена.

— Проклятие — измърмори Мороулан.

Виждаше се ясно, че каквото и да ставаше, им беше привлякла вниманието. Единият индивид се приближи към нея и заговори на същия език с дълбок хриплив глас. Доколкото можех да разгадая лицето му, беше леко изненадан — очите му във всеки случай леко се бяха разширили. Израженията на лицата преводими ли са между видовете? Още един въпрос за по-късни размишления. Вече трупах доста внушителна колекция въпроси. Явно по някое време ми бе хрумнало да си прибера Маготрепача — отново се оказа навит около лявата ми китка. Удивително колко лек ми изглежда така и колко потежък е, щом го пусна да падне в шепата ми.

„Лойош, защо умът ми блуждае винаги когато съм уплашен?“

„Не е това, шефе: умът ти блуждае винаги, когато си безсилен, защото не можеш да направиш нищо“.

„О!“

„Или може би просто си блуждае винаги, а аз не го забелязвам през останалото време“.

Тилдра заговори отново, дженоинито ѝ отвърна. Зачаках търпеливо като подсъдим, чиято съдба се решава от съдията, докато той стои безпомощен. Предостатъчно, за да ми докара главоболие. Много щастлив се чувствам, когато не съм обект на главоболието. Искаше ми се да задам цял куп въпроси на Мороулан и Алийра, но се опасявах, че няма да е учтиво да подхващам разговор, докато Тилдра вреци и кашля с дженоинито, тъй че запазих търпение и се постарях да изглеждам обръгнал и невъзмутим — не за дженоините, които вероятно нямаше да го забележат, а за Мороулан и Алийра, на които вероятно им беше все едно.

Разговорът продължи. Не можех да разбера дали Тилдра преговаря за живота ни, дали изрежда пред дженоините условията, при които няма да подложи света им на пълно унищожение, или ги пита дали случайно не знаят някои добри рецепти за клави.

Тъкмо се чудех дали ми се ще да пробвам тяхната версия на клави, когато дженоините и лейди Тилдра изведнъж изчезнаха. Не се стопиха като при телепорт, нито забелязах онова сияние и изкривяване на формите, което съпровожда некромантското транспортиране, тъй че беше нещо съвсем различно. И защо трябваше да се изненадвам? Каквото и да беше, стана бързо и чисто — нямаше дори лъх на изместен въздух, с който съм свикнал, което ми подсказа, че природните закони временно са отменени, и това също не ме изненада.

— Изчезнаха — каза Мороулан, което беше толкова очевидно, че дори не го заядох за очевидното.

— Моментът може би е подходящ да се измъкнем от тези неща — предложи Алийра.

— Добра идея — рекох. — Как?

Мороулан се обърна към нея.

— Ако Тилдра е въввлечена в преговори, може да ги осуетим, като...

— Ако Тилдра е въввлечена в преговори, то е за да ни осигури време да се измъкнем оттук — каза Алийра.

— Какво те кара да мислиш така?

— Я не ставай глупак.

„Пак се почна, шефе“.

— Лейди Тилдра — прекъснах ги — не напусна компанията ни по своя воля.

Това ги спря, поне за малко.

— Откъде знаеш? — сопна се Алийра.

— Тя изчезна изведнъж, без дума да каже. Беше най-малкото неучтиво.

— Вярно — съгласи се Мороулан.

„Добре, Влад — казах си. — Тилдра току-що я отвлякоха всемогъщи легендарни полубогове; Сетра и Некромантката са толкова далече, че терминът «разстояние» е безсмислен; а Мороулан и Алийра са приковани към стена с някакво несъмнено магическо вещество, неподатливо на нищо. С което оставаш ти. Направи нещо“.

Мороулан и Алийра ме гледаха, сякаш очакваха точно това. Добре. Страхотно. Помъчих се да измисля какво трябва да знам, преди изобщо да съм започнал да оформям план. Неизвестните бяха прекалено много. Не знаех какви сили и възможности притежават дженоините, нито, освен в най-общи линии, какви може да са целите им. Разбира се, знаех малко за това, което можеха да правят Мороулан и Алийра, а Тилдра... виж, Тилдра сама по себе си беше загадка. Дали трябваше да настоя за отговор пред Сетра защо трябваше да тръгне с мен? Какво знаеше тя, какво умение притежаваше, че да...

Хм.

— Мороулан, би ли имал нещо против да ми кажеш, просто защото съм любопитен, какво точно прави лейди Тилдра за теб?

— Не те разбирам, Влад. Виждал си я. Посреща гостите, води ги през Замъка и се грижи да съм в течение за пристиганията и заминаванията. Мислех, че знаеш.

— Знам го. Добре. Какво друго прави?

— Това не е ли достатъчно?

— Не е.

Той сви рамене.

— Ами, достатъчно или не, това прави.

Поклатих глава.

— Нещо ми се губи.

— Той е източник, Мороулан — каза Алийра.

Премълчах едно остроумно подмятане, защото забележката на Алийра като че ли събуди на лицето на Мороулан изражение „О!“ и

той кимна и каза:

— Всъщност да.

— Добре. Кое е очевидно за вас, а за мен не е?

— Боговете — каза Алийра.

— Какво боговете?

— Ние смятаме и тях за свои гости — поясни Мороулан. — Постоянни гости в домовете ни, непрекъснато. Забравил бях, че ти не мислиш за тях по същия начин.

— Не разбирам.

— Тилдра е, както ти би се изразил, върховната жрица на Мороулан — каза Алийра.

— А-ха.

— Какво „а-ха“?

— Точно това исках да разбера.

— Защо? — попитаха Мороулан и Алийра едновременно и усетих, че Лойош задава същия въпрос.

— Не знам точно. Но знаех, че тук трябва да има някаква връзка и някаква причина Сетра да се съгласи да я прати, и защото трябва да разбере всички тия връзки, ако ще върша нещо полезно.

Мороулан отново сви рамене.

— Добре. Вече разбираш дълбоката истина, че някой, който знае как да се държи вежливо с Господар на дракони, с текла или с император, би могъл да знае как да се държи вежливо и с бог.

— Да не говорим за дженоини — отбелязах.

— Да, с дженоини също.

— И говори езика им.

— Очевидно.

— Какво общо има това със задълженията ѝ на върховна жрица или каквото е там?

— Нищо — отвърна той. — Но тя знае много езици. С много исола е така. Обичай е, също както драконите трябва да знаят да се бият, а джерегите да знаят как да дават подкуп. — Последното го пропуснах покрай ушите си. — Важно ли е всичко това?

— Не знам.

— Тогава може би е редно да насочиш вниманието си към нещо полезно.

— Има два проблема, Мороулан. Първо, не знам какво да направя. Второ, както каза Алийра, ако Тилдра преговаря с тях, може би не бива да ги дразним по време на преговорите.

— Но както ти каза, Влад, тя не напусна по своя воля.

— Знам. Но сигурен ли си, че не би могла да ги уговори? Явно е свикнала да си има работа с много по-могъщи от нея същества. Можеш ли да измислиш по-добър парламентъор?

Това го накара да се замисли. Лойош прошепна:

„Не знам дали изобщо държим да се спречкваме с тях, шефе. Плашат ме тия неща“.

„И с право те плашат, Лойош. Могат да те пречукат, без да се замислят“.

„Не държа да го кажа, шефе, но теб — също“.

„Да, но аз съм добричък“.

— Пробвай с Маготрепача — каза Мороулан. Погледнах го. — По веригите. Опитай с Маготрепача.

Погледнах Алийра. Тя само сви рамене.

— Няма да навреди — рекох.

„Какво те притеснява, шефе?“

„Да не изглеждам тъпо“.

„Идеята беше негова“.

Пуснах Маготрепача да падне в ръката ми. Беше дълъг само стъпка и половина и брънките му бяха станали по-мънички. Пристъпих и ударих веригата, свързваща дясната китка на Мороулан със стената. Кънтежът беше силен, но щом го чух, осъзнах, че помещението не отеква толкова, колкото можеше да се очаква. Нищо повече не се случи. Почувствах се тъпо. Отново увих Маготрепача. Мороулан сви рамене — явно не се чувстваше тъпо.

„Щом Маготрепача продължава да се променя, Лойош, значи все пак нещо става, в смисъл нещо магическо, въпреки че вече не сме си вкъщи“.

„Логично изглежда, шефе“.

„И защо съм толкова тежък? Все едно че с усилие трябва да си вдигам ръцете“.

„Мда. И от мен не очаквай да летя“.

„Тъй, значи Сетра не беше права. Тук има чародейство. Или ако не чародейство, нещо друго — нещо, което може да ни накара да се

чувстваме тежки и от което ни е трудно да дишаме. Наистина бих искал да избегна да се бия тук“.

„Добре, шефе. Но само за протокола, къде не си искал да го избегнеш?“

Това не изискваше отговор, тъй че си замълчах. Някъде в този момент забелязах още нещо и изругах.

— Какво има, Влад?

— Главата ми започва да олеква.

— О, това ли?

— Какво значи „о, това ли“?

— Опитай се да дишаш плитко — каза Алийра.

— Какво?!

— Опитай се. Иначе ще се замаеш.

— Щом казваш.

Опитах се да задишам плитко. Не ми стана по-добре, но не стана и по-лошо.

— Да не би да отравят въздуха?

— Не нарочно — отвърна Мороулан.

— Какво значи „не нарочно“?

— Изглежда, това е естествено за този свят. Просто дишай плитко и ще си добре. Скоро ще престанеш да мислиш за това.

— О, добре.

Хванах ръката на Алийра и претеглих прангата. Беше тежка, приличаше на желязо и беше дебела около два сантиметра. Веригата като че ли беше направена от едно цяло и не виждах никакъв начин да се счупи или да се отделят брънките. Огледах брънките, където се свързваха със стената, и пак не видях нищо. Сигурно щях да започна да се отчайвам, но преди да се сетя за това, Лойош каза: „Шефе, върнаха се“ и това ми даде други поводи за размисъл.

„Върнаха се“ не беше съвсем точно; върнало се беше само едното дженоини, но Тилдра беше с него, изглеждаше безупречно и държеше нещо малко и черно. Позволих си да се надявам, че е ключ за прангите.

Докато идваше към нас, си задържах езика зад зъбите — в доброто възпитание има нещо заразително.

— Преговарях с дженоините — заяви тя.

Вгледах се за миг в лицето ѝ — предчувствах, че ще се случи нещо много важно, — но не разгадах нищо във физиономията ѝ.

— Те ще ви освободят, Мороулан и Алийра, ако Влад се съгласи да изпълни една задача за тях.

— Търпение нямам — измърморих, но или никой не ме чу, или не ми обърнаха внимание.

— Искат Влад да извърши едно убийство.

— Ти обясни ли им, че вече не работя в тази сфера на услугите?

— Не съм се съгласявала на нищо. Само поговорих с тях и те си поставиха условията.

— В противен случай ще ни убият, нали? — каза Алийра, все едно че са я заплашили, че няма да я пуснат на вечеря.

— Това не беше уточнено.

— Значи затова ни отвлякоха — каза Алийра и ми хвърли кос поглед. — За да принудят Влад да направи каквото искат.

— Човек би си помислил — каза Мороулан, — че ако това е вярно, по-скоро щяха да вземат Коути или още по-добре... — Млъкна и се намръщи.

— Те са разделени — каза Алийра.

— Е, и? Кой знае как мислят дженоините и какво знаят? Може би не знаят повече за нашите обичаи, отколкото ние за тях, да не говорим за чувствата.

— Достатъчно знаят, за да ни докарат тук, като стръв за Влад. Както забелязваш, той е тук.

— Което ме кара да се чудя какво щяха да направят, ако не бяхте и вие тук, лейди Тилдра.

— Някои от тях говорят нашия език — отвърна тя.

Окашлях се.

— Забелязвам, че никой от вас не задава очевидния въпрос.

— Имаш предвид кого искат да убиеш ли? — попита Мороулан. — Явно е или Сетра, или някой бог, а ти със сигурност няма да го направиш, тъй че какво значение има?

— Според мен би трябвало да е бог — каза Алийра замислено. — Вероятно Вийра.

Тилдра ѝ кимна. Зяпнах.

— Вийра? Искат да убия Вийра?

— Да — каза Тилдра.

— Е, вярно, че ме е ядосвала от време на време. В смисъл, не мога да твърдя, че не съм си го помислял.

— Това не е за шеги, Влад — каза Мороулан.

„Според мен си е, шефе“.

„С мен ставаме двама в случай, че се гласува“.

— Имаха ли някакви предложения като как точно да я изпълня тази задача?

Тилдра ми подаде нещото, което държеше. Представляваше малък черен куб със страна около два сантиметра. Като че ли не отразяваше светлината.

— Казаха ми, че това ще те отведе при богинята. — С другата си ръка извади от колана си нож в кания, който не бях забелязал досега. — Това е много силно моргантско оръжие; ще е достатъчно, както се изразиха те, да попречи на богинята да се изявява на нашия свят.

— Това означава да я убие — каза Мороулан.

— Не точно — поправи го Алийра.

— Е, почти.

Издадох някакъв пръхтящ звук. Не съм сигурен какво означаваше, защото не съм сигурен какво си мислех. Тилдра сложи двата предмета пред краката ми и отстъпи. Имаше нещо ритуално в поведението ѝ, все едно че казваше: „Ето, аз си свърших работата и нищо не казвам за твоята работа, нито каква е, нито дали трябва да я свършиш“.

Вторачих се в черното кубче и моргантската кама. Излъчването ѝ го усещах даже през канията. После попитах:

— Тилдра, ти вярваш ли им?

— Влад! — сопна се Алийра. — Не можеш да го направиш!

— Да — отвърна Тилдра. — Мисля, че казаха истината.

Изпръхтах отново.

„Погледни го от добрата му страна, шефе: вече оправи един крал, сега ще можеш да се похвалиш, че си...“

„Не това е добрата страна. Добрата страна е удоволствието, че спасявам Мороулан и Алийра. Направо няма да го преживеят“.

Мороулан ме гледаше втренчено.

— Влад, не е възможно да си го мислиш. Помисли! Вийра, Богинята демон. Предците ти са я почитали...

— Зарежи, Мороулан.

— Зарежи? Но тя е и моя богиня! Как мога да ти позволя да я унищожиш, за да спасиш мен?

Изсмях се.

— Как можеш да ме спреш?

— Влад...

— О, я млъквай, по дяволите! Не искам да слушам нищо от никого за известно време, ясно? Освен от тебе, Тилдра. Искам да ми отговориш на един-два въпроса: казаха ли колко време ми дават, за да взема решение?

— Не беше споменато.

— Казаха ли дали ще ни хранят?

— Не.

Алийра отвори уста за поредния си страстен и досаден апел, тъй че се завъртях кръгом и тръгнах към другия край на помещението. Трябваше ми време да помисля; обикновено трябването на време да помислиш се случва, когато нямаш такова, но този път поне имах възможност да подредя няколко неща в главата си: Алийра и Мороулан нямаше да се унизят толкова, че да ми реват от другия край, Тилдра беше твърде възпитана, за да каже каквото и да е, а Лойош, о, чудо на чудесата, дори ме остави донякъде на мира.

Тъй че доста неща превъртях през мозъка си, каквато и полза да имаше от това. Фактът е, че не мисля чак толкова добре, когато просто стоя и мисля; трябва да говоря с някой, да върша нещо активно, тогава мислите потичат сами. Но се постарах, колкото можах, и по някое време сортирах няколко категории неща, които не разбирам. Това си беше напредък.

Категориите, ще ме извините за отклонението, са полезен начин да се справиш с неща, които не разбираш, стига да не се привържеш много към тях и да не забравяш, че нещата имат навика да бъкват от една категория в друга, и понякога самата категория да се обърне отвътре навън и да се превърне в нещо съвсем друго. Полезно е например да категоризираш жертвата си като магьосник, стига да е такъв; но ако много се привържеш към категорията си, ще се объркаш, ако изведнъж ти извади нож.

Просто реших, че не е лошо да споделя разсъжденията си за категориите.

В този случай разделих неизвестните на: възможностите на дженоините, плановете на дженоините и естеството на света, в който се намирахме.

Реших да почна с последното. Завъртях се и тръгнах обратно.

— Нямате връзка с Глобуса. Нали?

Мороулан и Алийра кимнаха.

— Великите ви оръжия, изглежда, се държат нормално?

Пак кимнаха.

— Какво ще кажете за времето?

— Моля? — попита Алийра.

— Знам, че на различните места времето действа по различен начин. Бил съм в Пътеките на смъртта например. Как точно различно действа то тука?

— Доколкото знам — каза Мороулан, — един час тук е един час у дома.

Поклатих глава.

— Не. Знам, че това не е вярно. Откога сте тука?

— Не знам — каза Алийра. — От няколко часа.

— Няколко дни — отвърнах й. — Пет, за да сме по-точни.

Изглеждаха точно толкова стъписани, колкото се полагаше. Преди да успеят да реагират, рекох:

— Какво ще ми кажете за Залите на Вийра? Там как действа времето?

— Има ли някакво значение? — попита Алийра.

— Просто съм любопитен.

Мороулан ме изгледа подозрително, все едно че не искаше да отговори. Погледнах Тилдра и тя каза:

— Не знам. Допускам, че там времето тече както у дома, но всъщност не знам.

— Добре.

Причината наемните убийци да печелят толкова пари е в това, че първо не са много хората, които биха могли да убият някого съвсем безстрастно; а от тях още по-малко са тези, които могат след това да се измъкнат. Случайно бях един от тях. Не знам какво си имах вродено у себе си, та да мога да размахвам ножа, но си го имах, тъй или иначе. Това, което ме правеше способен да се измъквам толкова пъти — шейсет и три, за да сме точни — беше, че разбирах ключовата

съставка: знанието. Трябва да знаеш някои неща. Трябва да знаеш всичко, което може да се знае за жертвата ти, за обкръжението ѝ, за оръжията си, за възможностите си. Чак след това можеш да съставиш план. План, изграден върху незнание, може да се окаже по-лошо, отколкото ако нападнеш без никакъв план; ако нямаш план, може да извадиш късмет.

Посочих кубчето на пода.

— Как се използва това?

— Трябва само да го държиш — обясни Тилдра.

— Влад... — почна Алийра.

— О, я стига. Мороулан, ако ви измъкна от тия неща, ще можеш ли да ни измъкнеш оттук? У дома?

Той се поколеба, погледна ме отвратено и поклати глава.

— Може би. Но вероятно не.

— Можеш ли да ни измъкнеш, Влад? — попита Алийра.

— Още мисля по въпроса. Но и да мога, не знам колко ще помогне.

— Аз бих предпочела да съм на свобода, каквото и да стане след това.

— Напълно те разбирам.

И в двата случая си беше хазарт — дали да вдигна кубчето, или да се опитам да освободя Мороулан и Алийра. Не го обичам хазарта, особено когато не знам какви са шансовете; или поне залога. Когато е възможно, предпочитам да въртя играта, вместо да я играя. Но сега я въртяха дженоините, а аз дори не знаех правилата. Не знаех как да освободя приятелите си и не знаех дали мога да убия Вийра. Освобождаването им можеше да не постигне нищо. Убиването на Богинята демон не беше най-добрият начин да си прекарам следобеда.

Наведох се и вдигнах моргантската кама. Затъкнах я в колана си. Не беше лесно, да ви кажа — никога не съм ги обичал тези неща, а моментално усетих, че точно това е много гадно. Е, предполагам, че така и трябваше да бъде, щом очаквах да убия с него Вийра.

— Какво правиш, Влад? — сопна се Мороулан.

— Една добра моргантска кама винаги може да е от полза, нали?

„Шефе, нали няма да...“

„Трябва да направя нещо. Писна ми“.

„О? Писнало ти? Какво пък, това е сериозно основание да...“

„Млъкни“.

Тъй че нямах никакъв план. Докато си стоях така, всъщност може би събирах семената не нещо, което вероятно след време можеше да се окаже някаква смътна стъпка общо взето в посока на някакво много смътно намерение.

Огледах хубавичко помещението. Отбелязах си високите тънки метални рафтове, плоските сиви стени, височината на тавана. Постарах се да ги запечатам в ума си. Не можех да си представя какви обстоятелства могат да ме накарат да се опитам да телепортирам тук, но точно така работи мисълта, когато обръщаш внимание на детайлите — в случай че ви е любопитно как действа човешкият ум.

Гърдите ме боляха. Мъчех се да дишам плитко и да забравя колко тежък се чувствам. Щеше да е невъзможно да се стегна, без да вдишам дълбоко. Усетих, че Алийра и Мороулан ме гледат. Само една стъпка и бях готов, а все още нямах достатъчно информация. Но единствената друга възможност беше да се мотая и да не правя нищо, а това щеше да свърши работа само за малко.

Не, ако трябваше да направя нещо, трябваше да получа информация, а нямаше никой, който да може да ми я даде, тъй че ми оставаше само една възможност.

Бръкнах в кесията си и извадих две парчета шунка. Дадох ги на Алийра и Мороулан и им казах:

— Ако ще се чувствате безпомощни и нещастни, поне можете да хапнете.

Двамата ги приеха и като че ли им беше трудно да решат дали трябва да ми благодарят. Свих пръстите си.

Дотук добре.

— Лейди Тилдра, бихте ли се приближили, моля? Хванете ръката ми, ако обичате.

Тя го направи, без да ми задава въпроси, но ме изгледа с любопитство. Дланта ѝ беше суха и хладна. Посегнах с другата си ръка, без да я пускам, и вдигнах черното кубче.

— Какво правиш, Влад? — обади се Алийра.

Кубчето се оказа много тежко за размерите си, но като че ли не направи нищо, освен че стените на помещението станаха смътно и гадно бели. Едва след миг осъзнах, че с Тилдра и Лойош вече сме в двореца на Вийра, Богинята демон.

5.

РАЗМЯНА НА УЧТИВОСТИ С БОЖЕСТВА

Всичко беше прекалено голямо и прекалено бяло. Таванът беше прекалено висок, стените — прекалено раздалечени, колоните покрай стените — прекалено дебели и всичко беше в един и същ еднакъв гаден тебеширеномек цвят. Беше огромно. Беше само коридор.

Следващото, което забелязах, беше, че е по-лесно да се диша и че не се чувствам толкова тежък и тремав, колкото преди секунда. Чак тогава осъзнах, че черното кубче, след като си беше свършило работата, беше изчезнало.

— Трябва да си намеря едно такова — отбелязах. Гласът ми прозвуча странно; чак след миг осъзнах, че е защото нямаше ехо — все едно че коридорът поглъщаше звука.

— Ще ти заделя едно при следващата пратка — каза Тилдра. Гласът ѝ също прозвуча странно.

Трябваше да я погледна, преди да разбера, че се шегува. Репликата изобщо не беше ала Тилдра. Предполагам, че и тя беше стъписана. Попита ме:

— Къде сме?

— Където се очаква да бъдем. Или където не се очаква да бъдем, зависи как ще го погледнеш. Но това е домът на Вийра. Бил съм тук. Виждал съм я ей там, право напред, през онези врати.

— Значи си бил в присъствието ѝ?

— Да, два пъти. Веднъж тук, веднъж — другаде. Или може би по-често, ако използваш „присъствие“ по-свободно.

— Обкръжени сме от цвета на злото. Не е много окуражително.

— Мисля, че за нея означава нещо друго.

— Така и подозирах. Но какво?

— Не знам точно. Важно ли е?

— Би трябвало да го знам.

— Като върховна жрица на Мороулан ли?

Тя кимна.

— Такива неща може да се окажат важни. А и по принцип, колкото повече знаеш за боговете, толкова по-добре.

— Май вече знаеш доста. Може би има неща, които трябва да ми кажеш за Вийра, преди да минем през вратите.

— Може би. Но това, което знам, скъпи ми източняко, е, че за теб тя е Богинята демон, а за мен е Вийра, и че двамата я познаваме по различен начин. Каквото и да ти кажа, едва ли ще е от полза. Всъщност може да те подведе.

Изсумтях.

— Стените бели ли са?

— Да.

— И аз ги виждам по този начин.

— Разбрах те.

— Тогава дай да го чуем.

— От друга страна — каза тя с лека усмивка, — възможно е да не мога да ти кажа нищо полезно, а ти само да се опитваш да протакаш, защото не бързаш за минеш през вратите.

— Разбрах те — отвърнах и закрачих към вратите.

— Почакай.

Спрях.

— Един бог — каза лейди Тилдра — е живото, одушевено въплъщение на един символ.

— Аха. Е, това вече изяснява всичко.

— Вие, източняците, можете да говорите за бог на живота, бог на смъртта, бог на планините и така нататък. Не е ли истина?

— Понякога. Така мисля. Имам пропуски в образованието.

— Всичко това са символи.

— И смъртта ли е символ?

— Определено. В голяма степен. Смъртта всъщност е един много мощен символ, защото дефинира живота.

Много неща можех да отвърна на това, но се спрях на:

— Добре, давай нататък.

Тя се огледа и посочи стените.

— Стоим в дома на едно много могъщо същество; същество с дарби и способности, които далеч надминават тези на който и да било смъртен. По традиция Вийра олицетворява произволните случайности на живота.

— Такава е клюката.

— Добре, огледай се. Домът ѝ изглежда ли ти случаен и произволен?

Изсумтях, защото не обичам да давам очевидни отговори на насочващи въпроси.

— Накъде биеш?

— Натам, че тя не е просто символ, тя е и личност.

— Моля?

— Традицията не греши — каза Тилдра. — Просто е непрецизна. Тя... — Тилдра замълча и се намръщи, сякаш търсеше подходящите думи. — Твоята богиня е капризна. Или поне такава е репутацията ѝ. Може би е защото очакваме едно същество с нейната сила да се държи с известно постоянство и благоприличие, докато тя следва своите капризи също като нас. Но недей да зависиш от нея.

— Няма — обещах. — Никога не съм зависил. — Последното не беше съвсем вярно. Веднъж зависех, но си научих урока.

— Е, това е всичко, което мога да ти кажа.

— Благодаря. Да вървим тогава.

И тръгнахме. Извървахме доста крачки, докато стигнем вратите, пред които тези на Мороулан изглеждаха джуджета, и спряхме, защото за разлика от вратите на Мороулан, тези не се отвориха, щом застанахме пред тях.

— Може би трябва да кажем нещо — предположих.

— Може би не трябва да влизаме — предположи Тилдра.

Огледах грамадните врати и коридора зад мен.

— Последния път, когато бях тук, в коридора имаше нещо като мъгла. Сега няма. Мислиш ли, че това означава нещо?

Тя поклати глава — онова поклатане на глава, което е отговор на въпрос, на който не знаеш как да отговориш. Изругах под нос и просто защото не знаех какво друго да направя, взех, че почуках.

Нищо не се случи.

„Лошо, шефе. Не си е вкъщи. Май ще е по-добре да...“

„Млъкни, Лойош“.

После бутнах крилата, само защото щях да се почувствам тъпо, ако се отваряха навътре и не са залостени. Не подежда и се почувствах тъпо. Вратите бяха покрити с разни шарки, все бяло върху бяло, абстрактни шарки, напомнящи за бродерията от родината на

предците ми. Всички много красиви. Дръжки нямаше. Отворът между двете крила беше достатъчно широк, за да се пъкне шило или острие на нож, но няхах шило, нито нож, който да не се счупи от тежестта на проклетите врати. От друга страна, имах няколко резервни ножа. Извадих един стилет от ботуша си и тъкмо се канех да го пъкна между крилата, когато Тилдра каза:

— Влад.

Завъртях глава, без да пъкна ножа.

— Да?

— Убеден ли си, че влизането с взлом е добра идея?

— Страх те е, че ще я обидя ли?

— Ами, да.

— Не мислиш ли, че убиването ѝ ще я обиди повече?

Тя се усмихна.

— Влад, и двамата знаем, че нямаш никакво намерение да я убиваш.

„Знаем ли го, шефе?“

„Ами, Тилдра поне явно го знае“.

Обърнах се пак към вратата, пъкнах ножа, натиснах малко и острието се откърши. Звукът беше тъп и също като гласовете ни не отекна. Зяпнах дръжката и половината педя острие, останали в ръката ми, свих рамене и го захвърлих. По-скоро тупна, отколкото издрънча, когато падна на пода.

— Добре — рекох. — Друга идея?

— Би могъл да ѝ се помолиш.

— Ами ако вземе, че отвърне?

— Боговете отвърщат ли, когато им се молиш?

— Понякога. Във всеки случай веднъж или два пъти ми е отвърщала. Може да е имало и други случаи, но съм забравил. Такива неща предпочитам да ги забравям. Как да влезем все пак?

— Не знам — каза Тилдра. — Ти би трябвало да знаеш повече от мен. Имал си личен контакт с нея.

— Мда. От което не знам нищо освен... — Вдигнах глава към вратата и ревах: — Вийра! Аз съм, Влад! Направи си шегичката, вземи я отвори тая проклета врата!

Крилата бавно се люшнаха навътре. Последния път, когато бях тук, се отваряха навън. Или така поне си мисля. Но този път се отвори

навътре и се затъркаля бяла мъгла. Мъглата, която миналия път беше в коридора, сега се оказа в стаята.

— Същия ефект го правиш със сух лед — казах на Тилдра.

— Какво е сух лед, Влад?

— Една източняшка тайна, да пазиш нещата студени. Научих я в кръчмата на Валабар.

— Вещерство ли?

— Предполагам.

Тя кимна.

— Ще влизаме ли? Мисля, че ни поканиха.

— Да бе, да. Колко му е — отвърнах и пристъпих в мъглата.

Закрачих напред по-уверено, отколкото се чувствах. Крачих дълго. Разстоянията изглеждат по-големи, когато не виждаш, а помещението и без това си беше доста голямо.

„Стена, шефе“.

Спрях и изругах под нос. После казах:

— Вийра...

Чу се кикот, който сякаш идваше от всички посоки, и мъглата се разнесе и изчезна — не че се дяна някъде, просто оредя и изчезна — процес, който отне някъде около пет секунди. Стоях в другия край на залата; Вийра седеше на стола си или на трона си, или на подиума си, на двайсетина крачки вляво и зад мен. Обърнах се, отидох пред него и докато Тилдра правеше някакви поклони, рекох:

— Защо беше всичко това?

Тя ме погледна иронично-снизходително, ако можете да си представите нещо такова. На трона на подиума (всичко в бяло) изглеждаше още по-висока, отколкото беше в действителност. Беше облякла халат без качулка, общо взето светлочервен, с черна бродерия. Пръстите ѝ бяха дълги и с една става в повече. Косата ѝ този път беше дълга до раменете и вълниста: приглушено кафяво с червени жилки, и много гъста, биеше малко на шанжан. Очите ѝ не че блестяха, но като че ли трябваше да блестят.

Беше моят Бог — дотолкова, доколкото си имах бог, разбира се. Когато бях дете, дядо ми беше говорил за нея, но не ми беше предложил някакви полезни подробности, а баща ми изобщо не бе споменавал за нея, но в детския ми ум беше набито, че човек прави подходящите наблюдения в подходящото време на годината. Нещо

повече, нейната власт и присъствие бяха така дълбоко набити в съзнанието ми, че през целия ми живот мислите ми пробягваха към нея в мигове на опасност или в мигове на отчаяние; дори в мигове на голяма радост и триумф съм си помислял за нея, изпращал съм ѝ благодарностите си и надеждите си, че няма да бъда наказан затова, че се радвам на щастието си.

Когато за първи път я срещнах лично, стъписването беше толкова голямо, че не можах да го асимилирам. В други моменти съм усещал присъствието ѝ, но не знаех доколко това чувство не е плод на въображението ми и колко пъти наистина е била с мен. Имаше случаи, както при едно мое преживяване като войник на фронта, когато не можех да си представя как съм оцелял, без тя да има пръст в цялата работа, но тя никога не ми е казвала, че го е направила. Разбира се, не съм и питал.

Да я познавам като нещо реално — в смисъл, като индивид от плът и кръв, с когото съм разговарял — беше нещо, което не можех да примиря с идеята за присъствие, което ме наблюдава; може би ме наблюдаваше в моменти, в които не исках да бъда наблюдаван. Потискам бях реакциите си, само за да изригнат като омраза по-късно, когато тя изсипваше нещастия върху главата ми, или може би позволяваше да ме заспят нещастията, все едно. Оттогава се бях опитвал изобщо да не мисля за нея, но без успех, и ето я сега тука, пред мен, а за да спася приятелите си, трябваше да я унищожа.

— Е? — рекох. — За какво бяха всичките тези игри?

— Странен въпрос — отвърна тя. Бях забравил странното звучене на гласа ѝ: не точно ехо, но все едно че говореха две наведнъж, общо взето в унисон, но понякога губеха синхронизацията. Тя продължи: — Как може да се оплакваш от отношението ми към теб, след като си дошъл да ме убиеш?

— Така си е — съгласих се. — Богиньо, ще ми бъде ли позволено да задам един въпрос?

— Давай, убието — каза Богинята демон.

— Всичко това твоя работа ли беше? — И за секунда ми се стори, че Вийра наистина изглежда смаяна. След миг смайването изчезна. Продължих: — Последния път, ако помниш...

— Да, Владимир Талтош, помня. Но не, това не беше мое дело. Не съм го уредила аз, нито го очаквах. Не очаквах да дойдеш тук; не

мислех, че ще можеш да го направиш без моята помощ. Кажи ми, как всъщност успя да го направиш? Не мога да повярвам, че стоящата до теб исола го е направила заради теб.

Искаше ми се да отвърна нещо от сорта на „професионална тайна“, но дори и аз си имам граници, които не престъпвам.

— Богиньо, бяха дженоините — каза Тилдра.

Вийра кимна замислено.

— Да. Те трябва да са били. Знаеш ли кой? Коя фракция?

— Не можах да разбера, богиньо. Мога да ви кажа само, че единият се обръщаше към другия с почетното „кер“.

— Браво, исола. Този термин дженоините го използват като еквивалент на „военен“ или „офицер“. Полезна информация.

— Безкрайно съм щастлива да бъда на вашите услуги — отвърна Тилдра.

При тези думи Богинята демон присви леко очи и ми каза:

— А ти, малки източняко? И ти ли си безкрайно щастлив да бъдеш на моите услуги?

— Още не съм решил — рекох. — На колко места можеш да бъдеш едновременно?

— Виж ти — каза тя. — Учиш се. Сетра Лавоуд, предполагам?

— Да, но това поне го знам отдавна — изсумтях.

— На много — каза богинята в отговор на въпроса ми. — Но на едно място не мога да бъда и сънародниците ти са виновни за това.

— Някой праотец?

— Не. Беше знатен принц, а твоето потекло е селяшко.

Ужили ме. Казах:

— Добре. Благодаря за комплимента. Все пак искам да знам.

— Не мога да се появя между дженоините, Влад, всъщност това питаш, нали?

— Свръхестествени сили, безсмъртие, и умна на всичко отгоре.

— Не изпитвай търпението ми, фенарице. Говоря сериозно.

Преглътнах и кимнах.

— Богиньо — заговори Тилдра, явно за да ме измъкне от куката, — нашите приятели са в плен. Можеш ли и искаш ли да ни помогнеш?

— Седнете в нозете ми и ще поговорим — каза тя.

Тилдра седна на подиума, все едно че в това нямаше нищо отблъскващо; постарях се да я уподобя, но мисля, че си останах леко

намръщен.

— Говори — каза Вийра и Тилдра заговори. От време на време допълвах с някоя подробност или съждение. Вийра си мълча през цялото време. Сигурно знаеше какво става, ако можех да съдя по коментара ѝ, че съм дошъл да я убивам, но само слушаше и с нищо не издаваше какво знае.

— Не е само това — заяви богинята, щом свършихме.

— Без майтап?

Усмихна ми се снизходително, което с нищо не оправи настроението ми. Усетих ръката на Тилдра на рамото си; ако беше някой друг, сигурно щях да го ухапя.

— Нямам намерение да ви обяснявам всичко обаче — каза Вийра.

— Виж, това е новост за мен.

— Малки ми източняко — каза Вийра. — Изглежда, си решил на всяка цена да изразиш недоволството си към мен по повече от един явен начин, та да не би да не го забележа. Е, добре, забелязвам го. Ядосан си ми, защото те използвах; защото оскърбих вроденото ти право да бъдеш една безполезна киста на задника на живота. Да, добре, можеш да продължиш да ми се сърдиш, защото възнамерявам да продължа да те използвам. Можеш да се опиташ да ме убиеш, в който случай ще те унищожа; или можеш да продължиш да ме дразниш — в който случай ще ти причиня достатъчно болка, за да те накарам да престанеш; или можеш да млъкнеш и да приемеш неизбежното.

Отворих уста. Тилдра ме стисна за рамото и затворих уста.

— Кажу „благодаря ти, Тилдра“ — каза Вийра.

Казах:

— Благодаря ти, Тилдра.

„Шефе, откъде се намери тая самоунизителна жилка у теб?“

„Млъкни, Лойош“.

Вийра заговори:

— Очаквах от дълго време, както и Сетра, дженоините да задвижат плановете си, без да зная точно каква форма ще приемат те или изобщо какви са им плановете. Но знаехме, че подготвят нещо. Ето, че те вече започнаха, а ние можем да реагираме едва след като научим повече за намеренията им.

— Сетра веднъж се опита да ми обясни за нападателно-отбранителната страте... — почнах.

— Млъкни — каза тя и изведнъж усетих, че някой сякаш заби шип в главата ми. Изохках и болката се махна.

— Много убедително — измърморих, след като можех отново да говоря.

— Те направиха първия си ход — каза Вийра, все едно че не беше станало нищо. — Ние все още не знаем какво означава той. Дженоините в някои отношения са почти като йенди — предвиждат реакцията ни и се стараят да я включат в плановете си. Подготвят вторични и третични отговори на ходовете ни. Крайната им цел ще е скрита под много пластове заблуда и илюзия.

Исках да ѝ подхвърля да ми каже, като го разбере, но си замълчах. Учех се. Тя продължи:

— В някои неща обаче можем да сме сигурни. Едното е, че трябва да намерят начин да неутрализират Сетра, Мороулан и Алийра, наред с други, чиито имена не зная.

— Двама от тях вече държат. Защо не са ги убили?

— Знаете колко е трудно да убиеш притежател на Велико оръжие.

— Помня един джерег, който веднъж успя.

— Мороулан ми го разказа. Да, може да стане, с пресметливо съчетание от чародейство, изненада и още чародейство. Но дори тогава, ако Мороулан не се беше върнал в живота, Чернопрът щеше да пази душата му. И можеше да направи много повече. Убиецът джерег е бил глупак. Влад, ти би трябвало вече да си започнал да разбираш нещо за Великите оръжия.

Това ме накара да млъкна. Спомних си някои номера, които въртяха тези неща. Веднъж бях видял как Алийра... но все едно.

— Но могат ли да продължат да държат Мороулан и Алийра в плен?

— Изглежда, могат. Не си го бях помисляла и все още не знам как.

— Вероятно с помощта на сериолите? — предположих.

Тоя път наистина беше стъписана. Най-малкото се дръпна в стола си и ме зяпна. Беше за втори път в един разговор. Испитах задоволство.

— Виж ти, виж ти — каза тя след малко. — Знаеш повече, отколкото си мислех.

Свих рамене.

— Да, може да са сериолите — съгласи се тя. Намръщи се и сякаш потъна в дълбок размисъл. Мина ми през ума, че никога не я бях виждал потънала в дълбок размисъл, и представата за този могъщ ум, насочил енергиите си в някаква посока, ме накара да се почувствам жалък и нищожен повече от цялата пиротехника, която ми беше разиграла. Какво търсех тук, между другото?

„Не помниш ли, шефе? Ще я убиваш“.

„О, да. Това беше“.

Вийра приключи с дълбокия размисъл и каза:

— Сложно е. Игрят много дълбока игра и на този етап е невъзможно да разберем всичко.

Зяпнах тавана, който беше бял и много високо над главата ми, и казах:

— Не е ли гадно, когато измислиш план, основан на непълна информация? — Никой не реагира. — Богиньо, имаш ли някакво предположение какво общо има убийството ти с това? В смисъл, те наистина ли си мислят, че бих могъл да го направя, или е просто някаква много сложна част от много хитра уловка?

— О, всичко, което би могло да ме затрудни, е добре дошло, от тяхна гледна точка — може да е само това. Ако е част от нещо по-дълбоко, не знам какво е. Да, много е възможно да очакват просто да се качиш тук и да ме убиеш. Или може би се надяват просто да ме объркат и да осуетят ефективността ми.

— „Неведоми са пътищата божи“ — цитирах.

— Да.

— И също така дразнещи, капризни...

Тилдра ме стисна за рамото и млькнах.

— Богиньо — каза Тилдра. — Можеш ли да ни кажеш какво да направим?

— Какво да направите? За да постигнете какво? За да послужите на кого? На мен? На Алийра? На Мороулан? На Сетра?

— Мислех си за сериолите — подхвърлих. — Поне никой сериол не ме е ядосвал досега. Това ги прави уникални в списъка.

Вийра завъртя рязко глава към мен и неволно примигах. Тя го забеляза и се усмихна, а аз усетих, че се изчервявам.

— Ако обичате, богиньо — рече Тилдра, — казвахте какво трябва да направим.

— Да. Вярно. Проблемът не е само в това, че не знаем всичко; той е и в това, че интересите ни не съвпадат. Това усложнява проблема.

— Простите неща не са никакъв проблем — отбелязах. — За съжаление, може би, но ако не е сложно, не е никакъв проблем.

Богинята кимна.

— Много добре, Влад. Не очаквах такава мъдрост от теб.

Изсумтах и не й казах, че цитирам дядо си. Предпочетох да остане впечатлена.

— Дженоините — продължи богинята — на няколко пъти успяха да достигнат до вашия свят, последния път — едва преди няколко години. Отбивали сме атаките им срещу Великото море на хаоса, срещу Залите на Съда, срещу Имперския дворец, а последния път — срещу Дзур планина. Усилията им не бяха успешни. Ще споделя с вас някои свои мисли.

За малко щях да кажа: „Много благодарим“, но се овладях.

Тя продължи:

— Не мога да измисля защо правят този опит толкова наскоро след последния си провал. Хрумват ми две възможности: атаката срещу Дзур планина е била част от нещо по-голямо и днешното е друга част; или са получили внезапна и неочаквана възможност.

— Ако са търсили възможност, защо не са направили хода си по време на Междущарствието?

— Какво те кара да мислиш, че не са? — каза Вийра.

— О!

После замълчахме. И чак тогава се зачудих къде сме. На някоя планина? Под земята? Или се реем във въздуха, като Черен замък? Или сме на друг свят?

— Преди всичко трябва да освободите Мороулан и Алийра — заяви изведнъж Вийра.

— Не — възразих аз. — Те очакват точно това.

— Шегуваш се. Въпреки че си прав.

Свих рамене.

— Добре. Как?

Тя се намръщи.

— Опиши ми как ги държат.

Описах ѝ и тя рече:

— Ясно. Веществото ми е познато. Ето какво трябва да направиш. — И ми обясни.

— И това ще свърши работа?

— Мисля, че да.

— Мислиш? А ако грешиш?

— Тогава дженоините може би няма да те убият за опита.

— Страхотно. Добре. Да речем, че подейства. После какво?

— Ако Мороулан не може да стигне до портала си, то е защото дженоините му пречат. Трябва да ги принудиш да престанат.

— Да ги принудя?

— Да.

— И как точно да го направя това, или ще ми изразиш увереността си, че все ще мога да измисля нещо?

— Стига, мой малки източняко. Нима всички тези години в джерег са били напразни? Нима не си се научил да принуждаваш и заплашваш?

Точно в този момент се чувствах заплашителен колкото норска, така че казах:

— Богиньо, обикновено, за да отпрати заплаха, човек трябва да има нужната сила. Или поне му трябва в случай, че не повярват на заплахата.

— Много добре, дребосъко. Търсиш общия закон, приложим към конкретния случай. Станал си философ.

Не знаех, че било толкова лесно. Тя продължи:

— След като Мороулан и Алийра бъдат освободени, Пътедир и Чернопрът би трябвало да представляват достатъчна заплаха, не мислиш ли?

— Мен поне ме плашат.

— Е, виждаш ли.

— Но не им казвай, че съм го казал. После какво правим? В смисъл, след като съм освободил Мороулан и Алийра, заплашил съм дженоините да ни пуснат и съм накарал Мороулан да ни върне у дома. В смисъл, това сигурно е само за загарявка, би трябвало да имаш цял план за по-нататък.

— Ще се върнете в Черен замък и ще чакате заповедите ми.

Отворих уста да възразя и я затворих. Да, ако изобщо съществуваше място, където щях да съм в безопасност, то беше Черен замък — причините за това се коренят чак в древната история, но сега няма да ви ги обяснявам.

— Добре. Ясно. Няма проблем. Само дето дженоините ще са го предвидили това, нали? И ще си имат свои планове по въпроса.

— Да — каза богинята.

— Значи искаш да ми кажеш, че всичко това ще е капан.

— Вероятно.

— Но капанът не ни притеснява, защото ще си имаме тайно оръжие, подготвено за тях.

— Какво е това тайно оръжие, дребосъко?

— Надявах се, че ти ще ми кажеш.

— Твоята храброст, бързият ти ум и умението ти да импровизираш, дребосъко. Това е тайното ни оръжие.

— О, добре.

— И, скъпи мой източняко, не допускай грешката да си мислиш, че се шегувам; казвам го съвсем сериозно.

— Още по-добре.

— Изобщо не се съмнявам, че можеш да го направиш.

— Великолепно.

— Съмняваш ли се в мен, Талтош Владимир?

— Непрекъснато, Демон богиньо.

Тя се изсмя късо.

— Хайде тръгвай. Създай неприятности на дженоините вместо на мен, а аз, аз ще направя това, което съм правила винаги: ще бдя над семейството ти.

На това му викат „удар под кръста“ — просто нямаше какво да кажа. Доця ми се да я попитам как е дядо, но не исках да ѝ доставя това удоволствие, така че казах само:

— Добре.

— Лейди Тилдра — каза богинята. — Вие можете да останете тук, ако желаете.

— Благодаря ви, богиньо, но ще придружа приятеля си.

Това за „приятеля си“ го каза толкова между другото, че ме стъписа.

— Както желаете — каза Вийра и се намръщи. — Разбира се, не съм съвсем сигурна как да ви върна при Мороулан и Алийра.

Въздъгнах.

— Предполагам, че можеш да ни върнеш в Черен замък, а оттам ще я подкараме по същия път.

— Ти какво точно направи, дребосько?

Обясних ѝ и тя присви очи.

— Я дай да я видя тази твоя верига.

Пуснах я да падне в шепата ми и я протегнах към нея, но вместо да си лежи както си му е редът, тя замърда и се заизвива в ръката ми, и се надигна като готвеща се за удар змия — по-точно за удар по Вийра, която се дръпна назад и вдиша рязко. За малко щях да пусна верижката, но я задържах. Никога досега не го бях правил.

— Богиньо... Аз не...

— Знам — прекъсна ме тя и скръцна със зъби. — Нямаш представа какво точно става, нали?

— Аз...

— Все едно.

Направи няколко движения във въздуха с показалеца си и на мястото на показалеца се изписа черна линия, приблизително с формата на меч. После бързо се запълни и вече виждах образа на Пътедир, увиснал във въздуха пред мене.

— Хайде. Направи го — каза богинята.

Не исках да приличам на идиот, но все пак попитах:

— Какво да направя?

— Направи контакт между твоята играчка и тази на Алийра.

Преглътнах. Не бях особено щастлив от начина, по който се държеше „играчката“ ми, но не можах да измисля добър повод да откажа. Понечих да пристъпя напред, за да опра веригата до образа, но проклетото нещо ме изпревари — пресегна се само и сякаш се удължи. Не, по дяволите, наистина се удължи. Краят му се уви около дръжката на Пътедир. Стегнах се в очакване да се случи нещо, след като направиха контакт, но не стана нищо. Повечето си енергия съсредоточих върху това да не изглеждам, все едно че съм притеснен от всичко това.

— Добре — каза Богинята демон. — Открих ги.

Тилдра застана до мен и сложи ръка на рамото ми.

Богинята направи небрежен жест с дясната си ръка и вляво от мен се появи правоъгълна форма — като рамка на врата; сияеше в някакво мътно червено и просто си седеше така наред стаята. От другата страна изглеждаше точно както от тази — просто част от пастелнобялата зала на Вийра.

— Пристъпи — подкани ме богинята. — И успех.

— Благодаря — отвърнах и, с Лойош на рамото ми и Тилдра до мене, пристъпих през прага и в нищото.

6. ПАЗАРЛЪЦИ

Най-лошото в този начин на транспортиране бе, че не последва нищо. Когато телепортирам, дори като оставим настрана гаденето в стомаха, все пак има някакво забавяне на времето и чувство за изкривяване в някаква необяснима посока. А и онзи прозорец на Мороулан — както и да действа: може нищо да не изпитваш, но поне виждаш, че минаваш през нещо, от едно място на друго, и макар да не съществува никаква причина местата да са близо едно до друго, ами, все пак можеш да използваш прозореца да ти излъже ума. Но тук и това го нямаше — в един миг стоях пред Богинята демон в покоите ѝ, където и да се намират, а после беше друго — тежах повече, въздухът миришеше шантаво и стените бяха други — това поне го одобрявах. Адски късмет извадих, че не се наложи да правя нещо, щом пристигнах, защото не бях във форма да се защитя дори от палаво коте.

А отгоре на всичко в първия миг изпитах ужас, докато не осъзнах, че всъщност съм на същото място, където бях оставил Мороулан и Алийра, само че в друга част на помещението и с лице обърнато в друга посока; но се завъртях и ги видях, в другия край на стаята и все така приковани за стената. Сърцето ми си върна нормалния ритъм, в ума ми се задържа само въпросът какво ли щях да правя, ако Вийра ме беше пратила другаде.

Някои въпроси изискват отговори; други човек предпочита да избута настрана и повече да не мисли за тях.

Алийра и Мороулан ме гледаха. Отдадох им наперено чест и тръгнах към тях.

— Е? — попита Алийра.

— Какво „е“?

— Влад...

— О. Богинята демон ли? Убих я, разбира се.

Двамата моментално погледнаха над рамото ми към Тилдра, която, изглежда, им даде някакъв знак, защото Алийра ме изгледа с

отвращение, а Мороулан каза:

— Твоето чувство за хумор, Влад, оставя у човек нещо...

— Добре, добре. Спести ми го. Нашите домакини дойдоха ли пак?

— Още не.

— Е, трябва да ги очакваме всеки момент.

Алийра хвърли на Мороулан поглед, който си преведох като „Виж кой е станал стратегът вече!“

— И тогава какво ще правим? — попита Мороулан.

— Какво стана с Вийра? — попита Алийра.

Отговорих на втория въпрос.

— Поговорихме си за политика. И всъщност дори не можах да го извадя онова... нещо.

На бедрото ми висеше — онова нещо. Избегнал бях да го оглеждам, даже да го поглеждам, но сега го направих. Имаше лъскава черна дръжка с прост сребърен напречник, с топки в двата края. Ефесът също беше сребърен: кръгла топка, от която щеше адски да боли, ако я тресна в нечия глава. Дръжката беше по-малка от обичайното за драгарските оръжия, но нищо, моите ръце също бяха малки. Помнех, че е много гладка и хладна на допир. Острието, което още не бях видял, щеше да е от онзи гаден сиво-черен метал, от който бяха винаги моргантските оръжия, и може би имаше жлеб за изтичането на кръвта — не го извадих да погледна. Беше дълго за нож и късо за меч. Непрактично във всяко отношение и сигурно не беше добре балансирано на всичко отгоре, вероятно с леко натежаващо острие. Това, разбира се, беше полезно за сеч по време на битка — бойните мечове често са с леко натежаващо острие, — но ме нямаше много в сечта по време на битка.

И беше много силно. Можех да го усетя дори през ножницата — като присъствие в тила си, шепнещо жаждата си. Искаше да убива, без да дава пет пари кого ще убие; зло като разярен дракон и безсърдечно като дзур на гуляй; хладно като орка, когато склучи сделка.

Мразех го.

Използвал бях вече моргантско оръжие, но никога не съм ги харесвал, никога не съм имал интерес да съм близо до тях. Веднъж ми се наложи да стоя в стая с повече моргантски оръжия, отколкото можех да преброя, и все още понякога ме спохождат лоши сънища, които мога

да проследя до това преживяване. А това наистина беше адски силно. Бях го взел със себе си само защото дженоините можеше да наблюдават и ако не го вземех, може би щяха да ми попречат да отида при Вийра. Вече не го исках, но и не мислех, че ще е удобно просто да го хвърля в някой ъгъл на стаята. Изругах го наум и пожелах дано и то, и всичките му събрата да се загубят някъде завинаги.

Извърнах очи и ум от оръжието и ги насочих към Мороулан и Алийра, които имаха някои общи черти с проклетото нещо, но поне ги балансираха с малко добродетели. Стоях над тях и в усилието си да помисля за нещо друго, започнах пак да оглеждам прангите, веригите, местата, където се свързваха със стената, и всичко останало. Леко сладникавият и леко горчив вкус на въздуха ми напомни, че трябва да дишам плитко.

— Мръщиш се нещо — каза Мороулан.

— Да. Ти го правиш по-добре, но имаш по-дълга практика.

Клекнах, за да погледна по-отблизо, и с убеждението, че ако продължа да гледам втренчено, все ще видя нещо. Преди години си обличах едно наметало за убиец, с разни полезни нещица по него, включително и малко масло, с което сигурно щях да мога да смажа прангите и да ги измъкна. Но вече не си ги носех тези неща.

„Май няма да стане другояче, освен ако ѝ счупиш ръката“.

— Алийра — попитах, — имаш ли нещо против да ти счупя ръката?

— Ако това е единственият начин да ме измъкнеш — нямам.

Не бях очаквал този отговор, макар че трябваше.

— Това важи и за двама ни — каза Мороулан.

„Естествено че ще важи“, помислих, но не го казах.

Бях убивал хора, без да ги оглеждам толкова отблизо. Прангите бяха много стегнати, но все пак имаше малко празнина между желязото и кожата.

— Какво мислиш, Влад? — попита Мороулан.

— Разсъждавам над безпомощността като начин на живот и пленничеството като форма на артистична изява.

— Какво мислиш, Влад? — повтори той търпеливо.

Свих рамене.

— Чудех се с колко време разполагаме. Допускам, че дженоините знаят, че съм се върнал. Но като че ли изобщо не бързат. Не се държат

така, както бих очаквал да се държат. Това ме обърква.

Мороулан сви рамене и попита:

— Бил ли си някога пленник?

— Да.

— Искам да кажа, държал ли те е някога в плен някой друг освен Империята?

— Да — отвърнах, без да уточнявам. За да избегна не особено приятния спомен, включващ между другото твърде много картофена супа, се замислих за това, което ми беше казала богинята. Тя каза, че бих могъл да... Добре, може би. Трудно е да спори човек с богинята си.

През този интервал продължавах да оглеждам стената, веригите, прангите и китките на пленниците; сигурно продължавах и да се мръщя.

— Имаш някаква идея, нали? — каза Алийра.

— Не знам колко ще е забавна за вас — изсумтях.

— Направи го — каза тя.

— Може да е болезнено.

— Направи го — каза и Мороулан.

— Може да е опасно.

— Направи го — повтори Алийра.

— Може да не оцелеете.

— Направи го — повтори и Мороулан.

— Може да означава краят на цивилизацията, каквато я познаваме.

Алийра ме изгледа с отвращение.

Свих рамене.

— Просто исках да видя докъде ще стигнете.

— Направи го — потрети Мороулан.

Убедиха ме. Не можех да си спомня кога за последен път съм чул Мороулан и Алийра да се съгласят за нещо; как можех да не успея?

„Щом те са съгласни, шефе, трябва да означава, че идеята е лоша“.

„Може би“.

Смъкнах кожената си риза. Стаята изведнъж стана леденостудена. Мороулан и Алийра извърнаха очи от косматите ми гърди, което ми се стори малко странно. Измъкнах нож от колана си и

започнах да режа ивици от онова, което само допреди секунди представляваше дреха, а сега представляваше източник на ивици. Странно колко бързо могат да се променят нещата, нали?

— Какво правиш, Влад? — попита Алийра.

Не отговорих. Неотговарянето на Алийра, когато задава подобни въпроси, бе едно от удоволствията, които ми липсваха, откакто бях напуснал цивилизацията.

След като изрязах четири ивици, ги увих около китките на Алийра и Мороулан, между прангите и кожата. Алийра беше лесна; китките на Мороулан бяха по-дебели и ми отнеха малко време, но се справих. Може би го нараних малко, докато го правех, но той, разбира се, не ми достави удоволствието да ми го каже.

Щом приключих, се оказа, че от кожената риза все пак е останало нещо, тъй че я навлякох, от което на стомаха ми като че ли му стана още по-студено.

Седях с кръстосани крака пред двамата. Наистина исках да стане това. Не само беше необходимо да си изпълня мисията и да спася света или каквото там по дяволите се опитвах да спася, което най-вероятно беше единственият начин да се измъкна жив от цялата работа, но по-важното, ако успееш да спася Алийра и Мороулан, щеше да е нещо, което никога нямаше да им позволя да забравят, и удоволствието щеше да е много сладко. От друга страна, ако случайно им ампутирах ръцете, щях да се чувствам зле. А това всъщност си беше възможност, въпреки че богинята като че ли не се съмняваше, че ще се справя. Оттук и добавката на кожените ивици: първо, те бяха символично важни като прегради, а символите са много важни във вещерството. И второ, ами сега, ако всичко останало се издънеше, кожените ивици на китките им все пак щяха да са някаква защита от онова, което се канех да им направя.

— Мороулан — казах. — Дай ми дясната си ръка. Алийра, ти лявата. — Направиха го и веригите дръннаха. Хрумна ми шантовата мисъл какво ли щеше да каже моят приятел Айбин, който беше музикант, за нотата, която издадоха прангите — това го споменавам като пример как действа човешкият ум в подобни моменти. Или може би като пример колко шантов беше приятелят ми Айбин, не знам.

— Мога ли да бъда полезна с нещо? — попита Тилдра.

— Не, но благодаря, че попита. Само стой настрана от погледа ми, да не ме разсейваш.

Тя послушно се отдръпна две стъпки назад.

„Добре, Лойош. Сега ми помогни“.

„Ти, разбира се, знаеш какво правиш, нали, шефе?“

„Разбира се, че не. Хайде помагай“.

„Добре“.

Главата ми започна пак да олеква и си напомних, че трябва да дишам плитко; това, изглежда, наистина помагаше. Да се замая по средата на вещерско заклинание нямаше да е в интерес на никого.

„Ще ти следя дишането, шефе“.

„Добре. Давай да почваме“.

Свързането с двамата беше лесно — познавах ги добре.

„Енергия“ е термин, който не мога да определя, поне в смисъла, в който го използвам сега: някак си е неудобно неясен и може да бъде изкривен във всевъзможни чудати значения. Чувал съм чародеи да го използват по много точен и недвусмислен начин, а понякога дори могат да измерват енергията с точни стойности; дори имат дума за „стойност“, макар че в момента не мога да си я спомня. Чувал съм също „енергия“ да се използва в безгрижни разговори като начин нещо неясно и безсмислено да прозвучи като точно и пълно със смисъл: „Разбрах, че е моя, когато усетих енергията, протичаща между нас“. Чувал съм натурфилософи да я използват точно като чародеите и глупаци от всякакъв вид да я използват като влюбените.

Но каквото и да означава, енергията е в сърцевината на вещерството.

След като си разбрал това късче от света, което искаш да промениш, и си настроил волята си към света, какъвто е той всъщност, тогава и едва тогава можеш да започнеш да го променяш; не да го удариш много силно с острото, но предполагам, че това е вярно и за онова, което човек прави с по-обикновените си способности. Разликата е, че когато практикува изкуството на вещерството, човек може всъщност да почувства настройката, да почувства как става промяната. Това чувство го наричам енергия, защото не мога да измисля по-добър термин за него; вътре в самия мен се появява като учестяване на пулса, усещане, че за известно време си малко по-жив, и като сигурност в

убежденията ти. Извън самия мен... ами работата просто започва да става.

Тъй че, да, свързването с Мороулан и Алийра дойде лесно и енергията започна да се трупа.

Всяко умение — със сигурност всяко физическо умение — всъщност се състои от научаването кои мускули трябва да са напрегнати и кои да са отпуснати, и кога. Усиленото умение идва с усиляването на определени мускули и нещо повече, с добиването на по-фин контрол върху определени мускули. В източняшката наука за самозащита например човек трябва да се научи да поддържа определено количество напрежение в палеца, пръстите и китката, тъй че върхът на оръжието да остане на линия: твърде малко напрежение и оръжието може да ти бъде избито от ръката, което е притеснително; твърде много и човек може да реагира прекалено бавно, което е също толкова притеснително. Всъщност за да ви покажа колко тънко може да е, първата ти стъпка в усвояването на изкуството е когато наложиш контрол над кутрето си. След това човек усвоява подходящото количество напрежение за изнесеното напред коляно и стъпалото, което е отзад, и т.н. Това е трениране на ума и мускулите, които при новака непрекъснато са в спор помежду си, а при майстора са толкова силно свързани, че е невъзможно да отделиш съзнателно взетите решения от това, което решават тренираните мускули. Това състояние имаме предвид, когато говорим за „рефлекси“, които могат да разкажат много за самия теб.

Казвам това, за да изтъкна очевидното — че изкуството на вещерството е много подобно, освен че въпросните „мускули“ съществуват в ума на вещера. При много простите заклинания е нужно само съсредоточаване на сила; при по-сложните заклинания се изисква също така ловкост и гъвкавост на ума. Обикновено един вещер използва всевъзможни инструменти, билки и амулети, защото те помагат да съсредоточиш ума си върху избрания път; но когато се наложи, фехтовачът забравя правилната поза и техника и поема по пролуката, наложена от отчаянието и предложена от шанса.

Като си помисля всъщност, повечето ми живот е минал в поемане по пролуката, наложена от отчаянието и предложена от шанса.

Минах без инструменти, билки и амулети; вместо това ги изградих като метафори в ума си. Представих си прангите като четири горящи кладни, с видими под тях горещи шарки, които превърнах в ивици плат — да не се бърка с истинските ивици кожа, които представляваха метафорични стени, пазещи ръцете от горещината, които представляваха... о, все едно. Хванах един метафоричен плат, не истинската кожа, и задърпах, като го хвърлях небрежно от едната си метафорична страна. За щастие в тази метафорична посока нямаше никого.

„Лойош, внимавай с китките им; гледай да не ги нараня“.

„Ясно, шефе“.

Дърпах и дърпах, и сякаш издърпвах тъканта от някакъв безкраен топ. Някъде много, много далече се водеше разговор; предполагам, че Мороулан или Алийра, или и двамата правеха бележки или задаваха въпроси, но не ги засякох — за щастие на всички ни. Мороулан поне, изглежда, се сети, че разговорът е лоша идея — че трябва да се съсредоточа, иначе ще станат „лоши работи“. Това го помислих по-късно, в момента, хм, просто се съсредоточавах.

По едно време стана по-трудно за дърпане, пламъците от кладите почти загаснаха. Продължих, защото просто не знаех докъде трябва да продължа.

„Шефе, не мога всичкото да го пазя далече от тях“.

„Пострадаха ли?“

„Малко“.

„Още малко тогава“ — казах и продължих, макар че вече беше много трудно и бавно, и усетих, че започвам да се изтощавам. Наричат го „точка на връщането на смалването“, когато искат да звучат превзето и научно; за мен беше само сигнал, че съм на изчерпване.

„Шефе...“

„Добре. Би трябвало да стига“. Измъкнах се от метафорите си, символите, използването на енергия като прецизна неопределеност и прочие глупости и се върнах в света или каквото там беше.

— ... много студено — говореше Алийра. Двамата с Мороулан изглеждаха наред, тъй че само й изсумтях и помислих дали да не използвам Маготрепача, но не знаех дали няма да даде странични ефекти, а точно в момента не исках никакви странични ефекти. Измъкнах иззад гърба си един нож с особено тежка дръжка, завъртях

го, хванах го за острието и го вдигнах над главата си, после с другата хванах здраво лявата ръка на Алийра.

— Какво правиш, Влад? — попита Алийра, докато удрях с все сила по прангата, като внимавах да не докосвам с ръка студения метал. Прангата се пръсна със звук по-скоро като от счупени грънци, отколкото като желязо и китката на Алийра беше свободна. Повторих процедурата с другата ѝ ръка и с прангата се счупи и дръжката на ножа, при което останах зяпнал в дръжка и нож, с останало по него парче от костта. О, добре. Имах си още ножове.

Измъкнах нов и го използвах на дясната ръка на Мороулан; дръжката се счупи, не и прангата. Намръщих се и извадих още един. Съжалих, че не си нося повечко, но този свърши работата: вече имахме четири вериги, увиснали от стената. Мороулан и Алийра се изправиха.

По дяволите!

— Браво, Влад — каза Мороулан и затърка китките си. — Сега аз съм наред.

Да бе!

Всъщност не можех да възразя; нямаше никаква енергия, с която да възразя. Беше ме обзела онази умора, която изпитваш след като току-що си пробягал половин миля; дишах леко и дори помнех, с ръчканията на Лойош от време на време, да дишам плитко. И не беше сънливост: исках да легна на пода, но изобщо не бях сънен. Не, беше си друго — последицата от заклинание. Летаргия, която мога да сравня само с последица от секс, а тази аналогия е твърде явна и е използвана твърде често в книги по вещерство, за да ви я пробутвам, тъй че казвам само, че бях твърде уморен, за да възразя.

Мороулан търкаше китките си, сякаш искаше да ги загрее или да се увери, че още са си на мястото. После направи нещо много бързо с ръцете си и изведнъж държеше в дясната една тънка черна и лъскава тояга. Беше дълга около пет стъпки, със заоблени краища, с няколко сребърни нишки по нея — никога досега не бях я виждал.

— Какво е това? — изломотих.

— Магьосническият ми жезъл — каза Мороулан. — Аз съм магьосник. Имаме си жезли, нали разбираш. Вървят със службата.

— А аз не съм те виждал да го използваш досега, защото...

— В моя свят Чернопрът до голяма степен го е заместил, но тук има граници, които Чернопрът не може да премине, тъй че се връщам

на по-предишните си умения и средства.

— Сигурно е изключително мощен и можеш да правиш с него всякакви удивителни неща, нали?

— Естествено.

— И си го имал през цялото време?

— Винаги го нося със себе си.

— В такъв случай обясни ми, моля те, защо в името на мършавия задник на Вийра не си могъл да...

— Докато бях окован — обясни той, — силата му беше анулирана. Дженоините са доста опитни в контразаклинанията. Сега съм неокован и, стига да няма възражения, смятам да го използвам. Имаш ли възражения, Влад? Или имаш други въпроси?

— Ако това означава, че смяташ да ни измъкнеш оттука — рекох, — тогава съм за. С две ръце. Ако имаш някакъв друг план, ще трябва да преговаряме.

— Това ми е планът — каза Мороулан.

— Не и техният обаче — каза Алийра много мило. Проследих посоката на погледа ѝ и видях, че двамата дженоини са се върнали.

— Е, значи пак я докарахме до преговори.

Погледнах дженоините, погледнах и през рамо и видях, чух и усетих, че Пътедир и Чернопрът са извадени от ножниците — Мороулан първо беше прехвърлил жезъла си в лявата си ръка. После го завъртя — изглеждаше много лек в ръката му. „А дано направи нещо повече, освен да ни показва колко е добър с въртенето на пръчки“, рекох си.

Магическият жезъл се въртеше от едната му страна, Чернопрът бе в другата му ръка, а до него стоеше Алийра и държеше Пътедир. В дома Джерег това го наричаме „преговаряне от позиция на силата“. Подозирам, че и драконите имат подобен израз.

Аз нямах позиция на силата, защото не бях много наясно кое оръжие да извадя и защото нямах настроение да размахвам мухобойка.

Тилдра заскимтя, закашля, забълбука и общо взето побъбри с дженоините. Едното същество ѝ отвърна по подобен начин. Напрегнах се да схвана по тона за какво иде реч, но се отказах — беше безнадеждно.

„Някаква идея, Лойош?“

„Съжалявам, шефе. Нищо“.

„Мразя да си седя така, докато други решават какво ще стане с мен“.

„Е, винаги можеш да направиш нещо глупаво“.

„Мисля, че глупостите ми свършиха за момента“.

„Отбележи си датата“.

„Добре. Млъкни“.

Мороулан и Алийра пристъпиха срещу дженоините; Тилдра продължаваше да им говори.

Големите гадни същества просто си стояха, все едно че не забелязваха Великите оръжия, още по-малко магическия жезъл или хладнокръвния и опасен убиец източняк, който храбро се свиваше до Господарите на дракони.

„Очите им не ти ли напомнят нещо, шефе?“

„Да, Лойош. Рибешки очи. Важно ли е?“

„Сигурно не“.

От позицията си можех да видя лицето на Мороулан, но Алийра виждах частично; в погледа ѝ имаше блясък и нещо като крива усмивка на устните. Мороулан, сигурен бях, се мръщеше. Мръщеше се добре. Алийра се хилеше, Мороулан се мръщеше, аз се подхилвах. Това беше картинката.

Пристъпвах към дженоините, а аз изведнъж се сетих за моргантската кама в колана ми. Ами да, можех да се включа. В смисъл, не беше Велико оръжие, но си беше доста добро оръжие. Сигурно можех да свърша нещо с него. Сигурно можех да помогна. Сигурно предпочитам да се свия колкото може по-добре в някой ъгъл.

„Добър план, шефе. Да почваме“.

„Дадено“, отвърнах му. Поизправих гръб, отстъпих крачка назад, извадих моргантската кама, пристъпих пак напред и застанах до Мороулан.

„Шефе...“

Това ми се беше случвало — да вляза в опасност, която не е моят тип опасност, когато знам, че трябва да се дръпна, и не разбирам защо го правя; сега също не разбирах защо го правя. Майната му. Моргантската кама сякаш бе оживяла в ръката ми. Да, беше убито сива на цвят. Да, имаше си жлеб за кръвта. Острието беше тънко, много леко и удобно в ръката ми, дълго почти педя и не толкова тежко,

колкото бях очаквал. Беше жадно освен това и, както бях очаквал, беше много мощно; усещах го в ръката си и го мразех.

И ме тревожеше освен това. Дженоините ми го бяха дали, а ето, че се канех да го използвам срещу тях. Какво ли щяха да си помислят? Това ли искаха да направя с него? Можеше ли да ги рани, между другото? Според Вийра — не, не можеше. А щом не можеше, значи нямах нищо, което да може.

Съществува, дето говореше с Тилдра, пристъпи напред и изпъна лявата си ръка. Усетих гаденето в стомаха си, предвещаващо, че действието, при това действие, което мразя, вече е неизбежно: „може би“-тата се разсипаха на прах, „а дано“-тата отидоха, та се не видяха; алтернативите се свиха само до една, което беше все едно че са изчезнали съвсем — аритметиката на това така и не разбрах.

Е, добре. Щом Мороулан можеше да се бие с две оръжия наведнъж, значи и аз можах; пуснах Маготрепча да падне в лявата ми ръка.

— Кажи му — рече Мороулан, без да спира да върти жезъла си, — че ще ни пусне да си отидем моментално, иначе ще го унищожим.

Тилдра отвърна:

— Милорд, точно това се опитвам да ѝ кажа, макар че може да съм произнесла фразата погрешно.

— И?

— Преценява си възможностите.

— Колко практично — каза Алийра.

„Това на Алийра ирония ли беше, шефе? Или просто обида?“

„Сигурно така и няма да разберем, Лойош“.

— Влад — каза Мороулан, — усещам портала. Готов ли си да минем през него?

— Естествено. Но кажи какъв е планът. Опитваме се да избягаме или първо искаме да го убием това нещо?

Нещото, за което ставаше въпрос, продължаваше да ни гледа. Имах чувството, че е готово за действие и че не е ужасно притеснено.

— Убиваме го — заяви Алийра и в същото време Мороулан каза:

— Ако успеем да се измъкнем чисто, трябва да го направим.

— С теб съм, Мороулан.

Алийра изсумтя презрително.

А после нещата станаха толкова бързо, че не можах да ги проследя. Не мога да ви кажа кой първи нападна или каква форма придоби атаката. Не мога да кажа дали реакцията на дженоинито беше физическа, магическа или комбинирана. Знам само, че изведнъж всички се задвижиха и че се оплетох в комбинации от крайници, стомана и магии. Знам само, че търсех пролука, през която да мушна с моргантската си кама, и знам, че държах Маготрепача между себе си и всичко гадно, което можеше да полети срещу мен, и знам, че се издъних ужасно и в двете.

Не мога да ви кажа какво бяха намислили Мороулан, Алийра и Тилдра, но моята част в играта приключи бързо — загубих съзнание за някакви си секунди. И макар да не знаех в какво положение са те, след като всичко свърши, моето поне го разбрах лесно и веднага, щом се свестих: бях окован в пранги почти на същото място, където доскоро седеше Алийра. Тилдра беше до мен, в безсъзнание, и от ъгълчето на изящната ѝ уста капеше струйка кръв.

Е, Мороулан и Алийра бяха на свобода, в замяна на една исола икономка и един източник ексубиец. Чиста сделка — двама срещу двама. Зачудих се кой ли е спечелил от сделката. Бях съвсем сигурен, че не съм аз.

7.

ИСКАНЕ И ПОЛУЧАВАНЕ НА ПОМОЩ

„Смяташ ли, че можеш да я събудиш, шефе?“

„Не знам, Лойош. Някаква причина да го правя?“

„Ще помисля и ще ти кажа. Смяташ ли, че можеш да ги счупиш тези неща като миналия път?“

Надигнах ги... бяха по-леки, отколкото изглеждаха.

„Мразя да си повтарям фокусите. Но този път съм склонен да направя изключение“.

„Много похвално, шефе“.

„Но първо ще почакам, ако не възразяваш. Не мисля, че мога да направя приспиващо заклинание точно сега“.

Докато чаках и се съвземах, направих бърза проверка и открих, за огромна своя изненада, че дженоините са ми оставили всички оръжия. Защо ще го правят? Моргантското лежеше на пода, явно точно там, където беше паднало — дори и него не бяха взели. Защо ще ме пленяват, а ще ми оставят всички оръжия? Не беше правилно да го правят. Може би трябваше да им поискам копие от правилника им.

Тилдра до мен се размърда и каза:

— Добро утро.

Тя стисна очи, без да ги е отваряла изобщо, после го направи същото още веднъж и още веднъж. Изчаках.

„Някаква идея какво ми направиха, Лойош? Защо изгубих съзнание?“

„Не, шефе. Много бързо стана. Даже не забелязах да те поглежда... ти просто си падна“.

Погледнах отново Тилдра; мъчеше се да се свести, но ѝ струваше усилия.

„Добре, да си отбележим, че не бива да подценяваме дженоините“.

„Вярно, шефе“.

Отпуснах глава назад и понечих да вдишам дълбоко, но спрях. Много мразя, когато трябва да вдишам дълбоко, а не мога — трябваше да си намеря друга психологическа патерица.

Чух ехото на много познат ми психичен кикот.

„Така с нищо не ми помагаш“.

— Какво стана? — попита Тилдра.

— Първо на първо, светът е възникнал от семената на аморфия от дрисъка на един великан, който... не, май не си се събудила достатъчно, за да оцениш остроумието ми. Не знам какво стана, Тилдра. Сега сме точно там, където бяха Мороулан и Алийра, но допускам, че нашите приятели са се измъкнали. Добре, не знам — може би не трябва да го допускам. Надявам се, че са се измъкнали. Не знам. Много гадни копелета.

Тя се изкиска.

— Кой, Мороулан и Алийра или дженоините?

— Мм, да.

Тилдра си премълча.

— Как си? — попитах.

Тя ме изгледа. Този поглед ми е познат; много често съм бил от другата страна.

— Извинявай. Тъп въпрос.

„Изглежда, че е добре, шефе“.

„Така мисля и аз“.

Тилдра като че ли искаше да заговори, но затворих очи и отпуснах глава на стената зад мен и тя си замълча. Стената беше погладка, отколкото изглеждаше. Отпуснах се и се замислих над това, което се канех да направя. След няколко минути Тилдра каза:

— Ще направиш нещо, нали?

— Рано или късно.

— Мога ли да помогна?

Размърдах се, отворих очи и я погледнах.

— Някакъв опит във вещерството?

Тя само поклати глава.

— Тогава боя се, че не.

Отново затворих очи и промърморих:

— Трагя.

— Легалаб — съгласи се тя.

Извъртях рязко глава.

— Говориш фенарийски?

— Ами да.

Изсумтях. Защо ли не бях изненадан?

— Всъщност колко езика говориш, Тилдра?

— Няколко. А ти, Влад?

Поклатих глава.

— Нито един добре. Малко фенарийски. По някоя дума от други източняшки езици. Но не достатъчно, за да мога да мисля на който и да е от тях — винаги трябва да си превеждам в главата.

— Разбирам.

— Как го правиш? Как се научаваш да мислиш на друг език?

— Хм. Не е въпрос на „всичко или нищо“, Влад. Ти казваш, че не знаеш фенарийски, но какво ще кажеш, ако ти кажа „кьошоном“?

— Шивесен.

— Е?

— Какво „е“?

— Защо го каза?

— Ти каза „благодаря“; отвърнах „няма за какво“.

— Но преведе ли го в главата си, или беше автоматично?

— Аха. Разбирам. — Помислих малко. — Добре, права си. Беше автоматично.

— Това е началото на мисленето на даден език.

„Както когато аз подхвърля нещо, шефе, и ти кажеш...“

„Млъкни, Лойош“.

— Добре. Печелиш точка. Но и да имам основата, останалото ще е много бавно.

— Но ще стигнеш до него, ако продължаваш да говориш. Започва се с механичните отговори, като „благодаря“ и „няма за какво“.

— Основните учтивости. Може би всички езици имат механични отговори за тях: здрасти, как си, такива неща. Чудно.

— Имат — каза Тилдра.

— Сигурна ли си?

— Езиците без учтивости не оцеляват достатъчно дълго, за да ги запомним. Защото, разбира се...

— Ясно.

Замислих се за миг върху това лингвистично прозрение. Отново прехвърлих в ума си онова, което бях направил и което ми предстоеше да повтора. После попитах:

— Вещерството език ли е?

— Хм. Не знам. Предполагам, че е. Чародейството е.

— Във вещерството няма учтивости — казах.

Тя се засмя.

— Е, добре. Ако броим точките, и ти спечели една. Ако ще ги наричаме езици, а бихме могли, в тях няма учтивости. — Изведнъж се намръщи. — Освен ако не решим, че... не, това отвежда много далече.

Не исках да я окуражавам да стига много далече, както се канеше, затова попитах:

— Как се запознахте с Мороулан, впрочем? Ако нямаш нищо против, че питам.

— Беше в Изтока — каза Тилдра. — По време на Междущарствието, в едно село, чието име се превежда като „Черния храм“. Беше преди той да разбере кой е и...

— Преди да разбере кой е?

— Преди да разбере, че е човек.

Примигах.

— Май ще трябва да ми го обясниш това.

— Не знаех, че не го знаеш — каза Тилдра. — Разбира се, не е никаква тайна.

— Добре.

— Лорд Мороулан беше отведен в Изтока, извън земите на предците си, като бебе — някъде по времето на Бедствието на Ейдрон. Родителите му не оцеляха и той беше отгледан от източняци. Отрасна, като мислеше, че е просто един необичайно висок източняк.

— Майтапиш се!

— Не, милорд.

— Ами да му... Сериозно? Мислил си е, че е човек? Искам да кажа, източняк?

Тя кимна. Поклатих глава.

— Удивително.

— Да.

— Необичайно висок. — Замислих се. — Как го е разбрал?

— Не можеше да остане вечно скрито. Тъй или иначе, аз също бях в Изтока и бяхме общо взето на една възраст. Запознахме се някъде по времето, когато сключваше договора си с Вийра, в което можах да му помогна донякъде, а също така малко му помогнах в събирането на Вещерския му кръг.

Кимнах. Знаех, че този кръг съществува — обитаваха Източната кула, но още не бях имал повод да стъпя там и все още не знаех за какво ги използва. Но несъмнено никога няма да знам всичко, което може да се знае за Мороулан.

Поклатих глава. Мъчех се да свикна с представата, че Мороулан е бил отгледан като източник.

— Къде е бил в Изтока?

— Има... или по-точно имаше няколко малки кралства край езерото Нивапър, малко на юг от планините Хукджоу.

— Аха. Знам ги. В някои от тях говорят фенарийски.

Тилдра кимна.

— По това време името му беше фенарийско: Съотедксилег. „Мороулан“ е същото, предадено на езика на дома Дракон.

— Удивително. Значи ти си му помогнала да жертва източнишки села на Богинята демон. После какво?

Тя се усмихна.

— Това беше по-късно и бяха драгарски села. После той се върна да си вземе земята на предците си и беше така любезен да ми предложи приют. Аз бях бедна, разбира се, и нямаше къде другаде да отида. Оставам си благодарна към него.

Зачудих се какво ли премълчава. Най-вероятно всичко, което бе в нейна полза и говореше лошо за Мороулан. Такава си беше. Понякога се чувствах малко неловко от това, че никога няма да разбере какво мисли за мен, но от друга страна, ми беше приятно да знам, че на света има поне едно същество, което няма да каже за мен нещо гадно.

„Ужасно си чувствителен за убиец, шефе“.

„Това вече си ми го казвал, Лойош“.

Замълчахме отново — трябваше да се посъвзема и се надявах, че ще имам време за това. Умът ми взе да блуждае — тръгна от забележителните разкрития за Мороулан и продължи оттам. Почти не помня какво мислех — бяха от онези случайни, прехвъркващи без посока мисли, които трудно могат да се нарекат мислене. Но в един

момент ме споходи сваятна, истинска мисъл и ме разбуди толкова рязко, че изригна от устата ми, преди мозъкът да е успял да я дооформи:

— Ако Мороулан и Алийра са се измъкнали, бас слагам, че ще поискат да ни освободят.

— Разбира се — каза Тилдра.

„Готов ли си да почваме, Лойош?“

„Шефе...“

„Ще се оправя“.

„Шефе...“

„Ако остана вързан за тая стена, когато се появят Мороулан и Алийра, направо ще умра от срам. Рискът да оплескам заклинанието е много по-малък“.

Останах с впечатлението, че Лойош не е убеден. Аз също не бях.

— Тилдра, премислих. Можеш да помогнеш.

— Да?

— Видя ли какво направих с онези ножове?

— Да.

— Добре — рекох и посегнах да й дам няколко... и чак тогава забелязах, че Маготрепача е увит на китката ми. Спрях се с ръка във въздуха и погледнах Тилдра.

— Какво има, Влад?

„Лойош, как се е върнало това тук? Помня, че последния път беше в ръката ми и го размахвах като идиот. Не мога да повярвам, че дженоините не само са ми го оставили, но са били така учтиви да ми го увият на китката“.

„Не бяха те, шефе“.

„Казвай“.

„То се плъзна някак към тебе и, въъ, изпълзя по ръката ти“.

„Само?“

„Боя се, че да, шефе“.

Тъй. Е това ако не беше интересно...

Измъкнах от разни места последните си три ками и ги подадох на Тилдра. Надявах се да стигнат — едно време си носех много повече.

— Знаеш ли какво да направиш?

— Знам, но не знам кога.

— Ще се опитам да кажа нещо. Ако ти се стори, че губя съзнание, моментът ще е подходящ. А, я ми върни едната кама за малко, трябва да си оголя още кожа.

Тя не попита и аз не обясних; просто отрязях още няколко ивици от кожената си риза. Въздухът стана още по-студен по още по-оголения ми корем. Две ивици дадох на Тилдра и я попитах знае ли какво да прави с тях. Знаеше. Изобщо не изглеждаше нервна — приписвам го на дейния ѝ характер, вероятно вроден. Глупостта беше другото възможно обяснение, но не мислех, че е глупава.

След като нагласихме криво-ляво парчетата кожа между прангите и китките си, тя ми кимна, че е готова. Върнах ѝ ножа. Вече се чувствах по-обезоръжен от всякога. Сабята ми...

— Къде ми е сабята?

— В другия край на стаята, мисля.

— Как е станало това?

— Не знам.

Премислих и казах на глас:

— Ако са разбрали как излязохме предния път, сигурно са направили нещо, за да не го допуснат.

— Знам.

— Но продължават да се държат не както се очаква от същества, които са ни пленили.

— Вероятно не са расли с подходящите приказки и песнички.

— И с лош театър — добавих. — Но започвам да си мисля, че имат съвсем други планове.

— Какви?

— Не ми е ясно — отвърнах, което не беше чак нагла лъжа. — Е, добре. Да се пробваме.

— Влад, мислиш ли, че правим това, което искат да правим?

Въздъгнах.

— Де да знаех. Все пак искаш ли да го направиш?

Тя се усмихна.

— Разбира се. Би било неучтиво да откажа. — Което доказва, че дори исола са способни на самоирония. Това откритие, колкото и да не беше важно, ми се стори приятно.

— Да почваме тогава.

Тилдра ми кимна. Протегнах ръка и тя я хвана. Дланта ѝ беше суха и студена.

Започнах.

Няма нужда да ви го описвам отново, нали? Не позволих на страха да ми попречи да си върша работата. Лойош си остана невъзмутим, както обикновено, а аз, с две думи, се оказах достатъчно отпочинал, за да не се самоунищожа.

Голямата разлика между това да го правя на друг и на себе си бе, че студенината от китките ми ставаше все по-настоятелна и някъде дълбоко в себе си осъзнавах, че мога сериозно да се нараня. Трябваше да разчитам на Лойош.

Свикнал бях да разчитам на Лойош — с годините бях станал много добър в това.

Съсредоточих се и задърпах въображаемия плат, докато ме загърна, покри ме и имах чувството, че ще се задуша в него; студа по китките започнах да го усещам като парене и задържаше все повече вниманието ми; но все още беше останало нещо в мен, когато цялото нещо се пръсна — съвсем буквално — и бях издърпан обратно в някакво мъгливо полусъзнание, смътно доволен от това, че китките ми вече са свободни; забелязах, че и на Тилдра също са свободни, и се надявах, че няма да ми се наложи да правя нещо изморително, като да се движа например, поне за една година.

Тя каза нещо, но не го разбрах. Опитах се да я помоля да го повтори, но и това се оказа извън силите ми.

В случай че не сте схванали, бях доста изтощен. Затворих очи, облегнах се на стената и се опитах да дишам равно и плитко.

— Допускам, че ще се появят всеки момент — проговорих след малко.

— Дженоините ли? — попита Тилдра. — Или нашите приятели?

— И едните, и другите, предполагам. И сигурно едновременно. Така май трябва да стане.

„Казваш го, шефе, защото знаеш, че ако го кажеш, няма да стане така“.

„Аз съм източник, приятел. Мога да бъда суеверен, ако поискам“.

Отпочинах, съвзех се и изпитах глад. Намерих малко пастърма в торбата си и предложих на Тилдра; прие я с благодарност. После

погледах как се опитва да я изяде изтънчено. Справяше се. Щях да съм изненадан, ако можех да отделя малко енергия за изненадване.

— Тъй. Колкото повече се забавят — и едните, и другите — толкова по-добре за нас.

Тя кимна и продължи да се държи изтънчено с пастърмата.

Зачудих се защо не ме караше да се чувствам груб и недодялан, но предположих, че е част от дарбата ѝ. Или магия. Винаги можеш да кажеш за нещо, че е магия, ако не го разбираш. И кой знае, може и да си прав.

Докато си седяхме така — освободени от веригите, но неспособни да помръднем (в моя случай — неспособен да помръдна по много причини) — въображението ми полетя. Замислих се какво ли правят Мороулан и Алийра. Трябваше да са със Сетра, да обсъждат нещата, да съставят планове. Дали се бяха свързали с Вийра? Тя дали щеше да поеме активна роля във всичко това? А Некромантката?

Представих си ги всички, седнали в библиотеката на Черен замък или в някоя от дневните в Дзур планина, или в Залата на Вийра — как спорят, кроят, планират.

Или може би просто са си легнали да дремнат, решили са — а бе какво толкова значат една исола и един източняк? Може би просто ни бяха зарязали тук?

Или може би ядяха тия гадняри.

Междувременно в същата структура или покрай нея, може би дженоините крояха своите схеми или се кискаха колко добре се е подредило всичко. (Дали се кискаха дженоините? Не можех да си го представя.) Може би те също ни бяха забравили. Може би в голямата схема на нещата ние бяхме без значение. Вийра поне беше казала, че съм от значение, защото щяла да направи така, че да съм от значение. Изпитвах смесени чувства.

После няколко неотложни нужди ме накараха да се надигна; отнесох едно от нощните гърнета в тъгла и се облекчих — чувствах се като пияница, изсулил се току-що от таверната на Кориатон. Върнах се, пих вода и зачаках.

Времето се точеше мудро, въображението ми се рееше и се замислих за Съдбата. Тилдра си мълчеше — сигурно се сещаше за какво мисля и не искаше да ме притеснява, а може и да беше заета със собствените си мисли. Дори Лойош си стоеше кротко.

Но се замислих кой съм и дали ще съм от значение за света, когато всичко се изприказва и се свърши. Рядко ме спохождаха такива мисли — напоследък не бях имал време за тях, а преди пък не ми бяха хрумвали.

Но дали Съдбата ме беше включила в плановете си?

Дали изобщо вярвах в Съдбата?

— Тилдра, вярваш ли в Съдбата?

Думите ми разбиха тишината като магически взрив, но тя дори не примига. Каза:

— В известен смисъл.

— По-точно?

— Вярвам, че има пътища и избори. Не вярвам в някаква неизбежна съдба, но вярвам, че всеки от нас получава няколко възможни посоки и понякога избираме една от тях, без да съзнаваме, че правим избор.

Кимнах.

— Мисля, че те разбирам.

— Но в други случаи знаем. Понякога човек осъзнава, че не може да стои на място и че като тръгне напред или се върне назад, или поеме встрани, ще излезе на нов път.

— За тебе важно ли е дали си от значение за света?

— Но аз съм от значение, лорд Талтош.

— Влад.

— Добре. Влад. От значение съм, независимо дали го желая, или не. Надявам се да съм от голямо значение, макар и в нещо малко.

— Чудя се дали нещо малко е достатъчно за мен. И се чудя дали нещо голямо не е твърде голямо.

— Хм. Какво събуди тези мисли, ако мога да попитам, Влад?

— Не знам. Много време ми се струпа на главата, скука, а си спомних и за разговора ни с Вийра.

— Какво по-точно?

— Тя каза, че съм инструмент.

— О! За Богинята има и още нещо.

— Да?

— Понякога, когато ни говори, ние не чуваме едно и също.

— Не разбирам.

— Казано е, че тя говори с думи, които всеки от нас разбира, и че всеки от нас ще я разбере по свой начин.

— Това не е ли вярно за всекиго?

— Може би. Но аз не чух да каза за теб, че си инструмент. Чух... все едно, няма значение какво съм чула.

— Хмм — казах мъдро и не настоях, въпреки че ужасно ми се искаше. — Мисля, че май се приближавам до една от онези точки на взимане на решение, за които спомена.

— Може би. Но подозирам, милорд, че сте взели решението си отдавна и сега само започвате да разбирате важността му.

Оставих всичко това да покръжи из главата ми, след което изръмжах:

— Добре, това повече не мога да го търпя. Трябва да започна да правя нещо.

— Значи се чувстваш по-добре?

Помислих и отвърнах:

— Да. Всъщност да.

— Добре тогава. Аз съм готова. Но не знам какво трябва да правим.

— Не че имам някакъв план. Но ми се струва, че ако не искаме просто да си седим и да чакаме нашите приятели или враговете ни, трябва да огледаме дали не можем да излезем от тази стая.

— Но тогава те ще могат ли да ни намерят? Нашите приятели, искам да кажа.

— Надявам се. — Свих рамене. — Би трябвало да могат да ни достигнат психически, стига да са достатъчно близо.

Станах, тръгнах бавно и внимателно и отидох до другия ъгъл, където лежеше сабята ми — забравена и зарязана. Огледах я. Беше си в ред. Прибрах я в ножницата. После отидох до моргантската кама. Помислих малко, реших, поколебах се, защото решението не ми хареса, накрая насила я вдигнах и я прибрах в канията.

— Не виждам никакви врати — каза Тилдра.

— Много ясно, че няма да видиш. Щеше да е прекалено лесно.

Разкърших крайници, доволен, че съм станал и ходя. Тилдра тръгна до мен. Лойош беше на рамото ми, сабята — на кръста ми, моргантската кама — в канията до нея, Маготрепача беше на китката

ми, а останалите ми две ками бяха скрити по мене. Бях готов за всичко, стига да не е много опасно.

Обиколихме голямата, почти празна стая, като оглеждахме стените, пода и тавана. Отне доста време, но нямах нищо против — почти се бях съвзел, макар че общо взето се чувствах доста уморен, а и Лойош непрекъснато ми напомняше да дишам плитко. Освен празните рафтове, разхвърляни сякаш безразборно, нямаше много за гледане. Всичко беше много простовато, плоско, безлико — потискащо.

По едно време се озовахме там, където ни бяха оковали.

— Няма изход — казах.

Тилдра само кимна.

— Което може би отговаря на въпроса дали дженоините използват магия.

— Магия — съгласи се Тилдра. — Или нещо много подобно. Но мисля, че на този въпрос се отговори още при първата им поява.

— Да. Или когато ме нокаутираха. Добре. Сега какво?

— Не знам.

Не каза: „Ти си по плановете“, но имах чувството, че си го помисли. Не се намръщих, но тя сигурно усети, че се мръщя наум.

— Ако се чувствах във форма за заклинание, можеше да пробвам здравината на стената. — Бутнах най-близката стена за демонстрация. — Хм.

— Какво? — Тя също я бутна. — Какво има, Влад? Съвсем като стена си е.

— Да, но ако не е навсякъде така?

— Илюзорни стени?

— Може би. Макар че по-скоро си мислех само за врата, направена да прилича на част от стената.

— Да, това е възможно.

— Ти тръгни натам, аз — насам.

Тя кимна и тръгнахме да обикаляме и да бутаме. И да имаше илюзия, включваше и допир и не поддаваше при бутането.

— Толкова с плана ми — въздъхнах, след като стигнахме, откъдето бяхме започнали.

— Друга идея?

— Сигурна ли си, че не е твой ред?

Тя се усмихна.

„Знаеш ли, шефе, изобщо не е задължително да има врата“.

„Знам, знам. Но това го казват и за цитаделата на магьосниците атира. А ние с теб знаем, че си има“.

„Само защото онова не беше вярно...“

„Знам, Лойош. Сега млъкни и ме остави да помисля“.

Този път се въздържа с шегичките. Започвам да ценя тези малки блага в живота.

Помислих още малко и заявих:

— Добре, като ще го опитваме, да го опитваме.

Тилдра ме погледна въпросително. Пуснах Маготрепача да падне в ръката ми. Усещах, че тя иска да ме попита какво съм намислил, но си замълча и не я осведомих — като ще изглеждам глупаво, поне не бях длъжен да обяснявам защо.

Шибнах с Маготрепача над мястото, където ни бяха оковали. Чу се глухо дрънчене.

— Влад?

— Свиквай с този звук, Тилдра.

— Добре.

Пристъпих вдясно и отново ударих по стената. Звукът беше същият. Още една крачка, и още една, и така нататък.

Стаята беше голяма и ми отне време, но тъкмо си казах, че си убивам времето, докато не се появят било дженоините, било Мороулан и Алийра да ни спасят, когато нещо се случи.

Стъпка вдясно — шляп. Стъпка вдясно — шляп — стъпка вдясно... и тогава го открих — за малко щях да го пропусна. Бях обиколил около една трета и когато ударих по стената, тъкмо тръгнах да подмина, но забелязах, че Маготрепача отново се е променил. Беше по-къс, брънките бяха по-малки. Спрях, погледнах го, после погледнах участъка от гладката стена, срещу която стоях.

Ударих я още веднъж и по ръката ми премина лек сърбеж — и вече гледах в портал. Дори не беше врата: по-скоро голяма каменна арка, може би дванайсет стъпки в най-високата си част и толкова широка, че четирима като мен да минат рамо до рамо. Просто си беше там и сякаш казваше: „Защо се забави толкова?“

Хвърлих поглед през рамо към лейди Тилдра, която вървеше до мен да ми прави компания.

— И аз я видях — каза тя.

Не само я видях, а и вятър ме лъхна през нея. Отвъд се виждаше най-вече тъмнина и малки светли точки в небето.

— Звезди — каза лейди Тилдра.

— Знам ги. Имат ги в Изтока.

— Знам. Помня ги.

— Не знам какво са точно. Според някои са домовете на боговете.

— А според някои всяка от тях е свят — каза Тилдра. — Казват, че като минем през некромантски портал, стъпваме на някоя от онези точки светлина, откъдето можем да погледнем назад и да видим своя свят като точка светлина. Харесва ми тази представа.

— Не съм много сигурен за себе си. Никога не съм обичал да стъпвам в неизвестното.

Тя се въздържа от явната забележка, която можеше да се направи по въпроса, и ме изчака. А пред очите ми сякаш започна да става по-ярко; където и да се намирахме, се съвваше и постепенно започнах да различавам подробности от пейзажа.

Отне ми няколко дълги мига, докато се насиля да пристъпя през арката — към странния свят, към празното и към звездите в небето.

8. РИБАРСКИ ЕТИКЕТ

Ето ви една приказчица, преди да продължим:

В най-ранните дни на Света Тъмнината се чифтосала с Хаоса и родила три дъщери. Първата била Нощ, втората била Болка, а третата — Магия. Хаос обаче продължил и се чифтосал с Небето, от което се родил син, който бил Зло. Един ден Зло, понеже ревнувал заварените си сестри, пленил Магия и я отвел в тайната си крепост отвъд Света. Магия обаче призовала майка си, Тъмнина, която чула виковете ѝ и като разбрала всичко, се погрижила Зло да престане.

Тъмнина повикала Хаос и му казала: „Виж какво направи синът ти! Отне Магия от Света“.

Тогава Хаос се ядосал на сина си Зло, изпъдил го и спасил Магия, като я върнал в Света. Зло обаче се разревал, казал, че съжاليا за стореното, и се помолил баща му да не го прогонва. Хаос не могъл да отвърне сърцето си от единствения си син, тъй че се смилил и позволил на Зло да се върне, но от този момент Магия се варди от Зло, макар че Зло продължава да преследва Магия; а Тъмнина ги наблюдава и двамата, тъй че където намерите Зло, ще намерите и Тъмнина — наблюдава. А Хаос понякога ще го видите да помага на Магия, а понякога — на Зло.

Харесва ли ви? Тази приказка е на моя народ, а някои го вярват буквално. Аз лично смятам, че в нея има елементи на истина, защото другото име на Магия е Вийра, Богинята демон, и кой знае, може пък дженоините всъщност да са Зло. Отвъд това не смея да навлизам. Ако има персонификация на Тъмнина, да не говорим за Хаос, предпочитам да не знам.

Та ето ни и нас двамата, може би във властта на Зло; най-малкото на техния свят и може би Магия щеше да ни помогне, и много се боях, че ако дженоините не ме спипат, ще се спъна в собствените си метафори и ще си счупя врата.

Тези мисли се въртяха в главата ми, докато излизахме през арката, а какво си мислеше Тилдра не знам, но за мен си беше истински шок: внезапното разбиране, че целият свят не е онази единствена стая в онази единствена сграда.

„Нещо или някой, Лойош?“

„Не, доколкото мога да разбера, шефе“.

Отдалечихме се на двайсет и пет-трийсет стъпки и погледнахме назад. Очаквах едва ли не да изчезне, но си беше на мястото, откън изглеждаше почти като отвътре, само дето повърхността беше по-груба — като налепени една за друга буци скала. Като се вгледах по-внимателно, видях, че сградата е някак под ъгъл — не беше съвсем права и като че ли някакви неща стърчаха от нея. Дали беше важно за нещо? Тъп въпрос. Какво изобщо беше важно и какво — не при тези същества?

Насочих вниманието си към пейзажа и по едно време си помислих за Дзур планина.

Всъщност нямаше нищо, което да прилича на Дзур планина, но...

Добре. Над целия пейзаж доминираше поток, широк може би петдесет-шейсет стъпки: течеше диагонално спрямо мен, отдясно наляво и на стотина крачки в най-близката си точка. Няколко тънки дървета, с къси клони и едри листа по целия ствол, бяха осеяли двата бряга, а недалече от нас се виждаше нещо като каменен мост. Вдясно имаше два ниски хълма, кафяви и каменисти, а вляво теренът беше плосък, само дето леко се спускаше, може би за да се изравни с коритото на потока, може би — не. А над всичко това (съвсем буквално) беше този ужасен ярък обект, който хвърляше горещина върху всичко. Не се опитвам да бъда загадъчен — виждал го бях в Изтока и знаех адски добре, че е Пещ, точно каквато си имаме в Империята, само че тук, както в Изтока (и в някои части в Далечния запад) не беше скрит от постоянна ръждива пелена. Но бях забравил колко болезнено ярък е и колко тъмни са сенките, които хвърля, щом срещне нещо друго. Намираше се ниско в небето, малко вляво от мен, щом излязох през вратата, и наред с другите неща очертаваше рязко всичко останало, включително няколкото пухкави облачета в небето, което иначе беше синьо, точно като небето над Фенарио, което предизвика у мен странна носталгия, в пълно противоречие със

суровата убеденост, че съм се озовал в свят, на който може би никога досега не е стъпвал човешки крак.

Тъй че двамата с Тилдра огледахме всичко това и точно в този момент си помислих за Дзур планина. Изглеждаше толкова естествено и хубавичко, че бях готов да се закълна, че го е измайсторил някой. Не знам защо — не мога да кажа със сигурност кои бяха белезите. Но направо изглеждаше, все едно че някой е седнал и е казал: „Тъй, реката тече насам, в права линия, после тука малко я извиваме. Какво ще кажете да лепнем и две хълмчета?“ Или нещо такова.

— Прав си — каза Тилдра.

Погледнах я.

— Моля?

— Дзур планина.

— О! Не забелязах, че съм го казал на глас.

— Измърмори го под носа си.

— Хм. — Дали си бях развил навик да го правя? Може би от това, че бях сам толкова дълго. Трябваше да внимавам с тия неща. Не беше добър навик.

— Нищо живо няма — промълви Тилдра.

Понечих да я запитам какво има предвид — в смисъл, имаше си и трева, и дървета. После осъзнах: не виждах птици във въздуха, нито подскачащи животинки, да не говорим за големи животни. Погледнех ли в краката си, не виждах никакви насекоми.

— Права си. Изглежда, ние сме единствените живи същества тук.

— О — усмихна се тя. — Този път успех.

Ръката ми се изпъна към сабята и изведнъж изпитах чувството, че целият този свят — всичко, което се беше случило, след като минахме през прозореца на Мороулан — е една огромна илюзия, като някой от онези добре изпипани живи сънища, на каквито се бях натъкнал в Пътеките на мъртвите.

„Съвсем истинско си е, шефе“.

„Сигурен ли си?“

„Напълно. Ако има вълшебство, то е за да прикрие нещо, не да промени външността на това, което виждаш“.

„Много тънка разлика, приятел“.

„Знам“.

Какво пък, това си беше част от работата на Лойош, така че трябваше да му се доверя. Освен това, ако грешеше и всичко това си беше изпитан сън като онези по Пътеките, нямаше начин да се измъкнем, освен да го приемем за реален.

Но с липсата на твари беше трудно да се свикне.

— Какво мислиш, Тилдра? Целият този район дали е изфабрикуван?

— Може би, Влад. Може би целият свят.

— О, не. Знам, че целият свят не е.

— Нима? Как го разбра?

— Защото ако могат да направят това, нямаме никакъв шанс срещу тях.

Тя се засмя.

— А, разбирам. Тази логика не ми е позната.

Свих рамене.

— Всъщност не се шегувам. Това е едно от нещата, които научих в дългата си и пълна с превратности кариера. Когато единственият начин да преживееш нещо е ако врагът ти не е магьосник или няма резервна кама, или не може да прескочи единайсет стъпки пропаст, тогава приемаш, че врагът ти не е магьосник или няма резервна кама, или не може да прескочи единайсет стъпки пропаст.

— Хм. Доста практично звучи.

— Да. — Неволно си спомних за онзи тип, дето можеше да прескочи единайсет стъпки пропаст, за мое голямо неудоволствие. Но все едно и това го преживях, защото се оказа, че не си е обул подходящи ботуши. Дълга история. Все едно.

Вляво от мен полъхваше — не силно, само колкото да ме погъделичка по тила. Не навяваше никакви миризми освен сладникавия аромат, с който сякаш беше изпълнен целият въздух. Това отново ми напомни да дишам плитко. Рекох:

— Е, Тилдра, ти трябва да си изучила повече старите песни и истории и трябва да си по-изкушена от историята от мен, и тъй като почти никога не ходя на театър, трябва да си ходила повече от мен.

— Може би.

— Е, тогава? Какво прави обикновено човек в подобна ситуация? Тилдра ме изглежда.

— Искам да кажа, когато човек се озове на съвсем различен свят, едва може да диша, обкръжен е от шантава природа, тормозят го врагове със силата на богове и няма как да се върне у дома — какви са обичайните стъпки?

Тя се усмихна едва-едва.

— Обикновено човек призовава своя бог-покровител, който след това му възлага изпълнима задача в замяна на минимална помощ, която помощ по ирония се оказва фатална. Или пък човек открива могъщ артефакт с неизвестни свойства, който се оказва, че при употребата му взема душата на героя, тъй че след спасението човек убива най-скъпия си.

— Разбирам. Е, вече знаеш защо почти никога не ходя на театър.

Тилдра прибави задължителния кикот, а аз отново огледах света около нас — обзет от внезапния страх, че Мороулан и Алийра няма да дойдат, и че дженоините няма да дойдат, и че няма да намерим изход; че ще останем тука до края на дните си. Които дни май нямаше да са много, ако не откриехме как можем да се храним. Но знаех, че този страх е безпочвен. Каквито и да ги беше вършил Мороулан в миналото, знаех, че няма да спре да се опитва да ни спаси, докато е жив. И, разбира се, както стояха нещата, и смъртта можеше да не му попречи. Въздъгнах.

„Знаеш ли, Лойош, ако вчера по това време някой ми беше казал, че трийсет часа по-късно ще спасявам Мороулан и Алийра, че ще тръгна да убивам Богинята демон, че ще се озова в капан, голям колкото цял свят, без да мога да реша дали се надявам да ме спасят, или се надявам да не ме спасят, щях да кажа: «Ех, сигурно ще е точно така».“

„Сигурно щеше да го кажеш, шефе“.

„Мисля, че това говори нещо за житейския ми избор“.

„Аха“.

Оглеждах света около нас и забелязвах съвършенството на потока, на хълмовете, на планините — общото усещане, че всичко е планирано и изпипано. Споходи ме ирационалната идея (при това невярна, сигурен съм), че само тази малка част от света е това, което съществува — че всичко извън полезрението ми е просто някак си сиво и недовършено; и това също ми напомни за Пътеките на мъртвите, макар че не знам защо.

Закрачихме напред. Земята беше мека и гъвкава и скоро стигнахме до брега на потока. Наведох се и зяпнах водата. Сякаш изобщо не се движеше, но от време на време вълничките се разбиваха на пръски пяна. Не беше нито синя, нито зелена или червена, като повечето вода, която съм виждал, а с някакъв маслинен цвят. Не можех да си представя на какво се дължи това. Дъното не можех да видя, но водата не изглеждаше нито плитка, нито мръсна.

„Какво има, шефе?“

„Тази вода“.

„Какво ѝ е на водата?“

„Не знам. Не изглежда по-естествена от всичко останало тук, но... не е свършена“.

Той не отвърна нищо. Продължих да оглеждам водата. Тилдра стоеше на стъпка-две зад мен, смълчана, самото възплъщение на търпението. Наведох се, след това клекнах. Посегнах да гребна с шепя, премислих и ръката ми се задържа във въздуха. След това — не знам точно как да се изразя — усилих сетивата си. Трудно е да се опише — горе-долу е като разликата между това да чуваш нещо и да слушаш напрегнато; или между това да отпуснеш ръка върху кадифе и да затвориш очи, и да се насладиш на допира; само че с усещането, че... о, все едно. Вещерска работа.

Все едно, посегнах със сетивата си и...

— Да — заявих гласно.

— Да? — повтори зад мен лейди Тилдра.

— Да — потвърдих.

Тя изчака. Обърнах се към нея.

— Водата. Не е вода.

Тя пак изчака.

„Шефе...“

„Не знам, Лойош. Работя по въпроса“.

— Водата не е като всичко останало тука. Всъщност е и не е. Някак е... не знам. Искам да я проследя.

— Добре, Влад. Надолу или нагоре по течението?

— Хм... добри въпроси задаваш.

Източникът или резултатът; теоретичното или практичното; да разбереш какво означава всичко това или да отидеш направо някъде, където можеш да направиш нещо по въпроса. Миг на сублимна

нерешителност, с шанс да науча нещо много дълбоко и важно за себе си. Или може би не. Знам, че по природа съм човек на източниците — обичам да разбирам нещата колкото може по-пълно. Но ако исках да направя нещо, преди нещата да приключат с мен, не можех да си губя времето.

— Надолу — казах. — Да видим докъде стига това.

Тя кимна, Лойош изломоти съгласието си в ума ми и тръгнахме. Потокът леко лъкатушеше, земята под краката ми беше мека и гъвкава, макар и неравна; въздухът все така ухаеше сладникаво. Започвах да свиквам с плиткото дишане. Гледката не се промени много, а водата беше по-кротка от горските потоци, които бях свикнал да намирам по звука и мириса.

След повече от миля осъзнах, че чувам нещо — нещо като тихо ръмжене. Беше някак трудно да се локализира, но като че ли идваше отгоре.

„Лойош, каза ми, че не можеш да летиш, но...“

„Мисля, че вече мога“.

„Ами тогава...“

„Тръгвам, шефе“.

Той скочи от рамото ми и полетя пред мен, полетът му беше силен и плавен; повече се плъзгаше, крилете му плесваха само от време на време, почти изцяло, може да се каже.

„Хе. Благодаря, шефе“.

„О, я млъкни. Добре ли си?“

„Да, ще се оправя. Трябва само да се плъзгам много и няма да мога да се задържа дълго толкова високо“.

„Няма да ти се наложи. Какво виждаш?“

„Бих казал вода, само че ти твърдиш, че не е, тъй че... чакай малко. Става по-шумна. Някак си...“

„Да?“

„Добре, мисля, че е безопасно. Давай напред“.

„Хубаво“.

Теренът леко се надигна и водата — или каквото беше там — остана на двайсетина стъпки под нас в нещо като клисура, като умален модел на речна долина, със зеленината и всичко останало. Лойош се върна на рамото ми и изминах последните няколко крачки. Ревът се усиливаше като че ли с всяка следваща крачка. Скоро стана толкова

силен, че трябваше да си викаме, за да се чуем, и някъде по това време го видяхме — водопад, или щеше да е водопад, ако онова, което падаше, беше вода. Определено се държеше като вода — изливаше се през устието и се разбиваше в дъното, някъде на стотина стъпки по-надолу; беше си водопад чак до пръските мъгла, които се вдигаха от него. Устието беше по-тясно от потока, бих казал около трийсет и пет стъпки. „Водата“, по липса на по-подходяща дума, се изливаше с изумителна бързина, за да стигне дъното. Гледах възхитен, както човек се възхищава понякога от природата, въпреки че се колебае да го нарека „природа“ — не вярвах, че това е по-природно от всичко останало, което бях видял дотук.

Падаше величествено. Пенеше се и се вихреше във вира на дъното, преди да продължи по течението. Различавах отделни капчици и виждах как потъват като оловна тежест. Гледах как мъглата се вдига и вихри. И се чудех какво може да е.

Усетих, че Маготрепача на ръката ми се размърда. Съвсем леко — само едно трепване; можеше да е от въображението ми, но не, не беше.

И тогава разбрах.

Вие, разбира се — които сте чули разказа ми дотук и сега си седите удобно и си пиете любимото си вино, и слушате как се лее гласът ми — вие сте се сетили отдавна. И предполагам, че и аз трябваше да съм се сетил. Но едно е да чуеш за него, а съвсем друго — да си до него, да го гледаш, да го чуваш и изобщо да не искаш да повярваш, че гледаш онова, което си мислиш, че гледаш.

— Аморфия — казах на глас, с което го назовах, превърнах го в реалност. Според някои вярвания, свързани с вещерската практика, да назовеш нещо означава да му вдъхнеш сила; според други да го назовеш означава да му наложиш силата си. Това ми приличаше повече на първото.

— Какво? — извика Тилдра.

Наведох се до ухото ѝ.

— Аморфия — повторих с много спокоен глас, все едно че съобщавам нещо маловажно. — Веществото на хаоса.

Тя зяпна, после кимна замислено, наведе се и заговори в ухото ми:

— Да. Прав си. Това е аморфия. Само че контролирана. Отива натам, където дженоините искат да отиде, и прави това, което искат да прави.

Кимнах и се върнахме двайсетина крачки назад, на билото на хълмчето, за да можем да си говорим нормално.

— Не мислех, че аморфията съществува другаде освен при нас.

— И аз — отвърна тя.

Изсумтях.

— Е, и кое е по-страшно според теб — че са създали река от аморфия или че могат да създадат река от аморфия? Или фактът, че дженоините изобщо ни позволиха да видим всичко това?

— Започвам да се убеждавам — каза тя, — че причината да не ни тормозят е съвсем проста — ние сме твърде незначителни, за да се занимават с нас.

— Обидно. Но може и да е вярно. И би могло да обясни защо ни се позволи да видим това — ние просто сме без значение.

Тилдра вдиша през носа си, загледа се към „потока“ и каза:

— А ние се питахме дали тук има магия.

Слушах разбиващия се хаос в дъното на пропада. От мястото си виждахме втурващата се в коритото си аморфия, малко преди да се изсипе надолу. След като вече го знаех — или навярно след като си го бях признал, — приличаше още по-малко на вода; цветът се променяше, докато се мъчиш да се фокусираш върху него, но сега като че ли преливаше между стоманеносиво и нездравословно зелено. И макар да се държеше почти като вода, не успяваше съвсем.

— Да, определено научихме нещо — подхвърлих на въздуха.

Аморфия. Веществото на хаоса. Според някои — веществото на живота; според други — основният градивен блок на цялата материя и енергия. Не знаех. Не бях магафилософ и определено не бях проучвал древния, забранен и плашещ клон на чародейството, посветен на такива неща.

Веднъж бях използвал аморфия и оттогава бях прелиствал една-две книги на Мороулан, за да избира заклинания, които може да са полезни, но така и не я бях проучвал.

Но я бях използвал веднъж.

Много отдавна, в големия град, докато се мъчех да спася живота на Мороулан (който беше умрял тогава; повече не питайте), изправен

срещу няколко магьоснички от Кучешкия патрул — Лявата ръка на Джерег, — се бях домогнал до способности, за които не знаех, че притежавам, бях замерил магьосничките с нещо, а те пък изобщо не подозираха, че мога да го направя.

Да. Бях го направил веднъж.

Оставих този спомен да си потанцува из главата ми, спомних си допира на пода на кръчмата до лицето ми и чувството на отчаяние; желанието да направя нещо, каквото и да е, и взривното изригване на сила, която бях наследил само защото душата ми някога е била много близка с душите на някои идиоти, които си бяха играли с такава сила. В този ден идиотът бях аз и Алийра ме беше спасила, преди да разтворя себе си и цял квартал от Адриланка в основния компонент на цялата материя и енергия, или каквото беше там.

Припомних си този ден, преди много години и отделен от мен с толкова много преживелици, че все едно се беше случил на някой друг.

Само че не бях някой друг. И колкото и да се стараех, не можех да избягам от последиците от това.

„Шефе...“

„Не сега, Лойош. Остави ме да се оправя сам. Твърде много са въглите, от които може да се погледне това нещо“.

„Добре“.

Ако някой ме попиташе дали познавам Древната магия, можех да му отговоря „не“ с чиста съвест. Наистина не я познавах, по никакъв полезен начин.

Но...

Древната магия е може би най-трудният клон на магията, поне докато се опиташ да ги навържеш всички наедно в нещо, в което да напъхаш и душата си, тъй че да можеш да се наречеш „чародей“, заради съмнителното удовлетворение, което може да ти донесе това. Навремето бях подхранвал у себе си илюзии, че ще изуча магията, както е била практикувана преди Империята, преди Глобуса, преди всичко, което мога да нарека „цивилизация“. Имах някакво начало, дължащо се на случайна връзка в предишния ми живот. Заряха ученето много рано, не само защото се оказа трудно и плашещо, а защото просто в този момент в живота ми ставаха адски много неща.

Но имам доста добър спомен за първата стъпка — в смисъл, първото и най-лесно заклинание, онова, което е необходимо, за да

продължиш с по-трудни заклинания. И това заклинание, стига да успееш да го изровя, просто можеше да се окаже полезно.

Мозъкът ми заработи трескаво, огледа го от няколко ъгъла и продължи, а през това време аз отворих кесийката си с вещерски неща и порових в нея. Не бяха много и всички бяха ценни, но какво да правиш? Избрах едно глинено шишенце със сок от дира, защото не беше трудно да се намери и главното му приложение беше лечението на една треска в джунглите, която до този момент бях успял да избегна. Излях съдържанието на земята. Забелязах, че Тилдра ме гледа озадачено, и поклатих глава.

Намерих една кожена каишка и я вързах около гърлото на шишенцето. После отидох до брега, където аморфията течеше като вода.

Тилдра се окашля и се обади:

— Как ще опазиш шишето да не се разтвори в аморфията, която се опитваш да хванеш?

— Познаваш Мороулан много по-дълго от мен. Не си ли чела някоя от книгите му?

— Не и по Древна магия. А ти?

— Аз — да.

— Аха. — Тя помисли малко. — И си се научил да правиш това, което правиш?

Въпросите бяха малко грубички за Тилдра, но не можех да я виня — да зяпаш, когато някой невежа си играе с аморфия, си заслужава поне някой и друг невинен въпрос.

— Горедолу.

Тя прехапа устна и не попита нищо повече, за което сигурно трябваше да получи няколко медала, каквито там раздаваха в дома ѝ.

Почнах да люлея шишенцето в широк, бавен замах точно пред мен, на около стъпка над потока.

— Всъщност не е толкова трудно, ако искаш само да хванеш малко. Въпрос само на скорост. — Докато говорех, залюлях шишето малко по-бързо — не много. — На аморфията ще ѝ трябва някаква, тъъ, нищожна част от секундата, преди да започне да действа на материята, която се допира до нея. Целият номер е да го измъкнеш, преди да унищожи или промени съда, в който искаш да я задържиш. — Погледнах я през рамо. — Дръпни се две стъпки надясно, ако обичаш.

Тя ме послуша.

Другият номер беше дреболията със заклинанието.

Не е кой знае какво. Съвсем просто заклинание всъщност — добре е описано в книгата. Трябва само да привлечеш силата през връзката си с Глобуса...

Мда.

Тук беше трудното. Целият проблем с „връзката с Глобуса“. В момента ми липсваше.

Отляво обаче имаше алтернативи, стига да си готов да рискуваш взаимодействие със свободна, сурова аморфия. А такава случайно имах подръка.

Зяпнах потока.

Знаете ли колко е трудно да се гледа вода? Да я видиш, докато тече покрай теб? Виждаш пяна, или въртопчета, или вълнички, или гребени на вълни, или коритото може би, или може би отражението на повърхността, но е много трудно да видиш самата вода. Още по-трудно е, когато всъщност не е вода, а аморфия, квинтесенцията на безформното; трудно е да видиш безформното, защото това, което можем да видим, е форма. Пробвайте го някога, ако до вас тече суров хаос; едновременно е твърде много и твърде малко да го уловиш.

Но продължавах да се опитвам, вторачен в и покрай едва доловимо променящия се цвят, и упорито отказвах да повярвам на формите, които умът ми се опитваше да наложи над безформното. И накрая — не знам колко продължи — започнах да прониквам в него. Магьосниците, които прекарват много време в работа с аморфия, твърдят, че всеки такъв опит е стъпка по-близо до лудостта. Ако се съди по Алийра и Мороулан, сигурно е вярно. Но за щастие, не ми се налагаше да стигам много далече — само един малък контакт, достатъчен за едно дребно заклинание.

Усетих как откликна в мен; нещо подобно и в същото време различно от чувството, че заклинанието действа. Вдясно се чувствах в безопасност, удобно и отпуснато, а вляво чувствах, все едно че съм на ръба на пропаст и само една малка стъпка или загуба на равновесие ще ме отпрати долу в безумието.

Това с равновесието е добра метафора, при това вярна, защото докато подготвях заклинанието, се надвесих над потока. Ако се подхлъзнях, смъртта щеше да е по-бърза от всяка смърт, до която съм

се приближавал, но не точно така бих предпочел да изкарам последната си измерима част от секундата.

Смених ъгъла, тъй че въртенето да е не успоредно, а по-скоро перпендикулярно на потока. Отмерих скоростта — малко повече от секундата за пълен замах. Жалко, че не помнех колко точно трябваше да е тази измерима част от секундата; навремето точно този малък детайл не ме беше интересувал, тъй като не можех да си представя, че някога ще се окажа в това положение. Дали беше около половин секунда? По-малко? Ускорих люлеенето още малко и бавно издишах.

— Почва се — казах високо. — Дръж го това нещо под око, нещо трябва изхвърчи на брега зад мен. — Изпълних, или може би трябва да кажа освободих заклинанието и спуснах ръката си, та шишенцето да цопне в потока.

Първата добра новина беше, че не паднах в него; но и не го бях очаквал.

Втората добра новина беше, че потокът не пръсна към мен; от това се боях, но не можах да измисля добър начин да го избегна.

Третата добра новина беше, че каишката изведнъж олекна в ръката ми и само един поглед ми подсказа, че в края ѝ няма нищо.

Но най-добрата новина беше, че лейди Тилдра извика:

— Видях го! Нещо блесна. Отиде натам!

Проследих сочещия ѝ пръст и пуснах каишката, да не би разни гадни неща да се залепят по нея.

Тревата не беше ужасно висока — само след пет минути го намерих. Пресегнах се и го вдигнах, все едно че изобщо не ме е страх.

Беше приело формата на камъче, съвършено заоблено, и с големината на орех; беше тежко за големината си и имаше мътен оттенък, между синьо и пурпурно.

— Ето го! — извиках и го вдигнах.

Тя се приближи и го огледа, Лойош — също, от рамото ми.

— Чиста аморфия, но във форма, в която може да се използва.

— Щом казваш — каза Тилдра.

— Казвам.

Пъхнах го в кесията, все едно че е нищо и никаква работа.

Тилдра кимна, все едно че е нищо и никаква работа, и попита:

— Добре, Влад. И сега какво?

Добър въпрос. Но вече разполагах с Маготрепач, с могъща моргантска кама, с бучка аморфия, с обучението си на вещер и с вродената си интелигентност. Все щях да измисля как да ги използвам. На глас казах:

— Търпение, да ме цунат по гъза. Отивам да убия нещо.

9. КАК ДА ПРЕКЪСНЕМ НЕЖЕЛАНА НОВИНА

Тилдра се намръщи.

— Моля?

— Стара джерегска шега. Хайде да се връщаме.

— Къде да се връщаме?

— В затвора ни.

Погледнах я в лицето и реших, че се бори между вежливото съгласие и грубия въпрос дали не съм си изгубил ума. Вежливо я отрязах, преди да ѝ се наложи да избира.

— От това място — махнах широко с ръка — ме полазват тръпки. Нямам предвид само тук, а цялата околност. Дженоините ще могат да ни намерят където и да сме на техния свят, ако поискат, тъй че докато сме навън, само ще затрудним Мороулан и Алийра.

— Аха. Значи си се примирил, че ще те спасяват, така ли?

— Още мисля по въпроса.

— И имаш нова идея?

— Хм. Нещо като план.

Тя се усмихна.

— Нищо против от моя страна.

И тръгнахме обратно към сградата, доскорошния ни затвор. Сигурно трябваше да се изненадам, че не е изчезнала, докато не я виждахме, но не беше и вратата си стоеше там, където я бяхме оставили. Влязохме вътре. Вратата изчезна, но нямаше да ѝ доставя удоволствието да се изненадам от това.

„Та какъв е планът този път, шефе?“

„Ако ти го кажа, ще ми се смееш“.

„Най-вероятно“.

„Можеш много да научиш от Тилдра“.

„Океанът казва, че водата е мокра. Снегът казва, че ледът е студен“.

„Това да не е както джерегът казва, че йенди е влечуго?“
„Млъкни, шефе“.

Огледах голямото празно помещение на големия празен свят, прецених положението си, помислих над идеята си и се опитах да си внуша оптимизъм. Погледнах оковите, които си висяха на същото място на стената. Дженоините можеха да ни върнат в тях по-лесно, отколкото ни бях измъкнал. Но защо да го правят? В края на краищата цялата причина да...

— Тилдра, смяташ ли, че съм параноичен?

Тя примига.

— Лорд Талтош?

— Непрекъснато виждам коварни заговори навсякъде и си въобразявам, че всички трябва да крият по два-три подмолни пласта зад всяко свое действие.

— Спомнете си аферата с Магъосницата в зелено, милорд. В онзи случай мисля, че се оказахте прав.

— Тя е йенди.

— А тези тук са дженоини. Много по-смущаващи. С една йенди човек поне знае, че всичко е подмолно и подвеждащо. Колкото до дженоините... ние не ги разбираме и не знаем дали те ни разбират.

Кимнах.

— Да. Вярно.

Тя продължи:

— Мисля, че е разумно да се чудим дали правим това, което те искат от нас — дали са планирали всичко и всяка стъпка, която предприемаме, е според техните желания. Сетра не каза ли точно това? Все пак не е сигурно, защото се държим непредсказуемо и все още не знаем в каква степен те могат да ни предвиждат и да ни разбират. — И добави: — Работя по това.

— Работиш по това?

— Да.

Доця ми се да я попитам как точно работи по това, но ако искаше да го знам, щеше да ми го каже. Е, добре. Трябваше да продължа по своя „план“ и да приема, че съм прав в предположенията си, докато не разбере, че греша, когато сигурно щеше да е твърде късно

и нямаше да ми се налага да се притеснявам. Фатализмът си има и някои предимства.

— Гладни ли сме, Тилдра?

— Не, благодаря.

Изсумтях и си разменихме няколко остри шеги с Лойош. Тилдра отиде до стената и седна, прегърнала колене — успя и на тази поза да придаде достойнство и изящество. Попитах я:

— Тилдра, какво точно представлява душата?

— Надявам се, че въпросът ти е риторичен, Влад. Никога не съм изучавала магическата философия. Знам само обичайния отговор — това, което остава след смъртта на физическото тяло — жизнената есенция — личността, отделена от материята.

Кимнах.

— Мда. И аз не съм изучавал магическата философия. Май ще трябва да го направя някога.

— Важно ли е?

— Да.

Тя ме погледна с любопитство. Пипнах дръжката на моргантската кама и рекох:

— Тези неща унищожават души. Точно в този момент би било много полезно да знам какво точно унищожават и как го правят, и какво означава всичко това. Старая се да избягвам да съм объркан в критичен момент.

— Разбирам. Боя се обаче, че не мога да ти помогна.

Вече ми беше помогнала. Облегнах се на стената до нея и се замислих за душата.

„Шефе, защо винаги ставаш толкова философски настроен точно когато...“

„Млъкни, Лойош“.

Той се изкиска в ума ми; не му обърнах внимание.

Да мислиш за душата като за поле от магическа енергия, обикновено затворено в едно живо тяло, може да е непълно, но също така може да е от полза донякъде; най-малкото, доколкото знам, точно така я третира една моргантска кама. Това определение все още не обяснява как нещо толкова мъгляво като личността може да се съдържа в едно поле от магическа енергия, но моргантските оръжия са прословути с това, че не се интересуват от личности.

Щом за една моргантска кама беше напълно достатъчно, за мен — също.

Хе.

Тилдра ме гледаше. Окашлях се.

— Предполагам, че искаш да разбереш какъв е планът ми.

— Зависи от теб, Влад. Ако смяташ, че трябва да го знам, кажи ми. Иначе — не.

Зяпнах я.

— Ти май наистина разчиташ на мен, а?

— Да.

— В името на Залите на Съда, защо?

— Защото винаги оцеляваш, Влад.

Каза го толкова между другото, че почти ме убеди.

— Ха. Сигурно ме спасяват само за някоя ужасна, зрелищна смърт.

— Ако е така, сигурна съм, че ще я приемеш с достойнство.

— Достойнство? Аз? Едва ли.

Отвърна ми с усмивка, все едно че не го вярваше, и каза:

— Не исках разговорът да става тежък.

— О, не се тревожи за това, Тилдра. Повечето ми мисли са тежки. Мисля, че идва от това, че толкова дълго убивах хора, за да преживявам. Странен начин на живот, като си помислиш, и се старая вече да не го правя, но не мога да го избегна. От друга страна, ти служиш на един тип, известен с това, че е принесъл в жертва цели села, тъй че сигурно съм дребен случай в сравнение с него.

— По-скоро колиби, отколкото села, Влад. И все пак беше война, знаеш ли.

— Всъщност не знаех. Бях си го отметнал като пример колко чаровна може да е скъпата ни Богиня понякога.

— Беше, докато събираше силите си и си възвръщаше наследствените земи. Те почитаха Три'нагори, бог, за който вече почти никой не споменава, и бяха завзели Черен храм, избиха всички в него. Мороулан им го върна и прати душите им на своята богиня-покровителка.

— Разбирам. Тая част от историята не я разказват.

— Лорд Мороулан отказва да се поставя в положението да защитава действията си. Смята го за недостойно.

— Значи предпочита да го смятат за кръвожаден касапин?

— Да.

— Е, може и да има основание.

Всъщност Мороулан можеше да е доста кръвожаден понякога, колкото и да смекчаваше Тилдра нещата. Спомних си за един инцидент в Черен замък. Не му бях обърнал много внимание, защото по това време се бях забъркал в една гадна свада с друг джерег, но помня как Мороулан предизвика един дракон на дуел и после му направи всичко, освен да го остави непресъживим — в смисъл, накълца го здраво горкия кучи син, и се постара смъртта му да е колкото може по-бавна и мъчителна. Не държах много да се задържам на този спомен — не обичам подобни сцени. Но определено беше невъзможно да се отрече, че тази страна от Мороулан си я имаше. Интересно...

— Тилдра — казах изведнъж. — Помниш ли лорд Врудрик е'Ланя, с когото Мороулан се би преди няколко години?

Тя ме погледна озадачено и кимна.

— Можеш ли да ми кажеш за какво беше?

— Не знаеш ли, Влад? Врудрик хвърляше черни петна върху името на Ейдрон.

— Ейдрон? Ейдрон е'Кийрон?

— Да.

— Това ли било? Мороулан му го направи, защото хвърлял черни петна върху името на един тип, който е бил или толкова алчен, или толкова некомпетентен, или в най-добрия случай толкова подведен, че е унищожил цялата проклетата от Вийра Империя и е разтворил целия град Драгара в аморфия? Същият тип?

— Ейдрон е един от любимите герои на Мороулан. Мислех, че знаеш.

— Не. Не го знаех. Но Ейдрон... все едно. Странно е, но предполагам, че ще свикна. Хм. Мороулан е'Дриен. Кой е бил Дриен, между другото?

— Съвременник на Кийрон Завоевателя, може би първият шаман, който е бил и воин, или първият воин, който е бил и шаман. Или шаманка. Гениална, страховита, изобретателна, могъща и емоционално нестабилна личност.

— „Или шаманка“? Мъж или жена все пак?

— Както го разбирам, Дриен се е родила жена, но се е превърнала в мъж някъде по време на основаването на Империята. Може да е било и обратното. Не знам дали мъжът, или жената е имала потомство, или и мъжът, и жената. А може би историята е невярна, но преданието е такова.

— Разбирам. Хм. Но тогава... все едно. А другата история? Онази за Мороулан, дето нападнал Дзур планина, когато разбрал, че във владението му има някой, който не му плаща данъка?

— О. — Тилдра се усмихна. — Да, тя е вярна.

Изкисках се.

— Да можех да го видя този разговор. Не си била там, нали?

— Не.

— Разказвал ли ти е какво е станало?

— Не. Но не вярвам да е било много ужасно. Оттогава са приятели.

— Нима? Тя плаща ли му данъка?

— Не знам — отвърна Тилдра с усмивка.

— Непременно ще го попитам. Някой път, когато не се опитваме да се измъкнем от капан, поставен от полубогове. Което ми напомни, че имах една идея по въпроса. Ще ти я нахвърля грубо...

„Шефе...“

Обърнах се рязко. Мороулан и Алийра бяха дошли. И двамата стискаха мечовете си и изглеждаха така, както се чувствах аз — в смисъл, изпълнени с желание да убият нещо.

— Добре дошли във временното ни свърталище — поздравих ги. — Боя се, че нашето гостоприемство може би...

— Къде са те? — попита Алийра.

Свих рамене.

— Забравиха да кажат къде отиват, когато си тръгнаха. Всъщност забравих да ги попитам. Бях позадрянал в този момент, доколкото помня. А, между другото, Мороулан, любопитен съм дали получаваш някакъв данък от Дзур планина?

— Влад — отвърна Мороулан, — имаш ли изобщо представа какво трябваше да направим, за да се върнем тук? Само докато намерим мястото, още повече да проникнем, Некромантката трябваше дванайсет часа да измъква спомени от Чернопрът — не знаеше, че се пазят. След това...

— Колко време изтече във вашия свят?

— Не много. Два дни. Два много натоварени дни, бих добавил.
Кимнах.

— Тук — няколко часа. Малко храна да сте донесли? Пастърмата и шунката нещо се повмирисаха.

Мороулан и Алийра се спогледаха.

— Не. Съжалявам.

— Тогава май ще е по-добре да тръгваме.

— Да. Това е идеята — каза Алийра. Мороулан се мръщеше съсредоточено — искаше ми се да повярвам, че прави каквото трябва, за да ни измъкне.

— В смисъл, стига дженоините да са навити да ни пуснат. Мислите ли, че са навити?

— Вероятно не. — Господарят на Черен замък изведнъж вдигна глава. — Но сме подготвени за тях, ако се опитат да ни спрат. За жалост, порталът пак се затръшна. Ще се опитам да го отворя. — Отново видях, че държи тънкия си черен магьоснически жезъл. Този път забелязах нещо: синия пръстен, който винаги носеше на лявата си ръка, вече го нямаше, а бях напълно сигурен, че само допреди миг си беше на мястото. Добре, фокусът беше добър, блясък някакъв имаше в него. Блясъка винаги мога да го уважа, стига да не пречи на практичността.

Вгледах се в Мороулан, все едно че го виждах за първи път; всичко, което ми бе разказала Тилдра, бръмчеше из главата ми. Ейдрон? Определено беше много по-сложен, отколкото си го мислех. Изведнъж ми хрумна дали двамата със Сетра не са били любовници. Виж, това беше интересна мисъл и сигурно щях да се връщам към нея в някоя от многото си студени нощи — стига, разбира се, да ми позволяха да имам много студени нощи.

Което изведнъж ме върна към настоящето.

— Сетра е в играта, нали?

— Да — отвърна Мороулан. — И е в Черен замък, в Кулата. Чака да ни помогне.

— Сигурен съм, че знае, че помощта ѝ най-вероятно ще е недостатъчна или ненужна.

— Да.

Усетих, че съм се намръщил, а стомахът ми изръмжа да ми напомни как се чувства и той.

— Стана! — каза изведнъж Мороулан. — Насам, бързо.

На шест стъпки зад него нещо сияеше във въздуха с цвета на злато.

— Дотук добре — каза Алийра. — Да побързаме: порталът няма да стои отворен вечно. Тилдра, ти първа. Бързо, Влад.

„Закъсняха, шефе“.

„Така изглежда“.

Тилдра пристъпи към нея.

Нещата понякога се оказват толкова на ръба — аха-аха да стане това, или съвсем за мъничко — онова; едното и другото, клатят се на везните така, че сякаш има миг, в който се случват и двете и не се случва нито едното, и виждаш съвсем ясно всеки от двата пътя, като псиотпечатък, задържани на място от силата на взаимното изключване. Понякога животът — твоят или на някой друг — зависи от решения, идващи с шепот, на косъм, с частица от дъха, с избора да поемеш по единия път или по другия. Имаш ли силата на волята да направиш онова, което знаеш — знаеш, — че е правилното, или апетитът ти ще надделее над този миг? Ще позволиш ли мигновеният гняв да отприщи езика ти и да отвори рана, която никога няма да се изцери, или ще успееш да го удържиш достатъчно дълго — едва за частица от секундата, — за да се спасиш?

Понякога е съвсем на ръба.

Пристъпих напред и...

... докато стъпката ми заглъхваше, почти чух...

... безкрайно разтеглен миг, нищо не се случва, безкрайно говорене, но прекалено бързо...

... изведнъж осъзнах...

... гласове, шепнеци в тишината, и тишина, която не го нарушава...

... стъпало, което се спуска почти едновременно на едно място и на друго... заема две места наведнъж, но нали точно това е движението...

... че Лойош вече не е с мен. Още преди да...

... само усещането, без да можеш да разбереш откъде произтича, освен...

... целият живот е движение, да си тук и там в едно и също време, или тук и там едновременно, или да отричаш времето, или мястото...

... разбрах, че обкръжението ми се е променило, че не знам къде съм, че...

... че произтичаше от себе си, ако такава отлика е валидна без време и място, откъдето да произтича, а гласовете...

... което трябва да е никъде, а никъде е...

... знаех, че Тилдра, Алийра и Мороулан бяха преминали, докато аз се хвърлях...

... появи се с очи, с уши и други неща, които...

... навсякъде е тук и там, а там трябва да е път към...

... защото бях изгубил връзка с познайника си и той...

... ми оставиха чувството, че ме гледат, сканират, анализират и най-сетне...

... да го овладея, или поне да действам, или най-малкото да взема решение...

... толкова години, откакто се бях почувствал...

... така пренебрегнат и така допуснат...

... да държа верига от златна светлина, в ума си, ако не другаде, така че в и през щита от вихрещо се злато, което изведнъж...

... на ръба на паниката...

... да спра или да продължа...

... сякаш беше място, а не нещо и можех да...

... но това, като толкова други неща, се проваля само, така че...

... прекъснатата крачка, стъпката, която на свой ред ти позволява да...

... да навлезеш и да преминеш, и да те промени...

... опитах се да не мисля за него, а да повярвам на него и на себе си, и просто да...

... възел от мисъл и резонанс от преживяно, така че успях, или си помислих, че успях, или почти успях да...

... вихреци се коридори от злато, отвътре и отвън, и отново през тях, и съм...

... и мисля, че стана, защото онова, което беше пред мен, се оказа зад мен, и тук се превърна в там, което беше добре, защото...

... да се свържа отново с познатия ми познайник и...

... най-сетне някаква реалност...

... се върна.

— Добре — казах или си помислих, легнал по очи на студения под. — Или е едното, или е другото.

— Добре ли си, Влад? — Чак след миг осъзнах, че гласът е на Тилдра, а след още малко време разбрах, че въпросът чака отговор. Отговорът ми беше непосилен.

— Влад?

Извърнах глава към нея. Гледаше ме отгоре, с невъзможно високата си фигура, и се надявах да вижда, че поне донякъде съм в съзнание.

„Добре ли си, шефе?“

„Питай ме нещо по-лесно, да разбера това ще ми трябва време“.

„Къде се дяна?“

„Точно това мислех да те питам и аз“.

Някъде в този момент осъзнах, че всъщност не сме отишли никъде — все още си бяхме в затвора на дженоините.

— Влад? — Беше гласът на Мороулан. Успях да извърна глава и видях, че двамата с Алийра също са си още тук. Значи нищо не се беше променило. Но всичко се беше променило.

Ден от живота ми.

Успях някак да промълвя:

— Колко време?

Собственият ми глас прозвуча в ушите ми по-слаб, отколкото го чувствах.

— Как си? — попита Алийра. Никой ли не можеше да отговори на един проклет от Вийра въпрос?

Понечих дай отвърна нещо рязко, но беше нужно голямо усилие, затова казах само:

— Пресъхнал.

Мороулан поднесе манерка към устните ми и отпих от водата. Адски вкусно. Щях да го попитам откъде я е взел. Вода. Чудесно нещо. Кой да го знае?

— Какво стана, Влад? — попита Мороулан. Да бе. Сякаш аз бях най-подходящият за такъв отговор.

— Колко време изтече? — повторих. Вече ми беше по-лесно да говоря. Отворих очи, без да знам кога съм ги затворил. Алийра и

Мороулан бяха точно над мен и ме гледаха. Тилдра не се виждаше. Лойош стоеше на пода до лявото ми ухо. Да си в центъра на такава внимание не беше толкова приятно, колкото може би съм очаквал.

— Доколкото мога да преценя, беше в безсъзнание около девет часа.

— По-скоро десет — каза Алийра.

— Според мен...

Прекъснах го.

— Какво правехме през това време?

— Не успяхме да отворим отново портала — отвърна Алийра и го изгледа накриво.

— Добре. Някой би ли ми помогнал да стана?

Мороулан подаде ръка. Надигнах се с негова помощ, а след малко вече можех да стоя сам. Стаята се завъртя, после се успокои и...

— Какво по...

— Какво има, Влад?

— Къде сме?

Въпросът се посрещна с пълно мълчание. Което значеше, че отговорът нямаше да ми хареса.

— Влад, в същата стая сме, където бяхме през цялото време — каза Алийра.

Да. Това бе едно от нещата, които нямаше да ми харесат.

Тилдра вече също ме гледаше.

— Какво има? — повтори Мороулан.

Поех си дълбоко дъх и бавно издишах. Откъде да започна?

— В това място има нещо повече, отколкото вижда окото. Или през цялото време сме били заблудени от илюзия, или в момента аз съм заблуден от такава.

Алийра затвори за миг очи и ги отвори.

— Не засичам никаква илюзия.

Свих рамене.

— Навярно би могъл да ни опишеш какво виждаш сега — каза Мороулан.

— Ей там, на пода. Има някаква скала или голям камък. — Отидох до него, но не го докоснах. — Висок е около три стъпки, дълъг е към пет и стъпка и половина широк в най-широката си част, но много неправилен и ръбест. Общо взето е тъмносив, с розови жилки.

Погледнах ги през рамо. Гледаха мен, не камъка.

„Не го виждам, шефе“.

„Не се учудвам“.

— Ей там — продължих, — до стената има няколко големи глинени съда, със зелени и черни геометрични фигури под гърлата. Високи са почти пет стъпки и... — Отидох до тях. — Единият сякаш е пълен с пясък, друг с пепел, този — не знам — прилича на вода, но не бих заложил на това, а последният е с нещо като много малки раковини.

Завъртях глава.

— По-нататък — ето там — е вратата, която намерихме двамата с Тилдра. Сега се вижда съвсем ясно.

Мороулан и Алийра я погледнаха. Тя сви рамене и каза:

— Да, наистина намерихме една врата там.

Обърнаха се отново към мен.

— Друго какво? — попита Мороулан.

— Всички рафтове са пълни.

— С какво?

— Онзи там е с оръжия. Искам да кажа с разни неща, които явно са оръжия — поне на мен ми приличат на оръжия. Мечове, ножове, ками, копия, пики. Такива неща. Трябва да са поне стотина. Онзи там е пълен с... жалко, че не можете да го видите... пълен е с кристали. Някои са големи колкото нокътя ми, други колкото юмука ми, други — колкото пъпеш. Малко ме плашат. А цветовете варират от бледорозово до тъмночервено, почти до черно. И двата големи са черни на цвят. Както казах, изглеждат малко страшно.

Окашлях се.

— На рафта ей там, в другия край, има непознати за мен предмети. Повечето са от метал, с много странна форма — нещо като колела, съоръжения със занитени части, някои — с кожени ремъци или нещо такова. Някои ми напомнят за странния предмет на Сетра. Склонен съм да допусна, че са някакви магически устройства, но не знам. Не бих пипнал никое от тях. А на последния рафт, този там, предметите са още по-странни, но между тях разпознавам пранги.

— Така — продължих. — Толкова за рафтовете. Всички стени са боядисани на шарки черна боя, на нещо като сиво-син фон. И фигурите са, хм, може би магически. Геометрични форми. Стените са

покрити с тях от горе до долу и между тях са надраскани разни символи. Мога да ви ги нарисувам, ако искате.

— Да — каза веднага Алийра и в същото време се обади Мороулан:

— По-късно, може би.

Изсумтях.

— Освен това има по една маса в двата края на помещението, със столове. Всички са от метал и много по-големи от тези, които използваме ние. А иди, че го разбери, а? О, и таванът изглежда също като преди, само че по него има повече осветителни тела, отколкото си мислех.

— Е, това е — приключих. — Явно са направили нещо с главата ми през последните — колко? Осем часа? — иначе нямаше да мога да видя всичко това. На вас оставям да решите, умни хора, дали съм вкаран в илюзия, или всички вие сте заблудени. Ако зложим на мнозинството, бих предположил, че на мен ми се привиждат разни неща. Налице е и фактът, че двамата с Тилдра така и не се спънахме в някое от тези неща. И фактът, че не мога да си представя защо ще бъркат в главата ми, за да мога да видя това, което в действителност е тук. Възможно е да са направили и други неща, за да им изпълня плановете. Но не желая всички да се възхищавате колко съм спокоен, хладнокръвен и сдържан, докато обсъждате факта, че са бъркали в главата ми. Е, ваш ред е.

Алийра се обърна към Мороулан:

— Мен най-много ме интересува камъкът.

— Да. Не ти ли звучи познато?

Тя кимна. Почувствах се пренебрегнат. Лойош ме близна по ухото. Тилдра дойде и застана до мен, без да казва нищо и без да ме поглежда, но беше мило от нейна страна.

— Струва ми се, че трябва да ме изключите от плановете си — казах кротко.

— Имаш ли чувството, че са бъркали в ума ти?

— Не.

— Или сондирали?

— Не. Но изглежда вероятно, нали?

— Възможно е. Но по-вероятно изглежда някой да е омагьосал очите ти и сега магията да е премахната.

— Разбира се. Но защо? И впрочем, как?

Тя поклати глава. Междувременно Мороулан и Алийра бяха приключили разговора си. Той се обърна към мен:

— Влад, няма да ти казваме плановете си, докато не сме сигурни дали са бъркали в ума ти.

— Ей! Знаеш ли, че идеята не е лоша. Трябваше сам да се сетя.

Отвърна ми с мороуланския си поглед. Отидох до стената и седнах. Нямах желание да използвам дженоинските мебели.

„Е, Лойош. Знаеш как го правим това“.

„Точно сега ли, шефе?“

„Точно сега“.

Алийра се приближи.

— Влад, чудех си, онзи камък, който ни описа, има ли някаква...

— Не сега, Алийра. Зает съм.

Тя ме изгледа с вдигната вежда — сигурно си помисли, че се шегувам.

— Изследват ми ума. Няма да отнеме повече от няколко минути.

Алийра се озърна към джерега, поклати глава и ме остави на мира, за да си продължи приказката с Мороулан. Опрях глава на стената, затворих очи и се помъчих да не мисля за нищо. Никога не съм бил добър в немисленето за нищо.

Лойош го беше правил може би пет-шест пъти и започваше да става добър — почувствах нахлуването, но без онова неприятно дрънчене и тропане отвътре, все едно че са те сръгали с лакът, само че в мозъка. Седях си спокойно и чаках, не мислех за нищо, освен какво става в главата ми. Мисленето какво става в главата ти е добър начин да се почувстваш окаяно, ако не разполагаш с други методи подръка, но такива нямаше. След като Лойош поровеше и подушеше из ъгълчетата на мислите ми, щях да получа неочаквани проблясъци за мигове от миналото си. Спомних си спускането в Портата на смъртта, гледката с ръцете ми, стискащи въжетата, жуленето по дланите ми, и понякога зървах темето на Мороулан долу под краката ми, чух рева на водопада. Спомних си учестения дъх на Коути в ухото ми, пръстите на ръката ми по гръбнака ѝ. Спомних си поклащането на корабна палуба под стъпалата си, скрибуцането на платна и реи и безкрайното синьо-зелено на морето. Спомних си студените пръсти на Некромантката, опипващи душата ми, и върха на Чернопрът, опрян в гърлото ми, гласа

на Имперския инквизитор, докато Глобусът кръжеше около главата ми и Императрицата гледаше, и смеха на сериола, повел ме по околни пътища към Стената при Гробницата на Барит.

Това, че някои от спомените не бяха неприятни, само показваше колко все по-добър става Лойош.

След малко той заяви: „Наред е, шефе“.

„Наред ли?“

„Наред“.

„Какво значи «наред»?“

„Значи, че е наред“.

„Добре, като във «всичко е наред»?“

„Точно това наред имах предвид, шефе“.

„Добре, това, мисля, че го схванах. Сега по-трудната част: Колко си сигурен?“

Той се поколеба.

„Доста“.

„Доста?“

„Доста“.

„Какво значи «доста»?“

„Значи, че съм доста сигурен“.

Не точно този отговор исках. Забелязал съм, че често не получавам точно отговорите, които искам, но въпреки това продължавам да питам.

„А, и шефе...“

„Да?“

„Вече и аз го виждам“.

„Виж, това вече е нещо. Или аз не съм омагьосан, или и ти си“.

„Хе. Аз съм джерег, шефе. Още не е родено съществото, което може да ме омагьоса“.

„Малък самонадеян кучи син си ти, нали?“

„Адски вярно“.

— Ето ме и мен — обявих на цялата зала. Никой не аплодира, но Тилдра ми се усмихна. — Лойош е убеден, че в мозъка ми вероятно не е бъркано, каквото и да значи това.

— Вероятно? — Алийра се намръщи. Свих рамене.

— Повече от това не мога. Приемете го, каквото е. И той вече вижда същото като мен.

— Което значи — изсумтя Алийра, — че вероятно и той е омагьосан като теб.

— Той е джерег. Съществува, което може да го омагьоса, още не се е родило.

Алийра се намръщи, погледна Мороулан да види дали е съгласен с това и сви рамене.

„Благодаря, шефе“.

„Няма проблем, приятел“. На глас казах:

— Мороулан, сега можете ли да ми кажете какво се случи?

— Какво се случи ли? — Беше се облегал на стената, където ни бяха оковали, скръстил ръце, хладен и невъзмутим външно.

— Опита се да ни върнеш у дома.

— О. Нищо не стана. Те запечатаха портала.

— Значи сме затворени тук.

— Засега — да.

— Разбирам. Това, тъъ, затваряне на твоя портал, лесно ли е?

— Не е.

— Защо ще искат да ни държат тук тепърва, след като можеха да ни държат тук от самото начало?

— Не знам — каза Мороулан. — И много бих искал да го разбера. Дали всичко това е част от техния план, или и те импровизират като нас? Досецаш се, че въпросът е много важен.

— Радвам се, че не съм единственият параноик в стаята.

— Не е параноя, Влад, ако те наистина са...

— Това вече го чух. Добре, значи можем да си изкараме цялото време в чудене дали всичко това са го планирали и дали всяка наша стъпка е според желанието им, и когато свършат с нас, да ни смачкат като буболечки. Или обратно, можем да престанем да се чудим какви следващи ходове ни гласят и да започнем да мислим какви ходове да им изиграем ние.

Мороулан изсумтя и отвърна:

— Добра идея, Влад. Как мислиш да я осъществиш?

— Нищо сложно. Току-що измислих да ги убия и да продължим оттам.

Алийра сви рамене и каза:

— Няма да навреди.

10. ВЕЖЛИВОСТ КЪМ НЕОДУШЕВЕНИ ПРЕДМЕТИ.

— Кажи ми за този камък — помоли Алийра.

— Добре. — Отидох и заставах пред него. — Ръбовете му са разядени. Прилича на голямо парче от нещо, което някога е било още по-голямо, ако това ти дава някаква представа. За цветовете ти казах, но има и нещо като много тънка пурпурна жилка, минаваща по едната страна.

— Прилича ли на кристал?

— Не... Всъщност да, донякъде, ако го погледнеш от подходящ ъгъл.

— Е, Алийра? — попита Мороулан.

Тя кимна.

— Камъкът Треллан.

— Тъъ... ако може да... — почнах.

— Камъкът Треллан — обясни Алийра — е това, от което е направен Имперският глобус.

— Ясно. Хм. А аз мислех, че ще е нещо интересно.

Някъде в този момент улових нещо в очите на Алийра, а също и на Мороулан и разбрах, че са много по-възбудени, отколкото искат да покажат.

— Не допускам, че някой от двамата ви е изучавал правенето на Глобус. Нали? А и не виждам как правенето на Глобус ще ни е от полза точно сега.

— Разбира се — каза Алийра. — Ще ни трябва само източник на аморфия.

— О, това го имаме. — Подхвърлих го ей така между другото, като онова с „Източникът ли? Любовникът на Императрицата?“.

Твърдя, че привлякох вниманието и на двамата много бързо.

— За какво говориш? — попита Мороулан.

— Дватамата с лейди Тилдра се поразходихме навън, докато ви чакахме. Мястото е много приятно, само дето въздухът е по-така и се чувстваш по-тежък. Има една река с аморфия там, зад онази врата.

И двамата се обърнаха към Тилдра. Направо ги видях как си помислиха: „Това е. Дъските на горкия Влад най-после изхлопаха“.

Но Тилдра кимна и заяви:

— Той е напълно прав.

— Река от аморфия — повтори почти с благоговение Мороулан.

— Невъзможно! — заяви Алийра и се обърна към него. — Нали?

Той поклати глава.

— Не мога да си представя как е възможно това. Трябва да го погледнем.

— Да — каза Алийра.

— Аз ще изчакам тук — намеси се моя милост. — Ако дженоините се появят, да ги помоля ли да почакаат, или да им предложи да се върнат в по-подходящ момент?

Алийра изсумтя. Голямо сумтене падаше напоследък. След което се обърна, тръгна натам, където им казах, че има врата, спря и ни изгледа през рамо.

— Къде е тази проклета врата?

Едва се сдържах да не се изкискам, отворих уста, но Мороулан заяви:

— Едно по едно, моля ви. Аз също искам да го видя това, но първо искам да поставя въпроса защо Влад може да вижда това, което ние не можем, и какво може да се направи по въпроса?

Виждах ясно, че Алийра иска да му възрази, но явно не може да намери добър повод, затова стисна зъби и се върна. Ситуацията ме забавляваше: двама магьосници, умиращи от желание да проучат едно от най-забележителните открития в историята на магическата философия, а бяха принудени да чакат.

За да добавя още малко объркване в цялата каша, казах:

— Извинявайте. Този „камък дето се превръща в Глобуси“. Имате ли нещо против да ми обясните за него?

— Магически е — отвърна сухо Алийра.

Погледнах Тилдра, но тя само си стоеше до стената, олицетворение на търпението. Отново завъртях глава към Алийра.

— Безкрайно ти благодаря. — Тя отвори уста да каже нещо, но я прекъснах. — Виж, нещата, които не разбирам тук, са твърде много. Както и за вас. Ако ще я вършим тая работа заедно, бих искал да имам известна представа за какво си говорим. Парализирани сме, докато не стигнем поне до някакво бегло предположение кое тук е реално и кое — не.

— Никога не съм имала проблеми с разбирането кое е реално — заяви Алийра.

— О? Нима? Я помисли. Мороулан е прав. Наистина, защо аз виждам нещата, а вие — не? В чий ум е бъркано? Какво представлява илюзията? И по-важното — *защо я има*? Ето това най-много ме притеснява. Мога да разбера да се хвърли илюзия пред очите на всички ни, но защо след това ще се премахва за един от нас или за някои от нас?

Алийра се намръщи.

— Добре. Признавам. Не знам.

Мороулан се окашля.

— Възможно е премахването на илюзията да е било грешка. Все още не знаем какво точно е станало, докато те нямаше. Използва ли веригата си например?

Изведнъж си дадох сметка за Маготрепача, увит около китката ми.

— Да. Всъщност да. Поне в ума си. Мислех за него. Възможно ли е само едно призоваване на Маготрепача в ума ми да е премахнало илюзията?

— Може би — каза Мороулан.

— Може би. А може би не. Как можем да го разберем?

— Чакай да помисля малко.

— Добре. Докато мислиш, би ли ми обяснил някои неща?

— Кои?

— Най-напред, какво точно представлява тази скала?

— Ами, знаеш в общи линии как действа магията, нали?

— Знам как стават най-простите неща, ако това имаш предвид.

— Не. Говоря за това как действа. Теорията.

— О. Не. Горд съм да заявя, че понятие си нямам.

— Хм. — Личеше му отвсякъде, че е в задънена улица. Испитах перверзно удоволствие от това — сигурно бях в подходящото

настроение. Алийра побърза да му се притече на помощ.

— Основната идея е съвсем проста: всичко е направено от материя или енергия, което е същото, но в по-слабо организирана форма. Амorfията е противоположното на материята. Пурпурната жилка в онази скала е некрофия. Некрофията е вещество, способно да контролира амorfията и което реагира на човешкия — или източняшки — мозък. Магията е изкуството да се научиш да боравиш с некрофия, както Древната магия е изкуството да се научиш да боравиш с амorfия.

Спря, все едно че е свършила. Хе. Попитах:

— А некромантиката?

— Изкуството да се използва некрофия и амorfия за контролиране на енергийните нива на различните жизнecъстояния.

О, добре. Сега вече разбрах всичко, нали разбирахте.

— А вещерството?

Тя ме изгледа, примига и се обърна към Мороулан.

— Вещерството е нещо съвсем друго — обясни той.

— Аха. Е, добре. Беше полезно. — Преди да реагират, отбелязах: — Не бях чувал досега за некрофия.

— Образованието ти е доста непълно, за съжаление — каза Алийра.

— Вещерството — продължи Мороулан — е процес на разбиране и променяне — колкото повече разбираш едно нещо, толкова повече можеш да го промениш и колкото повече работиш над промяната му, толкова по-дълбоко го разбираш. Магията е процес на съгласуване — нищожните количества енергия, излъчвани от ума, трябва да се съгласуват с Глобуса, който на свой ред позволява освобождаването на енергия, съдържана в Морето от амorfия, и по този начин тази енергия става достъпна, за да се въздейства с нея на света.

— Трябвало е да станеш учител.

Все едно че му мина покрай ушите.

— Скалата, която ни описа, притежава свойството да резонира с амorfията и с нашите умове; по тази причина Глобусът е създаден от нея.

— Добре, това мога да го разбера. Хм. Предполагам, че е рядкост?

— Появява се само като дар от боговете.

— Значи си е рядкост. Има ли съзнание?

— Как би могла да има съзнание?

— Прав си. Глупав въпрос. — Не знам дали долови иронията, но Алийра със сигурност — подсмихна се. Продължих: — Мисля, че вече схващам донякъде как се свързват разните изкуства. Сега на въпроса: защо дженоините ще ни затварят в помещение с това нещо вътре?

Нямаше отговор на това. Мороулан винаги е бил по-добър в разбирането как действат неодушевените предмети, отколкото как мислят други същества. Тук Тилдра се намеси:

— Те не разсъждават като нас. — Понеже беше Тилдра, не я прекъснах и тя продължи: — Те не ни смятат за врагове така, както ние ги смятаме за врагове, нито ни възприемат като заплаха. Безпокоят се да не избягаме така, както някой би се безпокоил да не му излети канарчето от клетката, и се притесняват да не им повредим артефактите така, както някой би се притеснил, че котенцето ще влезе в кутията с бижутата. Вярват, че като запечатат района срещу некромантски портали и ни поставят под въздействието на слаба магия, са направили достатъчно.

Последва миг тишина, после Мороулан се окашля и попита:

— Откога го знаеш това?

— Мисля, че откакто говорих с тях, донякъде. Това, което току-що ви казах, милорд, ми хрумна едва сега. Все още обмислям въпроса и се мъча да разбера, но ми се струва, че те ми говореха — доколкото можах да доловя тона — с тон, с който човек би говорил с, например, канарчето си. Стана им весело, че съм способна да оформя някаква съдържателна мисъл; мислят си, че сме сладки.

— Сладки — повтори Алийра е'Кийрон.

— Сладки — повтори Мороулан е'Дриен.

„Аз съм сладък“, каза Лойош.

— И това не те, въъ, притесни изобщо? — попитах.

— Стори ми се интересно — отвърна Тилдра. — Всъщност не го възприех точно по този начин, но оттогава разсъждавам, и това е заключението ми.

— Хм.

— Сладички — каза сладко Алийра.

— Добре — каза Мороулан. — Мисля, че това можем да го приемем. Тогава какво правим?

— Как какво? Убиваме ги — каза Алийра.

Мороулан завъртя очи.

— Разбира се, че ще ги убием. Въпросът е как?

— Мисля. — Гласът на Алийра заглъхна.

Мороулан я подкани:

— Е?

Тя се поколеба.

— Смяташ ли, че ако Влад ни удари с Маготрепача, той ще ни освободи от илюзията?

Мороулан се намръщи замислено. Представих си как ще шляпна хубаво двамата по веднъж и едва сдържах усмивката си, но след кратък размисъл той заяви:

— Смятам, че ще е по-малко вероятно да премахне илюзията, отколкото да развали много от нещата, които носим по себе си, ако ме разбираш.

Алийра кимна. Е, добре. Бездруго нямаше да ми достави удоволствие да удрям Тилдра.

— Но — продължи Мороулан — все пак искам по някакъв начин да я премахнем. Този камък може да се окаже много полезен. И сигурно още няколко неща тук може да се окажат полезни. Имаш ли някакви идеи, братовчедке?

Братовчедката поклати глава. После лейди Тилдра се окашля; разговорът замря и всички се вторачихме в нея. Щеше да е ужасно досадно, ако беше спряла с окашлянето, но тя каза:

— Възможно е самият камък да помогне.

Алийра се намръщи.

— Не те разбирам. След като дори не можем да го видим? — Беше много по-учтива, отколкото ако трябваше да зададе въпроса на Мороулан. Или на мен.

— Влад може да го види — каза Тилдра.

Мороулан се навъси.

— Въздухът тука, изглежда, забавя мозъка ми. Права си, разбира се.

Този път се окашлях аз — ефектът не беше като при Тилдра.

— Тъж... какво точно включва това?

— Нищо, което не си правил досега — каза Мороулан.

— Хе. Много неща не съм правил досега.

— Трябва да ми позволиш да видя през очите ти. Заклинанието е съвсем просто, както помниш.

— Да, знам. Но тук няма чародейство. Можем ли да го направим с чиста психична енергия?

— Не достатъчно добре. Но не се и налага.

— О? Без чародейство какво можем да използваме за връзка?

Вместо отговор той извади Чернопрът. Присвих се инстинктивно от покушението над ума ми — онова усещане, нещо между слух и мирис, за гладен звяр; усещане, което сигурно се беше вградило в мен на някакво ниво на инстинкт или още по-надолу, което ме караше да почувствам лепкавата пот под мишниците си и колко трудно е да се диша, и от него стаята, колкото и голяма да беше, изглеждаше съвсем тясна.

Изведнъж престана да ми е забавно и казах:

— Бих предпочел да не пипам меча, ако е все едно за теб.

Май беше негов ред да му стане забавно.

— Естествено, няма да позволя да го задържиш.

— Виж...

— Не се притеснявай, Влад. Не хапе.

Зяпнах тъмносивото острие, после — отново Мороулан.

— Да де. Не хапе.

— Хайде, Влад.

— Ей сега... Само...

— Направи го.

Вдишах дълбоко, поколебах се, след което бързо пипнах острието, преди да съм се замислил много. Беше малко топло, нещо неприсъщо за метал. И сякаш вибрираше или потръпваше, съвсем леко.

— Хайде, по дяволите, направи го, преди да...

— Стой спокойно, Влад. Трябва да се съсредоточа.

Изръмжах наум.

Лойош помръдна на рамото ми — явно и на него не му харесваше. Не знаех защо и изглеждаше някак безсмислено, но от това не се почувствах много по-добре.

Най-ужасяващите неща в известен смисъл са онези, които ни засягат ненадейно — внезапен шок, неочаквана опасност, разни такива. От друга страна, в това да знаеш, че нещо предстои, да знаеш, че всеки момент ще се случи и да не можеш да го предотвратиш, се съдържа особен ужас. Но има моменти — редки са, но се случва — когато виждаш опасността пред себе си, виждаш как се надига, стягаш се — и изведнъж свършва, преди да ти е останало време наистина да се уплашиш както трябва, още по-малко да изпиташ неудоволствието, че си се уплашил.

Такива работи.

— Така, аз приключих — каза Мороулан.

— Приключи?

— Да.

— Това ли беше? — Още докато задавах въпроса, ръката ми се дръпна рязко от острието, сякаш по своя воля.

— Това беше.

— Тъъ... стана ли?

Мороулан кимна и се обърна към Алийра.

— Е, братовчедке. Твой ред е.

— Не чувствам никаква разлика — казах аз.

Двамата не ми обърнаха внимание, а Лойош прошепна в главата ми:

„Шефе, разликата трябваше да я почувства Мороулан“.

„Да де, знам“.

Този път Алийра извади Пътедир, но го завъртя към Мороулан — вече нямаше нищо общо с мене, тъй че можех да се отдръпна спокойно. Така и направих.

След малко Алийра се обърна към лейди Тилдра.

— Това ще е по-трудно.

Тилдра кимна и пристъпи напред. Не исках да гледам, тъй че се приближих до Мороулан.

— Е?

— Какво „е“?

— Вече виждаш ли...

— Да.

— Е, и как беше описанието ми?

Той огледа стаята и изсумтя — предполагам, само за да не ми каже „браво“. Тилдра междувременно мигаше начесто, въртеше се на място и се оглеждаше.

— Хубаво. Дотук — добре. По-нататък? — попитах.

Никой не ми отговори пряко, но Алийра погледна към вратата, която вече явно виждаше добре. След това погледна въпросително към Мороулан и той примижа. Беше очевидно, че и на него му се иска да излезе да проучи и че е адски любопитен да види нашата река от аморфия; също толкова очевидно беше, че не смята за редно да го направи точно сега.

— Добре — каза Алийра, която можеше да разбира физиономията му не по-зле от мен. — Ще изчакаме с това. — Отиде до скалата и я заоглежда съсредоточено; ръцете ѝ се протегнаха да я докоснат, спряха се изведнъж, отдръпнаха се и тя се намръщи. — Да. Това е камък Треллан. — Изведнъж се усмихна. Очите ѝ този път бяха зелени и изглеждаха смайващо котешки, и сигурно щях да се притесня, ако не бях вече достатъчно притеснен.

— Е, да чуем — подканих я.

— Съвсем просто е. Камъкът Треллан ще ни позволи да преминем през онова, което блокира...

— Не — прекъсна я Мороулан.

— Защо не?

— Няма да го направим така.

— О? Нима? Моля те, обясни ми тогава как ще го направим? — Иронията се изля от устните ѝ на пода и изпълзя чак до краката на Мороулан.

Очите ми се завъртяха от само себе си. Тръгнах към другия край на стаята, за да не чувам. Отдавна ми беше омръзнало да слушам как си викат Мороулан и Алийра. Установих, че е едно от нещата, които не са ми липсвали, въпреки че дразгите им никога не са ме притеснявали кой знае колко. Зачудих се дали дългият ми живот в самота не ме е направил по-малко търпелив към дребни неприятности.

„Не, шефе, само те е направил по-самовглъбен“.

„Хайде млъкни“.

„И нетърпелив също“.

Изръмжах му психично и седнах до стената. Мороулан и Алийра след една-две реплики тръгнаха към вратата, която бяхме открили с

Тилдра. Предполагам, бяха решили, че като ще се карат, могат през това време да проучат разказа ни.

Тилдра дойде и седна до мен. Казах ѝ:

— Каквото и да стане, за мен беше удоволствие, че можах да си поговоря с теб.

— Благодаря, Влад. И аз изпитвам същото.

Зачудих се дали наистина е така. Това му е трудното с исола — никога не можеш да си сигурен какво изпитват. Драгарите сигурно не ги притеснява да не знаят какво изпитва някой, но с нас, източняците, не е така. Зачудих се също дали Тилдра щеше да се притесни, ако знаеше, че когато наистина харесва някой, този някой непрекъснато трябва да се чуди колко е искрено и колко е показно.

След малко Мороулан и Алийра се върнаха през вратата, дойдоха при нас и Мороулан заяви:

— Така. Вече имаме план.

— Това му се вика късмет — въздъхнах аз.

Той присви очи, но явно реши да го пропусне. Толкова по-добре за него.

„Влизаш в обичайното си настроение, шефе. Нали?“

Изсумтях наум на познайника си, а Мороулан каза:

— Сега ще опитаме нещо с камъка Треллан. Ще...

— ... го използвате, за да пробиеете онова, което ти пречи да отвориш портала?

Той затвори очи и отново ги отвори. После бавно ми обясни плана. Едната вежда на Тилдра леко трепна, а очите на Алийра станаха сини. Накрая Мороулан попита:

— Някакви въпроси?

Не знаех откъде да започна с въпросите.

— Откъде ви хрумна *точно* тази идея?

— Отчасти заради вашата река от аморфия. Фактът, че я имат, променя всичко. И нещо повече: това — убеден съм — е във възможностите ни.

Изсумтях и промърморих:

— Ако имаш тояга, трябва ти само капачка на коляно.

— Моля?

— А, нищо. Джерегска шега.

Той ме удостои с презрителен поглед и се обърна към лейди Тилдра.

— Наясно ли си с ролята си?

— Да, милорд.

— Алийра?

Тя завъртя очи и Мороулан го прие за потвърждение.

— Да започваме тогава.

„Не попита дали ти си готов“.

„И аз нямаше да попитам“.

Мороулан зае позиция до камъка Треллан и надвисна над него като гъска над гъсетата си. Алийра застана пред камъка, вляво от Мороулан, опря дланите си на него и го заопипва все едно, че търсеше места за хващане. На този етап двамата с Тилдра останахме назад, да не пречим, и само наблюдавахме. Ръцете на Алийра се успокоиха и тя кимна. Мороулан облиза устни. Този жест го познах: самият аз често съм бил в подобно положение — преди да пробваш нещо трудно и малко страшно.

Понякога Мороулан прилича почти на човек. Опря ръцете си на камъка до тези на Алийра и каза:

— Така. Долавям нещо.

— Да — потвърди тя.

Не можех да видя лицето ѝ, но виждах стегнатите мускули на гърба ѝ. При Мороулан бяха мускулите на челюстите. Работеха. Беше приятно да го види най-после човек. Смълчаха се — предполагам, че се бяха свързали психически. Двамата с Тилдра чакахме търпеливо да свършат. Или по-точно Тилдра чакаше търпеливо, аз само чаках. След малко стъпалата почнаха да ме болят — да стоиш на едно място боли повече, отколкото когато вървиш. Размърдах крака и хвърлих поглед на Тилдра, но тя наблюдаваше работещите магьосници.

Изведнъж, без никаква видима причина, жилките в камъка засияха — не много, човек трябваше да напрегне очи, но се виждаше — като жълт фосфор, ако можете да си го представите. Мороулан каза:

— Така. Влад, пригответи се.

— Готов съм — отвърнах и не беше съвсем лъжа. Пуснах Маготрепача да се изсипе в ръката ми и усетих много лека, едва доловима вибрация в него, сякаш изгаряше от нетърпение.

„Шефе...“

„Не сега, Лойош. Не искам да мисля за това“.

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи тази работа с немисленето. Но точно в този момент наистина не исках никакви разсейвания, защото ако планът на Мороулан се получи, нещата тепърва щяха да станат интересни. Опипах сабята на кръста си, понечих да проверя за камите си, но си спомних, че повечето от тях лежах на парчета из стаята. Ръката ми неволно докосна канията на моргантската кама, която още беше с мен; върна се отново на дръжката на сабята и остана там, все едно че съм готов бързо да я извадя — все едно че съм готов за действие. Мороулан сигурно щеше да се впечатли, ако ме беше погледнал през рамо. Дженоините — ако се появяха — сигурно щяха да видят колко съм готов за действие и щяха да умрат от страх.

— Улавям нещо — промълви Алийра. — Отваря се. — Забелязах ръцете ѝ, които вече стискаха камъка много силно. Пръстите ѝ бяха побелели. Вгледах се за някаква промяна в самия камък, но не забелязах нищо.

— Хайде, Влад — подкани ме Мороулан с онзи тон, когато се мъчи да овладее емоциите си — много често всъщност.

Кимнах, въпреки че не можеше да ме види, и започнах много тихо призивното си заклинание към Вийра. Беше едно от старите, от първите, които бях научил в живота си, и тук няма да го повтарям. Отначало изпълнявах само жестовете, но скоро усетих присъствието на Мороулан и през него, после през това на Алийра, улових посоката, в която — ами, насочих усилията си. Редях стиховете отново и отново, опитвайки се да доловя някакъв отклик или поне да усетя, че продължавам по верния път.

Странни са нещата, които съм правил в главата си. По един или друг начин точно там е цялата магия; това „вътре“ е цялата магия и точно затова е магия — държиш се с това, което е побрано в черепа ти, като с някакъв свят, в който можеш да вървиш, свят, изпълнен с предмети, с които можеш да боравиш; същества, с които можеш да общуваш; гледки, които можеш да наблюдаваш. Тази частица вещерство е като малък планински ручей и стъпалата ти газят и цопат през него. Тази частица чародейство е лост, с който можеш да обърнеш камъни, и ти пъхтиш и се потиш, докато камъкът не се задвижи, и изпитваш задоволство, щом го видиш да се търкаля по склона на

някакъв хълм. А призивните слова бяха приказка с Богинята демон, която имаше съвсем бегла и случайна връзка със съществото, което бях срещал и което понякога ми беше помагало, беше ме използвало и ме използваше за цели, които едва можех да си въобразя.

Разговорът беше съвсем едностранен — можеше ли да бъде иначе, след като беше творение на моята същност? Едностранен, и при все това (точно тук е магията), изглежда, бе постигнал нещо, защото докато стоях в онзи свят, чийто въздух едва можеше да се диша, в онази стая, чието съдържание беше почти непонятно, вършех с главата си неща почти неописуеми и усещах връзката със самия себе си на почти непреводим език, ето че пред истинските ми очи се появиха смътни червени и златни искри, породени от нищото, които заблещукаха за миг, преди да добият очертания, очертанията да станат плътни и да се превърнат в самата Богиня, която се появи изправена, висока, с кисела гримаса и каза:

— Е, тук съм. Сега трябва да ми кажете: вие предатели ли сте, или глупаци?

11. РАЗНОГЛАСИЯ С БОЖЕСТВА

Всякакви отговори ми дойдоха на ума, но успях да ги премълча. Щеше да е по-забавно да оставя Мороулан и Алийра да се оправят с нея.

Богинята се издигаше високо над Мороулан и го гледаше гневно отгоре. Той си беше надянал маска на високомерие и не изглеждаше особено впечатлен от гнева ѝ. Ако беше поза, играеше я добре, а ако не беше, значи притежаваше забележителна самоувереност. Или беше пълен глупак — нещо, което подозирах от години. Или просто беше Господар на дракони, което общо взето е същото. Каза ѝ:

— Вярваш ли, че те са замислили всичко това, Вийра? Че са искали да се появиш тук? Чудесно. И какво? Сетра вярва...

— Сетра — произнесе презрително богинята.

Никога не ми беше хрумвало, че някой би могъл един ден да произнесе „Сетра“ презрително. Това можеше да мине за най-големия шок за деня. Мороулан сви рамене. Алийра каза:

— Извинявай, ако ти създадохме неудобство, майко, но взе да ни омръзва да чакаме тук.

— Въпросът не е в удобството, скъпа. Въпросът е, че им позволихте да ме привлекат на място, където могат да ме унищожат.

— Почти — каза Мороулан. Зяпнах го за секунда; мъчех се да схвана във връзка с какво го каза и реших да не опитвам.

— Аз няма да им позволя — заяви Алийра.

Вийра я изгледа отгоре.

— Няма да им позволиш?

— Точно така.

— Скъпа Алийра...

Тилдра се окашля и моментално привлече вниманието на всички:

— Приеми нашите извинения, богиньо, ако сме направили нещо необмислено. Но мога ли да те помоля да ни кажеш, след като вече го сторихме, какво трябва да направим оттук нататък?

Богинята се усмихна като на малко котенце, заиграло се с кълбо прежда.

— Ах, моя малка исола. Колко мило. Добре, ще отговоря на твоя въпрос. Първо, ние... — Спря по средата на изречението, втренчена в нещо над рамото на Тилдра, и изрече нещо, което ми прозвуча като „киранктър!“

Отначало помислих, че е някакво възклицание на непознат език или че е познала някой приятел, останал невидим за нас, но Мороулан ѝ отвърна:

— Да. Или камък Треллан, ако предпочиташ. Ние винаги сме го знаели с това име.

— Как е могъл да се появи тук?

— Появи се — каза Мороулан. — С помощта на Влад, който приложи едно древно призоваване. — Което, в случай, че не сте забелязали, беше пълна нелепост.

Вийра не обърна внимание на нелогизма. Само отрони бавно:

— Разбирам.

Вгледах се отдолу в кокалестото ѝ лице с леко издутото чело, странно извитата брадичка и хлътналите очи, и изведнъж ме порази мисълта: „Тя е уплашена“.

Улових се, че си мисля: „Мила Вийра, защити ни!“, преди да се окопитя. Тя ме изгледа, по устните ѝ пробяга усмивка и изчезна. Очите ѝ отново се завъртяха към камъка Треллан. След малко попита:

— И какво точно каза Сетра?

Мороулан отвори уста, понечи да отговори, поколеба се и накрая отвърна:

— В думите ѝ имаше ужасно много военна теория.

— Това не ме изненадва — каза богинята.

— Мога да го резюмирам с твърдението, че сложните вражески планове винаги са по-лесни за надвиване и че не трябва да се страхуваме, ако попаднем в капан.

— Аха. Друго какво?

— Напомни ми, че те могат да бъдат убити.

— Както и всички ние.

Мороулан сви рамене.

— Никога не съм обичал да отстъпвам инициативата.

— Аз също — измърморих под нос и богинята ме изгледа за миг: явно имаше добър слух.

— И все пак, мили мой — обърна се Вийра към Мороулан, — ние сме тук, на техния свят и те могат да се появят ако и когато пожелаят, така че инициативата е тяхна. А ако малката ми Сетра беше толкова сигурна, защо не е тук самата тя?

— Майко — намеси се Алийра. — Знаеш отговора много добре.

— Може би знам — отвърна ѝ Вийра със снизходителна усмивка.

— Аз не знам — подхвърлих, но никой не ми обърна внимание.

— Нещо повече — продължи Алийра, — убедена съм, че знаеш също така, че ако не беше пожелала сама да дойдеш, нямаше да го направиш. Ти не си демон, за да те призоват и след това да те изпъдят, и никой тук освен нашия източник не би могъл да те вземе за демон.

— Можех ли да откажа на молбата за помощ на дъщеря ми?

— Хм. Много лесно.

Вийра се изсмя.

— Мило мое дете, изглежда, не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

— Това е единственият начин да се научим — каза Мороулан. Кое то пак си беше пълна нелепост, но вече започвах да свиквам.

Самата Алийра не благоволи да отговори. Богинята разпери ръце и отвърна на Мороулан с театрален поклон.

— Добре тогава. Призовахте ме и ето, че съм тук. Какъв точно е планът ви?

Алийра и Мороулан се спогледаха. След тягостна пауза Вийра попита:

— Какво? Нямате план?

— Не точно — отвърна Мороулан.

Тук най-сетне се намесих и аз:

— Хайде да не надценяваме плановете. Дайте просто да започнем да убиваме разни неща. Ако нищо не се мерне наоколо, винаги можем да почнем да се избиваме помежду си.

— Не ме изкушавай — каза Мороулан.

Изсумтах. Вийра каза:

— Може би ще ни позволиш тримата да побеседваме, скъпи ми източнико.

— Защо не. Аз самият ще ви послушам отстрани и ще се позабавлявам със саркастични коментари с Лойош.

— Не се и съмнявам — отвърна ми богинята.

Лейди Тилдра стоеше в другия край на стаята — спокойна и търпелива като исола, сякаш очакваше да я повика някой. Беше се отдалечила дискретно, без никой да забележи. Замислих се какво великолепно умение е да разбираш кога никой не те иска на място, където ти самият не искаш да си, за да можеш да ощастливиш всички, като се махнеш. Отидох при нея. Тя ме погледна леко озадачено.

— Как го направи това, Тилдра?

Тя ми се усмихна и веждите ѝ се повдигнаха в израз най-близък до самодоволството, който бях виждал досега на лицето ѝ.

— Добре, а сега ми кажи, как според законите на вежливостта можем да се оправим с тази бъркотия?

— Законите на вежливостта са странно мълчаливи по този въпрос — отвърна тя, все така усмихната.

— Не съм изненадан.

— Във всеки случай мисля, че ги познаваш не по-зле от мен — добави тя.

— О, да. Ако изобщо познавам нещо, това са законите на вежливостта. В учтивостите дори съм по-добър, отколкото в рафинирането на петрол.

— Не разбирам много от петрол, Влад, но знам, че ти наистина си доста опитен в изкуството да се държиш вежливо.

— Да бе.

Алийра и Мороулан продължаваха да си говорят с богинята, но не можех да ги чуя. А и не държах много, между другото.

— Това е простата истина, лорд Талтош. Само така си успял да оцелееш в света, който обитаваше — или по-точно в световите.

Премълчах язвителния отговор и изчаках. След малко тя продължи:

— Джерег имат свои правила и обичаи, знаеш добре — кодове на уместно поведение. Не би могъл да оцелееш между тях, без да знаеш какво означават сигналите им. А съм те виждала и с лорд Мороулан. Това е съвсем различна система от кодове.

Тук изсумтях.

— Предизвиквал съм го дотолкова, че за малко да ме убие. Неведнъж при това.

— И това знам.

— Е, тогава?

— Какво му пречеше да те убие?

— Силното му чувство за личен интерес, съчетано с железния му самоконтрол.

— Не мисля, че това е съвсем вярно. Мисля, че го познавам доста добре, и самоконтролът му си има строги граници, докато гордостта му е безгранична. Ако го беше предизвиквал в достатъчна степен, щеше да се изправиш пред двубой на живот и смърт.

Мороулан, Алийра и богинята се обърнаха и закрачиха към вратата. Предполагам, че ако си сложите едно хубаво малко поточе отвън пред вратата, гостите ви ще искат да го видят. Надявах се, че дженоините ще се почувстват удовлетворени.

— Добре — казах на Тилдра. — Виж. Ще ти призная, че през годините съм се научил, че няма смисъл да правя положението си лошо, отколкото е, и че да убедиш себе си да не се месиш там, където е станало горещо, е по-лесно, отколкото да се пробиваш пътя с бой, и че думите, макар и да са потенциално опасни, са по-малко опасни от моргантските ками. Но не мисля, че е същото като вежливостта.

— Убедена съм, че до голяма степен е едно и също. А и ти разбираш много повече от тези неща, ако ми позволиш. Знаеш при какви обстоятелства една небрежно подхвърлена обида е всъщност проява на любезност и кога — не. Знаеш кога да направиш приятелска шегата и кога шегата няма да е толкова приятелска, но все пак е наложителна. Знаеш как да преговаряш от по-слаба позиция, но така, че да изглежда от позиция на силата. За тези неща говоря. А знаеш ли колко много от нашия народ — и от вашия — така и не научават тези уроци, които за теб изглеждат толкова прости?

— Може да е от това, че съм източник — имам вроден талант.

— Забравяш колко много източници съм познавала през живота си, Влад. Твоят народ не притежава такава вродена дарба. По-скоро условията, в които живее народът ти, говорят за обратното: дразнеца раболепност или вбесяваща войнственост.

— Вярно е — отвърнах след миг размисъл. Тя кимна.

— Всъщност всичко е въпрос на избор на подходящо за обстоятелствата действие. Разбираш — убедена съм в това, — че бих могла да водя такъв разговор с малцина други мои познати — хора или източняци. Някои биха се смутили, други просто ще се объркат.

— Да, разбирам.

— Ти си се научил, по-бързо от някои от моя дом дори, кои действия — а думите не са нищо друго освен особен вид действия — са подходящи за момента.

— Умение за оцеляване, Тилдра.

— Точно така.

— Аха. Това ти е идеята, нали?

Тя се усмихна и това ме накара да се почувствам като с дядо ми, когато успея да коригирам рипост след парирание на ниско посичане.

В този момент Мороулан, Алийра и Вийра се върнаха. Говореха си тихичко. Посочих ги и попитах:

— А богинята?

— Какво богинята?

— На нея защо ѝ е да бъде вежлива?

— С равните ѝ — по същата причина като на нас. С нас? Няма защо. Много от боговете, мисля, че повечето от тях, проявяват известна учтивост дори когато не е нужно. Онези, които нямат репутацията на...

— На хаотични, да речем?

— Да.

— Значи всичко е въпрос на вежливост?

— Всичко е въпрос на подходящо поведение. На действие, каквото налага ситуацията.

— Подходящо поведение. Непрекъснато повтаряш това, Тилдра. Когато някой се приближи до мен и каже: „Я се разкарай от пътя ми, мустак“, кое е подходящото? Да се поклоня ниско и да кажа: „Да, милорд“? Или кротко да се дръпна от пътя му? Или да се изпикая на ботуша му? Или да се направя, че не го забелязвам? Или да забия нож в лявото му око? Какво точно означава „подходящо“, впрочем?

— Всяко от тези неща може да се окаже подходящо, Влад. Смя да твърдя, че има обстоятелства, в които можеш да направиш всяко от тях. Но ти винаги, или почти винаги, си прав в избора си. И това не е въпрос на инстинкт, а на наблюдение, на внимание към детайла и на

опит. Подходящото действие означава да преследваш своите цели, без да нанасяш непредумишлена вреда на никой друг.

— Непредумишлена вреда.

— Да.

— Кълна се в циците на Вийра! — възкликнах, забравил за момент, че и тя, и циците ѝ не са чак толкова далече, — бездушна си като Мороулан.

— Да. Предполагам. Или колкото теб.

— Колкото мен? Аз не съм бездушен. Аз съм душата на състраданието, на разбирането и вежливостта.

— Да — кимна Тилдра и ми показва трапчинките си. — Такъв си. Но само когато е подходящо.

Изкисках се.

— Добре. Убеди ме. Всичко е въпрос на вежливост и аз съм олицетворението на такта. Та да се върнем на въпроса кое е подходящото за нас точно сега?

— Нямам представа — отвърна с усмивка Тилдра. — Предполагам, че в момента приятелите ни обсъждат точно това.

Погледнах към тях: бяха събрали глави и потънали в тих разговор.

— Страхотно. Горя от нетърпение да видя какво ще измислят.

— Не се съмнявам, че ще е забавно — каза Тилдра.

— Забавно. Аха. Това ми е първата грижа, когато трябва да измисля как да се измъкна, щом я закъсам.

Тя не ми отговори. Свих рамене, поклоних ѝ се сдържано и се върнах при другите. Щом се приближих, те млъкнаха и вдигнаха глави, все едно че са ги хванали в нещо.

— Е? Стигнахте ли до окончателното решение на всичките ни физически и духовни проблеми? Спасихте ли света, погрижихте ли се за сигурността на Империята и...

— Мисля, че е достатъчно, малки ми източняко — спря ме богинята и ме изгледа така, че трябваше да поставя под въпрос уверенията на Тилдра. Въздържах се да свия нагло рамене в отговор на въпроса.

„Как мислиш, Лойош? Дали съм самата душа на такта, дискретността, доброто възпитание и вежливостта?“

„А аз да ти приличам на трикрака тиаса?“

„Само проверявах“.

— Решихме — каза Вийра, — че ако дженоините не бъдат достатъчно учтиви да се появят и да ни принудят да действаме, ще ги атакуваме ние.

— И за това беше нужна цялата тази сериозна дискусия?

— Да.

— Аха. Хм. Не знам защо подозирах, че ще стигнете до това. Някакви детайли уточнихте ли вече?

— Не всичко.

— Хубаво. Тоя път как ще нагласите да ме убият?

— Този път може и да успеем — каза Вийра.

— Доста късмет ще ви трябва.

— Опитваме се да се свържем с Некромантката — каза Мороулан. — Надяваме се, че тя...

— Некромантката!?

— Да. Надяваме се...

— Чакай малко. Толкова мощ сте събрали тук — ти, Алийра, богинята, Сетра Лавоуд. Не стига ли? И Некромантката ли трябва да забъркате в това? Какво ще кажете за Императрицата, да ме вземе Вий... такова.

Мороулан изчака да свърши с излиянието си и заговори отново:

— Опитваме се да се свържем с Некромантката. Надяваме се, че тя може да намери дженоините и да измисли начин да се доберем до тях. В момента проблемът ни е да се свържем с Некромантката.

— Ама защо изобщо ви трябва Некромантката? Защо не накарате Алийра да го направи?

— За какво говориш, Влад? — попита тя малко нетърпеливо.

— За Пътедир.

Всички ме зяпнаха.

— Пътедир — повтори Алийра.

— Проклятие! — изруга Мороулан.

— Как не се сетих за това? — каза Вийра.

— Аз как не се сетих за това? — каза Алийра.

— Пътедир — повтори Мороулан.

— Добре, добре, аз съм гений. Вече го измислихме. Можем ли да го почваме каквото там ще се прави?

„Не познавам друг толкова нетърпелив да го убият, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

— Да — каза богинята. — Мисля, че можем „да го почваме“, както се изрази. Алийра, оръжието ти.

Щом тя го извади от ножницата, неволно отстъпих крачка назад, защото забелязах нещо странно.

В краткия си живот толкова пъти съм се оказвал в близост до моргантски оръжия, че не ми се мисли. Същото е в сила и за Велики оръжия. Бях, да не кажа свикнал, но поне запознат с гадното и ужасяващо чувство, предизвиквано от присъствието им — нещо като духовен еквивалент на това да намериш пресечено мляко в каната си, съчетано с усещането, след като се събудиш от сън, в който дзур ти е блокирал изхода на пещера, а наоколо ти пълзят усойници. Но странното беше, че изведнъж осъзнах, че Пътедир е някак по-различен от Чернопрът. Не че усещането изобщо беше приятно, ако ме разбирате, но все едно че долавях някаква индивидуалност, излъчваща се от оръжието. Най-странното може би беше, че изобщо не го бях забелязвал преди, не знам.

По-трудно ми е да кажа в какво точно се изразяваше разликата, освен че Пътедир не изглеждаше, хм, толкова агресивен като Чернопрът. Оръжието на Мороулан предизвикваше у мен усещането, че с най-голямо удоволствие би глътнало душата ми само да се приближа още малко. От оръжието на Алийра имах чувството, че може да ме изяде, без да му мигне окото, ако му дам шанс, но няма и да ме подгони. Също така Чернопрът предизвикваше у мен усещането за женска индивидуалност, докато от Пътедир нямаше ясни признаци за пол. Мечът на Алийра като че ли беше някак си по-търпелив, по-сдържан може би, нямаше го усещането за настървено любопитство. Докато от оръжието на Мороулан долавях чувства, наподобяващи арогантност, сила, жажда да се унищожава. Имаше и други, по-тънки разлики, които не можех точно да определя, но в този момент ги усетих.

В същото време осъзнах, че Мороулан е казал нещо.

— Извинявай, бях се разсеял. Какво каза?

— Казах, че идеята е добра, Влад. Може да ти потрябва.

За малко да попитам: „Какво да ми потрябва?“, преди да забележа, че съм пуснал Маготрепача да падне в ръката ми. Зяпнах го за секунда, свързах се, изсумтях нещо и го опипах.

Алийра държеше Пътедир пред себе си, с острието под четиридесет и пет градуса ъгъл към тавана. Очите ѝ бяха почти затворени, но не напълно — може да звучи шантаво, но ми напомни за Айбин, когато свиреше на барабана си. Закаках, очаквайки може би Пътедир да засияе или нещо подобно, но нищо не последва.

След малко Мороулан се окашля.

— Трябва да намериш...

— Млъкни, братовчеде — прекъсна го тя мило.

Мороулан затвори уста, а Алийра продължи заниманието си, каквото и да беше. Докато чаках, усетих помръдване в шепата си, все едно че Маготрепача леко потръпна.

„С това нещо става нещо, шефе“.

„Забеляза го, нали?“

„Не съм сигурен дали ми харесва“.

„Жалко, че не мога да разбера какво значи. Да има някой сериол наоколо да го питаме?“

„Не бих се изненадал. Всичко друго е налице“.

— Така — изведнъж прекъсна беседата ни Алийра. — Улових нещо.

Очите ѝ вече бяха малко по-отворени и ги беше фокусирала напред, някъде в средата на помещението — проследих погледа ѝ, но там нямаше нищо, тъй че сигурно виждаше работи, скрити за две нормални, неомагьосани човешки очи. Без да искам, погледнах Вийра; изражението ѝ беше като на майка, наблюдаваща как дъщеря ѝ се справя с трудна задача. Ако си бях позволил, щях да затъна в много разсейващи мисли колко нелепо изглежда всичко това.

И тогава забелязах, че върхът на Пътедир леко трепери. Не знам доколко сте запознати със защитната техника или с уменията на Алийра да борави с меча, но повярвайте ми, това смътно движение издаваше повече магика и мощ от цял склад с пиротехника.

„Почва се“, каза Лойош.

Искаше ми се да държа сабята си, или някоя кама, или каквото и да е, но не знаех какво, затова си затряях и само гледах.

— Не са далече — каза Алийра. — На този свят, на няколко хиляди стъпки всъщност. Но... прегради. Има някакви прегради. Още не знам от какъв вид са, нито колко са силни. Застанете близо до мен.

Направихме го. Постарах се Тилдра да застане между мен и богинята не за друго, просто някак не ми се искаше да стоя до нея. Попитах:

— Някой тук знае ли какво правим, като стигнем там?

— Нападаме ги — обясни Мороулан.

— О!

— Изненадата би трябвало да работи за нас — добави той.

— Сигурен ли си?

Той не ми отговори, но Вийра каза:

— Хипотезата, малки ми източняко, е, че те всъщност не искат да ни убият, иначе щяха вече да са го направили.

— А ако поискат, богиньо?

— Най-вероятно ще се затруднят.

Алийра мърмореше нещо — както обикновено мърмори ездач, пришпорвайки коня си за труден скок.

— Можеш ли да стигнеш до тях? — попита Мороулан.

— Разбира се. Оставете ме да се съсредоточа. Бъдете готови.

Бъдете готови.

Винаги казват такива глупости.

Какво точно значи това, между другото? Бъдете готови. Като „отваряйте си очите“? Гледайте да се храните добре и да използвате гърнето? Моментът сега не е подходящ да задремете? Гледайте да не кихате, когато *онова* се случи? Какво точно? Нищо не значи, това значи. Празно дърдорене.

— Аз съм готов — рекох.

— И аз — заяви Мороулан.

— Готова — каза Тилдра.

Вийра не благоволи да се отзове, а и никой не го очакваше, предполагам защото да си богиня означава, че никога не ти се налага да кихаш.

Наблюдавах треперенето на Пътедир, тъй че го видях, когато се случи: на самия връх на острието се появи малка искра. Потръпването я накара да затанцува в кръг и тя оставяше във въздуха тънки златисти черти — не можех да преценя дали са истински, или плод на въображението ми. Мисля, че беше важно все пак. Появи се усещане за движение — като в сънищата, когато ти се струва, че се движиш, а нищо не се случва, и стъпалата ми не се движеха, но усещането беше

все едно, че стомахът ми изостава и се мъчи да ме догони — не онова разкъсващо червата ти гадене като при телепорт, за щастие, но все пак притеснително.

Усещането за движение се усили.

„Плитко дишане, шефе“.

„Ясно“.

Някъде в този момент Мороулан беше извадил Чернопрът — това, че не забелязах, трябва да ви подсказже колко объркани са били сетивата ми; единственото, което всъщност осъзнавах, беше усещането за движение; все едно че ме издърпаха от подножието на хълм и започвам да се търкалям нагоре нагоре нагоре и се въртя към едновременно навсякъде и никъде и всичко става едновременно и се повтаря и повтаря вече си преживявал това преди да осъзнаеш че никога няма да забравиш всичко което си мислил че знаеш за движението от едно място на друго блесва светлина примигва и продължаваш да се движиш минало настояще бъдеще изпълнени с неведоми опасности се появяват отвсякъде никъде някъде някак какво кога къде бях и как стигнах до тук от там забавяме забавяме забавяме стоп.

Бяха четири; две от тях може би бяха същите, които видяхме преди, но не можех да ги различа. Две стояха, другите две седяха на нещо като неудобно на вид канапе. Бил съм сред човеци, драгари, сериоли, коткокентаври и богове. По един или друг начин те са хора... но това тук бяха *неща*. Приличаха на неща и си мислех за тях като за неща, и ми се искаше просто да ги избутам настрана като неща.

Първата лоша новина беше, че нещата сякаш не се стреснаха от появата ни. Ако разчитахме на изненадата, май ни чакаше неприятност.

Едно от седящите държеше нещо като тръба, с някакви издатъци, лепнати добре в дланта му. Ако се окажеше оръжие, май ни чакаше неприятност.

Беше ясно, че две от тях, в това число онова с тръбата, гледаха Вийра. Възможно беше през цялото време да са се канили да убият нея и след като ние я доведохме, сигурно смятаха просто да ни премахнат. Ако разсъждавах така, май ни чакаше неприятност.

Точно в този момент нямах време да обърна внимание на обкръжението — мисля, че забелязах, че сме в помещение, и нищо

повече. Всичко ставаше толкова бързо, че просто нямах време да забележа каквито и да било детайли, които могат да ти спасят живота; можеше да сме в някакъв дженоински еквивалент на гостна или в лаборатория на магьосник, или в оръжейната на Имперската гвардия, ако ме питате. Можеше да сме обкръжени от дженоинско ядене и пиене, дженоински книги или дженоински смъртоносни капани. Ако беше последното, май ни чакаше неприятност.

„Мисля, че ни чака сериозна неприятност, шефе“.

„Възможно е“.

— Хайде — каза Мороулан.

Нямаше време за други реплики, така че се хванахме за работа.

12.

УСЪРДНО ПРОЯВЕНА ГРИЖА ЗА УДОБСТВОТО И БЕЗОПАСНОСТТА НА ДРУГИ

Странно, но чак по-късно ми хрумна да си помисля, че съотношението на силите беше пет срещу четири в наша полза. Както и да се развиеха нещата, броят нямаше никакво значение. Мороулан и Алийра се задвижиха първи, Великите оръжия засвяткаха в ръцете им. Богинята закрачи плътно зад тях, а двамата с Тилдра замръзнахме на място за миг, след което изругах, сложих ръка на дръжката на моргантската кама и завъртях Маготрепача на бавни обороти, мъчейки се да реша с какво мога да бъда полезен.

Нищо не ми хрумна.

Двете седящи си останаха седящи. Едно от другите завъртя дланите си нагоре, все едно питаше защо сме решили да го безпокоим — Мороулан и Алийра тръгнаха точно към него. С което другото оставаше за богинята, а ние с Тилдра, предполагам, трябваше да сме там за свидетели.

Приличаше на началото на някакъв танц — Мороулан и Алийра пристъпваха от двете страни на първото, което пристъпваше напред, сякаш искаше да се озове точно между тях — възможно най-лошата позиция, освен ако намерението му не беше да ги остави зад себе си. В движенията му имаше някакво странно изящество. Дали беше особено атлетично за своя вид? Всички ли бяха такива? Как можеш да разбереш кога виждаш нещо типично за един вид и кога — интересен индивид от същия вид? Защо умът ми винаги се баламосва по този начин, когато съм уплашен и не знам какво да правя?

Вийра междуременно зави вляво от втория дженоини, който на свой ред послушно се въртна негово ляво, сякаш не се притесняваше да ми обърне гръб.

„Внимателно, шефе. Двамата седящи те наблюдават“.

Оцених предупреждението. Но все пак си имах моргантска кама; ако нещото държеше наистина да ми покаже гърба си, как можех да устоя? Да предложиш гърба си на джерег е все едно да поднесеш обида на дзур или безплатна стока на орка: трудно ще му е да не се възползва, дори да не му трябва. Държах ръката си на дръжката на камата, гледах и чаках.

И тогава се случиха две неща — толкова бързо едно след друго, че едва ли не едновременно: първо, внезапно забелязах, че стаята се свива отвсякъде; казано иначе, стените рухваха навътре, ужасно бързо. Второто беше, че Вийра се изсмя. Знам, че аз трепнах и се присвих, не знам дали някой от останалите го направи, и след това също толкова бързо стените спряха да рухват.

„Илюзия — обясни Лойош. — Не можах да ме преметнат и за миг“.

„Ъх, да. И мен“.

Маготрепача беше дълъг около стъпка и половина, с много дебели и тежки брънки; продължавах бавно да го въртя. Вийра и дженоинито срещу нея бяха спрели. За съжаление то не ми предлагаше добра цел, както искаше гърбът му преди малко. Двете му очи гледаха напред, но бяха и раздалечени — значи имаше по-добро периферно зрение от хората и драгарите и трябваше да се съобразя с това, ако опитам да ударя отзад.

Ние, опитните професионалисти, забелязваме такива неща.

Богинята и дженоинито сякаш бяха сплели погледите си; нямаше как да разбере дали тук се води някаква могъща тайнствена магическа битка на равнище извън възприятията ми, или става въпрос за добрата стара игричка на „ей сега ще те убия с поглед“.

Тилдра застана до мен — та може би Маготрепача да защити и нея, или за да ме прикрива, ако нападна.

Казах: „Някакви предложения, Тилдра?“ и видях с крайчеца на окото си, че поклати глава.

„Плитко дишане, шефе“.

„Разбрано, Лойош“.

Продължавах да мисля за моргантската кама, но не я извадих — не знаех какво точно да направя с нея. Инстинктите ми подсказваха да

изчакам да видя какво ще стане и че моят миг — все още — не е настъпил.

После Алийра изведнъж се хвърли напред с Пътедир, а в същия момент Мороулан замагна с Чернопрът. Разчетът на времето им беше точен, координацията им — съвършена. Съчетанието трябваше да е смъртоносно, още повече че дженоинито не направи никакво усилие да избегне атаката им. Всичко беше идеално, освен в мига, в който Великите оръжия трябваше да посекаат съществото — това не стана. Двете оръжия замръзнаха във въздуха почти на косъм от целта си. Случващото се ме завари неподготвен, не можех да си представя нещо толкова силно, че да устои на пряката атака на Велико оръжие. Не държах дори да зная, че може да съществува такова нещо, нито исках да се задълбочавам върху тази мисъл.

В този момент осъзнах, че онова, което толкова изрядно беше спряло Пътедир и Чернопрът, също така беше спряло и самите Алийра и Мороулан — стояха съвсем неподвижни, като замръзнали при контакта — или почти контакта — с дженоинито. Никак не беше добре.

Потръпвам, когато си спомня за този момент — Алийра е'Кийрон и Мороулан е'Дриен и Пътедир и Чернопрът, замръзнали от онова, а Вийра, каквото и да правеше, във всеки случай не ги трепеше безразборно, както бях очаквал, а отгоре на всичко ония двете просто си седяха на пейката, все едно че не си заслужава да се намесват. Така се чувствам сега. Но тогава изпитах раздражение, особено към двете копелета, дето си седяха най-невъзмутимо на свръхчовешките си богоподобни задници.

Честно ви казвам, исках да им привлека вниманието по някакъв начин.

Добре, знам колко тъпо звучи, сигурно трябваше да отправя благодарност към Вийра — която в края на краищата се намираще само на две крачки от мен, — че не бях им привлякъл вниманието. Но може в момента да съм превъртял или нещо такова. Не, не мога да кажа това. Няма да се извинявам, че временно не съм бил с ума си. Помня колко трезво и хладно взех решението си и го приведох в действие.

Отдръпнах дясната си ръка от моргантското оръжие — което, колкото и силно да беше, нямаше да свърши никаква работа, след като

Пътедир и Чернопрът се бяха оказали безполезни — и бръкнах в кесийката си. Движенията ми бяха сдържани и плавни, за да на привлека внимание преждевременно, и почти моментално пръстите ми докопаха онова, за което ги бях пратил вътре.

„Шефе, знаеш ли какво правиш?“

„Общо взето“.

„О, добре“.

Всъщност беше нещо, за което преди години изрично бях предупреден да не правя никога повече. Но първия път не бях имал избор. Този път беше различно: този път ме бяха подразнили.

Това, което се канех да направя, не приличаше на вещерство: съсредоточаване на волята и концентриране върху желанието. Нито можеше да се оприличи на магьосничество: почти механично приложение на известни закони, за да се постигне точен резултат. Когато го направих предишния път, преди години, беше предизвикано от гняв, безсилие и отчаяние, а отгоре на всичко връзката ми с Глобуса ми осигуряваше енергията, нужна да го стартирам. Този път всичко това го нямаше — само идеята, загнездила се в тила ми след разходката с Тилдра, и смътното убеждение, че съм длъжен да направя нещо.

Но няколко обстоятелства бяха в моя полза: първо знанието, че съм го правил вече, което само по себе си имаше неоценима стойност. Второ, споменът ми, объркан и неточен, но все пак налице, какво бях изпитал и докъде бях проникнал в себе си, и как бях намерил онези свои вродени дарби, наследени от връзката на духа ми с предци, стигащи чак до времето, когато Сетра е била млада. И още нещо, държах устройството в пръстите си — малко виолетово синьо камъче, гладко като перла, което щеше да подежда като стопена гъша мас за основата на един хубав лютив сос.

Вдигнах го.

— Влад! — каза Вийра.

Помня, че го каза, и може би се бях съсредоточил твърде много, за да позволя да ме разсеят, или бях решил, че моментът да я пренебрегна е подходящ. Все едно, умът ми проникна в камъчето, бръкна надълбоко в самия мен и срязах въжетата на котвите, придържащи реалността към течащото време и към пространството,

използващо времето, напрегнах всички сили да му придам фокус и го отприщих.

И изведнъж привлякох вниманието и на четиримата дженоини.

Усмигнах им се и казах:

— Здравсти.

Двамата, дето седяха, скочиха на крака по-бързо, отколкото можех да допусна, че са способни. Маготрепача, който продължаваше да се върти, го изместих леко встрани, за да не попречи на онова, което се канех да направя. Нещо се вкопчи в нереалността между пръстите ми и усетих как започна да се разтваря.

Двете дженоинита тръгнаха към мен. Съсредоточих се върху тях, представих си как се разтварят в суровата, вечна, основна материя — или нематерия — на вселената, как целостта им изчезва сред светлина, сянка и безформеност.

— Влад! — каза Вийра. — Недей!

Дотук добре.

Изведнъж Алийра и Мороулан отново се оказаха на свобода — не знам какво точно им бяха направили, но не им харесваше много, защото и двамата изведнъж се дръпнаха назад, все едно че ги изритаха едновременно в гърдите. Мороулан се просна по гръб; Алийра успя да се задържи на крака, но доколкото можех да ѝ обърна внимание, не изглеждаше никак доволна.

Вийра се бе отдръпнала от съществуването срещу себе си и ме гледаше; Тилдра издаваше звуци, за които бях сигурен, че са на езика на дженоините — мелодичният ѝ глас цвърчеше, грачеше и крякаше. Вийра беше вдигнала ръце и ръкомахаше към мен, а Алийра и Мороулан отново нападаха и нещата станаха още по-объркани, когато едното дженоини от току-що станалите заговори нещо на езика си, въпреки че беше трудно да се чуе над рева, който усетих, че се усилва и който излизаше от пръстите ми, които също така се оказаха източник на червено-златистата светлина, която струеше към трите дженоинита, останали на място и стиснали ръце пред себе си в молитвен жест, макар че това несъмнено означаваше нещо друго за тях, и в това объркване, след като пурпурното ми камъче беше напълно изчезнало, извадих моргантската кама, за да им дам нов повод за притеснения, но двете от тях се притесняваха повече от Вийра, която сякаш бе погълнала цялата светлина в себе си или най-малкото сияеше, и сякаш

стана още по-висока, когато едното вдигна ръцете си към нея, а другото, което все още държеше чудноватата тръба, я беше насочило право към Богинята демон, а тя каза:

— Това беше глупаво, малкото ми източняче. Тя не можеше да ме нарани с онова нещо.

— Кое беше глупаво?

„Добре ли си, шефе?“

„Какво по дяво...“

— Ти се върна. Добре дошъл, Влад — каза Алийра.

— Ти се върна — повторих и в този момент нещата добиха фокус и казах: — Сетра! Ти какво... — След което: — Как съм се върнал в Дзур планина?

— На рамото ми — каза Мороулан.

— Проклятие. Пропуснал съм го, нали? И бас слагам, че е било много забавно.

— Беше успешно — каза Алийра. — В смисъл, ето, че сме тук.

— Колко продължи?

— Около час — отвърна Алийра, а Сетра каза: — Една неделя и един ден. — Двете се спогледаха, отвориха уста да заговорят, после ме погледнаха.

— Все едно — успях да измърморя. — Моя грешка... Какво е станало с ръката ми?

Сетра се поколеба, преди да ми отвърне:

— Не сме много наясно.

— Ръката ми като че ли е обездвижена — обясних.

— Знам.

Усетих как пулсът ми се учести. Моментът беше адски подходящ за това. Вдишах дълбоко, спомних си, че не бива да го правя, после осъзнах, че всичко е наред. Постарах се да заговоря спокойно:

— Не знам от кое да се плаша повече — че ръката ми е извън строя или че Сетра не знае защо.

— Надявам се, че ще го разбере — каза Сетра.

Кимнах.

— Е, защо не ми разкажете какво стана?

Естествено Алийра и Мороулан почнаха едновременно, млъкнаха, изгледаха се гневно и прочие. Изчаках търпеливо. Най-сетне Алийра попита:

— Краткия вариант ли искаш, или дългия?

— Просто ми кажете какво стана, става ли?

— Нападнахме ги. Имаше бой. Ти отприщи предимперската магия, която успя да освободи Мороулан и мен от онова, което ни държеше, и също така, изглежда, разби онова, което ни пречеше да стигнем до портала. Никой не пострада освен теб...

— Никой от тях?

— Не.

— Хм. Здрави копелета са, а?

— Да — каза Мороулан.

— Тъй. И какво стана с мен?

Мороулан и Алийра погледнаха към лейди Тилдра и тя кимна и заговори:

— Да, видях го. Ти тръгна срещу единия, с камата...

— ... моргантската кама.

— Да.

Кимнах.

— Не помня... почакай... да, спомних си. Спомних си как я извадих.

— Да. После единият насочи някакво оръжие към Вийра. Ти се препречи и...

— Аз какво?!

— Препречи се между Вийра и оръжието на дженоинито и беше ударен някъде високо в ръката или по рамото.

— О, не!

„Точно така направи, шефе“.

— Така направи, Влад — каза Тилдра.

— Но защо?

Вийра се изкикоти, а Мороулан каза:

— Готов съм да отстъпя летния си палат, за да го разбере.

— Ти нямаш летен палат — напомних му.

— Нямам, но бих искал да имам.

— А аз бих искал да си върна лявата ръка. Не мога да повярвам, че съм направил това.

— Никой от нас не може — каза Мороулан.

Обърнах се към богинята — гледаше ме с неразгадаемо изражение. Омръзнали са ми неразгадаемите изражения.

— Богиньо, за това ли каза, че било глупаво? — попитах. — Помислих си, че имаш предвид древната магия.

— Нея също. Като нищо можеше да унищожиш всички ни, докато успея да я побера в себе си.

— Вярвам в божествените ти умения — отвърнах.

— Ти...

Не довърши мисълта си. Бях успял да накарам една богиня да онемее. Зачудих се дали това ще се брой, когато стигна до Залите на Съда. Попитах:

— И какво, Маготрепача не помогна ли?

— Не е същият вид магия — поясни Вийра.

— Какъв вид е тогава? — попитах по-скоро защото бях притеснен, отколкото защото исках да чуя отговора; и толкова по-добре, защото единственият отговор, който получих, беше леката усмивка на Вийра. Обърнах се към Сетра. — Не знаеш какво е станало, нали?

— Не съвсем. Болки имаш ли?

— Не.

Тя кимна.

— Така и подозирах. Изглежда, действа пряко на мускула.

— Притежаваха нещо подобно, когато ги познавах — намеси се Вийра. — Използваха го по опитни обекти. Но беше по-голямо и тромаво.

— Опитни обекти — повторих.

— Някаква идея как да се извърши лечението? — попита Алийра.

— Все още не — отвърна Сетра.

— Разбирам.

Настъпи неловка тишина. След това попитах:

— Е, и после какво стана?

Мороулан взе думата:

— След като ти падна, двамата с Алийра нападناхме двама от тях. — Погледна към Алийра и продължи: — За братовчедка си не мога да говоря, но лично аз вложих много в тази атака.

— Хе — каза Алийра.

— Успяха да избегнат физическия контакт с оръжията ни — не ми е ясно какво е естеството на защитата им, — но атаката ни в този

момент като че ли ги затрудни донякъде.

— Хе — казах аз.

Алийра сви рамене.

— Във всеки случай не можах да ни парализират, както първия път. Преди това двамата нападнахме един, координирано...

— Това го помня — прекъснах я.

— След това не знам какво точно стана — каза Мороулан. — Освен че го направи Вийра.

— Не беше кой знае какво — каза скромно богинята. — Глупостта на източняка унищожи устройствата, които ни задържаха на техния свят. Аз само ни върнах, двамата с Алийра можехте да го направите и сами. Възползвах се от случая да им подхвърля няколко неща, за да не ни попречат. Още ги е страх от мен.

— Предполагам — измърморих. — После какво?

— После те взех — каза Мороулан. — Докато порталът се отваряше. Това беше, струва ми се, преди час.

— И това е всичко?

Той кимна.

Потърках лявата си ръка. Беше безчувствена, но не изглеждаше нито хладна, нито особено топла. Странно е, когато докосваш изтръпнал крайник. Пръстите ми усещаха ръката, но ръката не усещаше пръстите. Чувството е смущаващо. Пробвайте го някой път.

— Много впечатляващ изход — казах. — Браво.

— Браво и на теб — каза Алийра. — Длъжна съм да възразя на Вийра: убедена съм, че атаката ти си заслужаваше риска. Иначе не знам как щяхме да се измъкнем.

— Аз знам — каза Вийра и погледна Алийра толкова строго, че едва се сдържах да не се изкискам.

Алийра сви рамене.

— Така или иначе успяхме, при това без големи щети. Това е важното.

Погледнах пострадалата си ръка и понечих да възразя на онова с „без големите щети“, но замълчах.

— Не — заяви Мороулан. — Важното е, че Влад, колкото и добри да бяха намеренията му, въввлече сили, които не разбира и които не може да контролира, и за малко щеше да ни убие.

— Съжалявам — отвърнах. — Но в момента идеята ми се стори добра.

— Идеята беше добра — каза Алийра. — И освен това беше необходимо, след като ударът на братовчед ми срещу дженоинито бе толкова тромав...

— Не беше тромав — възрази Мороулан. — Беше съвсем достатъчен, или щеше да е, ако дженоинито не бе успяло да го блокира, както блокира и твоя, впрочем. Даже по-лесно, подозирам.

— Не бих казала — отвърна Алийра. — Всъщност, доколкото помня, ти закъсня с...

Почваше най-лошата част, а бях твърде отпаднал, за да стана и да напусна.

— Не бих казал, че закъснях — върна ѝ Мороулан. — По-скоро ти...

— О, престанете — намесих се аз, но не ми обърнаха внимание.

— По-скоро аз *какво*? — сопна се Алийра. — Пътедир беше...

— Спрете! — викнах и за миг двамата млъкнаха. Връхлетях в настъпилата пауза точно както Сетра бе връхлетяла с резервите си в пробива в Битката при Брода на Ледената река (всъщност нищо не знам за Битката при Брода на Ледената река, освен че е имало такава и че Сетра е била там; но звучи респектиращо, нали?). Казах: — Не можете ли двамата, поне веднъж, да предложите малко покой на един уморен и пострадал човек? Освен това споровете ви, както винаги, преди всичко са глупави. Мороулан се заяжда с Алийра, защото идолизира Ейдрон и следователно е убеден, че дъщеря му трябва не само да не му отстъпва във всяко отношение, но думите и постъпките ѝ трябва да са точно такива, каквито Мороулан си въобразява, че щяха да са думите и действията на Ейдрон; а пък Алийра, разбира се, идолизира своя голям, могъщ и храбър братовчед Мороулан, и затова кипва всеки път, когато той не съвпадне с образа на Мороулан, който тя си е изфабрикувала в главата. Това е адски глупаво, а го слушам вече повече години, отколкото се полага за краткия живот на един източняк, и вече ми призлява, казвам ви. Тъй че млъкнете и двамата.

Най-сетне се изчерпих.

„Леле, шефе, шашна ме!“

Самият аз бях леко изненадан: не знаех, че ги знам всички тези неща, докато не ги изрекох, и едва ли щях да повярвам, че мога да ги

изрека, дори да го знаех. А сега трябваше да си седя и да се чудя дали след всичко, което Тилдра ми беше казала за моята тактичност, най-сетне не съм прехвърлил границата.

Погледнах предпазливо и двамата.

Мороулан беше навел поглед, гузен и може би със смутена усмивка, мъчеща се да избие на сдържаното му лице. Алийра се беше *изчервила*. Наистина се беше изчервила. Беше толкова забележително, колкото че стъписах Богинята демон. Между другото, не знам как тя реагира на избухването ми, защото се постарях да не я поглеждам.

Мороулан се окашля, понечи да заговори и не каза нищо.

Сетра изпълни тишината с думите:

— Е, приятели, в този случай Влад наистина се нуждае от малко покой. Или поне от по-малко шум.

Мороулан изсумтя в нещо като съгласие; Алийра сведе очи и кимна. Дори не бяха погледнали към мен. Надявах се, че не съм ги накарал да се чувстват прекалено неудобно. От друга страна, надявах се, че съм.

Преди да стане още нещо, се обърнах към Тилдра и казах:

— Радвам се, че оцеля.

— Да. Оцелях. Благодаря ти.

— Я кажи какво точно им казваше, когато направих каквото направих и предизвиках цялата бъркотия?

Тилдра се изкикоти.

— Намекнах им, че по-лесно ще устоят на ефекта на аморфия, ако пуснат Мороулан и Алийра.

— О? Само това?

— Почти.

— О?

Лейди Тилдра се изчерви.

— Предпочитам да не го казвам, ако не възразяваш.

Усетих как веждите ми се вдигнаха. Първо Алийра, сега и Тилдра. Какво ставаше с Империята? Мороулан се изкиска и каза:

— Една навременна и добре избрана обида може да извади от равновесие всеки. Не знам какво точно можа да обиди един дженоини толкова, че да наруши концентрацията му, но не се изненадвам, че Тилдра го знае.

— Тилдра? — смъмрих я аз. — Беше ли учтиво?

— Беше уместно — отвърна тя.

Мороулан изсумтя.

— Все едно, важното е, че сме живи и на свобода, и че всичко свърши — казах обнадеждено.

Богинята демон се усмихна тънко.

— Свършило ли? Наистина ли мислиш така? Нима си въобразяваш, че това бягство е осуетило кампанията, започната от дженоините? Или че ще се задоволя да ги оставя да продължат да ни създават неприятности, без да предприема никакви противодействия?

Въздъгнах.

— Всъщност не. Но аз пострадах. Каквото и да предприемете, този път няма да включва и мен, нали?

Погледнах поред Мороулан, Алийра и Богинята демон и въздъгнах отново.

— Добре де, не можем ли поне да си позволим едно прилично ядене, преди да правим каквото ще правим?

Сетра кимна.

— Мисля, че идеята е чудесна. Ще се погрижа.

Излезе да поръча да приготвят храна, а стомахът ми заръмжа от глад. Затворих очи.

Чу се шум от сядаци наоколо хора и с пострадала ръка или не, чувството, че съм в безопасност, ми достави удоволствие. Мускулите на раменете и по врата ми се отпуснаха и вдишах дълбоко нормалния въздух, без да се налага да мисля как дишам. След малко един грубоват писклив глас подвижна:

— Вино, милорд?

Отворих очи, видях Туко и ги затворих отново. Казах:

— Да. — И: — Благодаря. — Лейди Тилдра беше близо все пак.

Понадигнах се и установих, че с изтръпналата лява ръка ще ми е по-трудно, отколкото допусках, поех чаша с нещо червено и отпих. Езикът ми го хареса, беше вкусно, с приятен дъх, но стомахът ми изплака, че иска нещо по-стабилно, преди да се захвана с цялата тази работа с пиенето. Улових погледа на Тилдра и вдигнах чашата за наздравица.

— За оцеляването ни.

— Да.

Сетра се върна и обяви:

— Вечерята ще е готова след час. — Усмихна ми се. — Ще издържиш ли дотогава?

— Надявам се.

Изведнъж ми мина през ума, че докато Сетра се разпореждаше навън да пригответ храната, Туко, единственият слуга, който бях виждал тук, беше при нас. Дали имаше кухненски персонал, след като обичайната диета на Сетра не изискваше готвене? Ако не, дали не беше излязла да приготви някакви кулинарни чародейства? От всички милиарди загадки, обкръжаващи Господарката на Дзур планина, точно тази щеше много да ме притесни. Май трябваше да намеря сили да я попитам. Някой път, когато лейди Тилдра не е наблизо.

Отпихах си от виното. Сетра седна до мен.

— Дай да я видя тази ръка.

Не можех да ѝ я покажа, защото не можех да я движа, затова само свих здравето си рамо и извърнах очи настрана. С крайчеца на окото си видях как я вдигна, нави ръкава и я заопипва — но не почувствах нищо.

— Явно са пострадали и нервите — рекох. — Не усещам чаровните ти студени немрящи пръстчета.

— Мм. Да, наистина са пострадали *нервите*, не мускулът. — Тя продължи огледа си, а аз се опитах да мисля за други неща, но без особен успех.

— Е, възстановимо ли е? — попитах след малко; стараех се да запазя небрежен тон, все едно че питам дали една затъпяла кама може да се наточи.

— Не съм сигурна — отвърна ми тя със същия тон. Кучка.

— Добро вино. Благодаря.

Усмихна ми се, все едно че приема шегата, и отвърна:

— За нас е удоволствие, лорд Талтош.

Кимнах. Помълчахме. После се окашлях:

— Е, казвайте. Какъв е планът?

13.

ПОД ЛЕКАРСКИ ГРИЖИ

— Много е рано да говорим за планове — отвърна Мороулан. —
Още не съм се съвзел.

— Глупости — рекох му. — Никога не е рано да се говори за
планове. Съставянето на планове е едно от най-големите удоволствия в
живота ми. Понякога, в някой ленив следобед, просто си седя и си
съставям планове. Както често пъти съм казвал...

— Млъкни, Влад.

„По-добре ли че чувстваш вече, шефе?“

„Малко, Лойош“.

— Знаеш ли, Мороулан — каза Алийра. — Той е прав. Изобщо
няма да навреди, ако започнем да обсъждаме как да се справим с тях.

— Много е рано да говорим за планове — казах аз. —
Още не съм се съвзел.

Мороулан ме изгледа презрително.

— Лейди Тилдра, надявам се, че ще ни удостоите с присъствието
си на вечерята? — каза Сетра.

— Много мило от ваша страна — отвърна Тилдра. — Да, за мен
ще е удоволствие.

В първия миг това ме обърка, но си припомних, че беше слуга на
Мороулан — факт, който някак ми беше убягвал през последните
няколко дни.

— Добре — каза Сетра.

— Я да видя тази ръка — каза рязко Алийра. Дойде и коленичи
до мен, вдигна ръката ми и я огледа. — Увредените нерви понякога
може да се възстановят — заяви тя след малко.

— Да — каза Сетра. — Понякога, в зависимост от естеството на
увреждането. В дадения случай не мога точно да преценя какво е то. —
Направо страхотно. Защо лекарите или магьосниците, действащи като
лекари, имат навика да си говорят за болния, все едно че го няма в
стаята?

Алийра се обърна към Вийра:

— Майко? Знаеш ли как действа оръжието?

— Онова, което помня, действаше на мускула, не на нерва — отвърна тя.

— Добре, можеш ли да помогнеш?

— Вероятно — каза богинята.

Вероятно. Това ми хареса. Какъв е смисълът да си божество, щом не можеш да помогнеш на предания си поклонник? Седях си, отпуснал ръце, и в главата ми витаеха мрачни мисли.

Сетра предложи да легна и да се отпусна, докато ни поканят на масата, което ми се стори добра идея, тъй че я послушах и мисля, че съм дремнал малко, преди да ме събуди Лойош, който е много опитен в буденето, като ми обясни, че той самият е свикнал да се задоволява с трохите, но ако искам нещо повече, е време да се пораздвижа.

Изпъшках и се надигнах — нещо, което, както вече бях забелязал, но както отново установих, е по-трудно, отколкото си мислите, с изтръпнала ръка, и тръгнах след Алийра и Тилдра, които тихичко си говореха и с лека походка вървяха към трапезарията. Седнах с Тилдра от едната ми страна и Сетра, в челото на масата, от другата. Мороулан и Алийра се настаниха срещу нас. Попитах:

— А богинята къде е?

— Това философски въпрос ли беше, Влад? — каза Мороулан.

— Да, предполагам.

— Върна се в селението си — обясни Алийра.

— Какво, не е харесала менюто?

Сетра се усмихна, но не ме удостои с отговор. Нямаше и нужда, защото в този момент се появи Туко, понесъл две големи сребърни плата. Постави едното между Мороулан и мен, а другото — между Тилдра и Алийра.

— О — възкликна Сетра с тон, който не бях чувал досега от устата ѝ.

Вдигнах очи. Беше зяпнала храната с отчаяна физиономия. Помъчих се да си спомня кога съм я виждал с отчаяна физиономия.

— Извинявай, Влад. Не проверих какво се приготвя.

Погледнах отново храната, намръщих се, разбрах и се изхилих.

— О! Забавно е, макар че хуморът е малко черен.

Баща ми никак не одобряваше така наречената „полуготова храна“, пример за каквато имахме в платото. Лично аз нямам проблеми с нея — има нещо забавно в това сам да си добавяш нещата, да нагласяш количествата и прочие. Но баща ми беше убеден, че добрият шеф взима всички решения по храната; ако гостът добави дори малко лимон или сол към нещо, което е сготвил баща ми, значи според него нещо не е наред — или с храната, или с госта.

Мисля, че това говори повече за баща ми, отколкото за храната.

Храната пред нас включваше листа салата — пресни, зелени и къдрави. Слагаш на листото лъжичка сливов сос, добавяш малко парченце сушена кетна, кубче запържен праз лук, резенче горчицец, стръкче джинджифил и щипка червен пипер. После увиваш всичко и го лапваш. Подобни неща ги бях опитвал — на повечето острови имаха такава кухня, като на места вместо кетна използваха морски дарове. Двамата с Коути бяхме хапнали веднъж... все едно. Работата е, че за да си го приготвиш, ти трябва две ръце, а Сетра току-що беше загоряла, че точно в този момент е неуместно да поднасяш точно това, и беше ужасена. На мен ми стана смешно. Гладен бях, но ми беше смешно.

Най-смешното беше, когато Сетра погледна умоляващо Тилдра. Тилдра, от своя страна, каза:

— Ей сегичка ще ти увия едно.

— Би било страхотно.

Тя ми приготви едно. Дългите ѝ изящни пръсти заработиха ловко и точно, докато премерваше всяка съставка и я поставяше леко върху листото в дланта ѝ; после го уви с плавно движение и ми го поднесе с лек, деликатен поклон. Усмихнах ѝ се, взех го и го лапнах. Оказа се много вкусно: горчивото се плъзва през сливения сос, после джиджифилът и червеният пипер избухват на езика ти и... схващате идеята. Получих още две, като се постарях да ги хапвам бавно, за да може и Тилдра да си приготви две. Туко се появи със следващото блюдо, заситни и зацъка около масата по-пъргаво, отколкото мислех, че е възможно. Поднесе на всеки по нещо като топка ориз, само че оризът беше приготвен с джинджифил и шафран и съм готов да се закълна, с мъничко мед. Беше забележително.

— Моите комплименти, Сетра.

— Благодаря ти, Влад. — Това май беше целият разговор по време на вечерята.

Плодовете се оказаха местни боровинки, ягоди и други, които не бях опитвал досега, но всички бяха много сладки и поднесени с лед и гъста сметана, след което последваха тънки резенчета телешко, съвсем леко изсушено и поръсено с пипер, магданоз и кализжо и поднесено с пресен хрупкав черен хляб. Не можех да го режа с ножа, тъй че поставях резенчето месо върху хляба и отхапвах.

Беше много вкусно.

Ядох много.

Забелязах, че съм увил крака около краката на стола, нещо, което правя редовно, когато се заема сериозно с ядене. Веднага престанах, разбира се — трудно е да изглеждаш корав тип, когато си увил краката си около краката на стола. Сетра ровеше вяло в храната си като всеки път, когато съм се хранил при нея. Знаех, че не яде много — по ясни причини. Зачудих се дали поне се наслаждава на миризмите. Това го добавете към списъка с многото неща, за които никога няма да я попитам, но които бих искал да получат отговор.

По едно време се отпуснах блажено, изпружих крака и казах:

— Добре, Сетра. Дай ми два часа да смея и ще се заема с всички дженоини, които са ти подръка, и то наведнъж.

— Внимавай с обещанията — каза Сетра Лавоуд.

— Добре. Ще ги ревизирам.

Мороулан се изкиска. Лойош също. Голям съм тарикат, когато съм в безопасност и с пълен стомах. После се върнахме в дневната и Туко ни поднесе ликьор, който беше по-стар от този на Мороулан и много по-сладък, с лек привкус на мента и канела — странно съчетание, но успешно, и съм сигурен, че и в него имаше малко мед.

Простенах тихо и Сетра ме погледна.

— Ръката да не започна да те боли?

— Не — каза Алийра. — Той стене така от удоволствие, след хубаво ядене.

— Това пък откъде го знаеш? — попитах.

Отвърна ми с неразгадаемата усмивка, която трябваше да е научила от Мороулан. Изсумтях, отпих още и се отпуснах да се наслажда на преходното чувство на задоволство, което изпитвах.

Сетра отново загледа ръката ми — и като казвам „загледа“, говоря най-сериозно. Така се беше вторачила в нея, че все едно

гледаше през кожата, което всъщност сигурно правеше на някакво непонятно за мен мистично ниво.

След няколко минути заяви:

— Не знам. Не съм сигурна дали ще мога да направя нещо, но ми се струва, че няма и да се наложи.

— Какво? Сама ли ще се оправи?

— Така мисля. Изглежда, състоянието е временно. Наблюдавам дейността на нервите и като че ли по-скоро се оправя, отколкото дегенерира.

— Дегенерира? Хм. Това пък какво ще рече?

— Парализа, после смърт, вероятно от задушаване, когато вече не можеш да дишаш, освен ако сърцето ти не се парализира преди това, което ще те убие по-бързо. Но както казах, не отива натам, възстановява се.

— Хм. Е, това е добра новина. Някаква представа колко ще продължи?

— Не мога да кажа.

— Не забравяй, че източняците не живеем повече от шейсет-седемдесет години.

— Не мисля, че става дума за години.

— Това е добре. Надявам се, че няма да ме карате да правя каквото и да е, докато не разполагам с две здрави ръце, нали?

— Не съм убедена, че можем да чакаме, Влад.

— О? Искаш да кажеш, че след двеста хиляди години или колкото са там, работата изведнъж стана спешна, тъй ли? Кога? Вчера?

— Да — каза Сетра. — Убедена съм, че нещата станаха спешни. Станаха спешни, когато отвлякоха Мороулан и Алийра. Всичко вече е на ново ниво и нещата се развиват много бързо.

— Но...

— Нещо повече — продължи тя, — съмнявам се, че ще ни оставят време да предприемем каквото и да било.

— Не биха нападнали Дзур планина, нали?

— Надявам се. Всичко друго, което могат да измислят, ще се окаже по-лошо, защото не сме подготвени за него.

— Хм — казах, защото „хм“ винаги звучи мъдро. — Говорила ли си с Императрицата?

— Да.

— А, значи... почакай. Наистина?
— Да.
— О. И, въз... тя какво каза?
— Иска аз да се оправя с това.
— Иска ти да... при всичките й ресурси няма на кого да се облекне освен на...
— На мен? И на Мороулан е'Дриен, и на Алийра е'Кийрон?
— Ъ...
„Хайде, шефе. Уговори я да не те забърква в това“.
„Лойош, млъкни“.
— Имах предвид себе си, Сетра.
— Е, тя разчита на мен, а аз разчитам на теб.
— Ти разчиташ на...
— По традиция Императрицата разчита на рода Лавоуд точно за това. Точно за това сме създадени. В момента аз съм единствената останала Лавоуд. Е, има още едно лице, но той все още не е готов.
— Лавоуд са създадени, за да се борят с дженоините?
— Лавоуд са създадени, за да се справят със заплахи или потенциални заплахи към Империята, които в основата си не са военни.
— Разбирам. — Помислих малко. — Но си мислех, че Лавоуд са разтурени преди Междущарствието.
— Така е, но винаги съм смятала, че идеята беше лоша. Императрицата явно е съгласна с мен.
— Аха. Съгласна. Колко мило. И явно Богинята демон също е съгласна с теб. И Алийра е съгласна, и Мороулан. И Тилдра естествено, но тя винаги е съгласна. Тъй че явно всички сте съгласни освен проклетия от Вийра източник, който всъщност би искал лявата му ръка да се оправи, преди да е направил нещо тъпо.
— Възможно е да имаш избор — каза Сетра. — Но най-вероятно няма да имаш.
— Страхотно. Значи влизаме в играта все едно дали искаме, или не. И какво правим?
— Имаш ли някакви предложения, Влад?
— Как да се оправим с разбеснелите се дженоини? Не, това никога не ми е било специалност.

— В такъв случай може би ще благоволиш да млъкнеш и да ни оставиш да измислим нещо?

— Ух. Добре. Просто ще си седя тука, като едно хубаво оръжие, и ще чакам да ме измъкнат от ножницата с тъпия край навън и прочие.

— Добре — каза тя. — Точно това искам.

Не точно този отговор ми трябваше, но реших да се задоволя с него, преди да съм предизвикал нещо по-лошо. Замълчах си, седнал отпуснат и с лявата ръка — безполезно провиснала в скута ми.

— Иска ми се да измислим начин да поведем война срещу тях — каза рязко Алийра.

Мороулан я изгледа.

— След като наблюдението е толкова очевидно, че няма никаква причина да го изказваш, трябва да допусна, че имаш никаква идея за подробностите.

Тя му се усмихна мило и отвори уста да му каже къде точно да си сложи допусканията, но се овладя, хвърли поглед към мен и след малко каза:

— Не. Просто разсъждавах. Не мога да измисля как да го направим.

Мороулан кимна.

— Ако ще си говорим за пожелания, би ми се искало да ги разбирахме по-добре.

— Имам няколко предположения за тях — каза Алийра. — Основават се на това, което преди малко преживяхме, както и на това, което разбрах от Сетра и майка ми.

— Добре, продължавай — подкани я Мороулан.

Сетра се надвеси над масата, цялата слух. Аз се направих на отегчен от цялата работа.

— Първото ми предположение е, че каквито и да са далечните им планове, първата им цел е Вийра. Знаем, че тя им е враг още от първия миг на съществуването си и че всичко, което се случи, може да бъде видяно по този начин — дори глупавият им опит да убедят Влад да я убие може да е второстепенна заблуда или пряк опит да го убедят да го направи.

— Да — заяви Сетра. — Съгласна съм с аргументите ти. Продължавай.

— Добре — каза Алийра. — Второто ми предположение е малко по-дръзко.

Мороулан измърмори нещо под носа си.

— Убедена съм, че втората им цел е Глобусът — заяви Алийра.

Сетра се размърда.

— Камъкът Треллан?

Алийра кимна.

— Най-добрият начин да атакуват Глобуса е с устройство със сходни свойства.

— Тогава защо позволиха да го видим? — попита Мороулан.

— Мислиш, че са ви позволили? — намеси се Сетра. — Смятах, че сте успели да проникнете през илюзиите им и сте го видели въпреки тях.

— И аз си помислих същото. Но ако камъкът Треллан е важен, защо при толкова места във вселената ще го сложат близо до нас, с илюзии или без тях? Всъщност — продължи той — от такива неща буквално гъмжеше наоколо. Твърде много съвпадения. Твърде често се налагаше да се питаме: „Защо го правят това?“ През цялото време, от това, че поискаха Влад да убие Вийра, че нищо не предприеха, когато Влад ни счупи прангите, и че нищо не предприеха, докато той освобождаваше себе си и Тилдра, а после позволиха да видим камъка Треллан и...

— Милорд Мороулан — каза изведнъж лейди Тилдра.

Той млъкна и се обърна към нея. Беше я забравил като всички нас. Очите ѝ леко се бяха разширили.

„Този поглед ми е познат, шефе. Току-що се е докопала до нещо. Ти изглеждаш точно така, когато най-сетне се сетиш за очевидното“.

„Ти откъде знаеш как изглеждам? Ти си на рамото ми“.

„Имаме си начини“.

Тилдра междувременно беше вдигнала пръст, молба да я изчакаме, и кимаше мълчаливо, докато наместваше нещата в ума си. После каза:

— Ако ми позволите да изразя мнение.

Мороулан кимна нетърпеливо.

— Мисля, че може би не разбираме дженоините.

Той се изсмя.

— Това едва ли е новина, скъпа Тилдра.

Усмивката ѝ се появи и изчезна като глътната на екс чашка сливово бренди, след което тя каза:

— Преди години научих нещо за дженоините. По-точно за езика им. Сигурна съм, всички сте наясно, че езикът съдържа ключа към мисленето на една култура. И, разбира се, човек не може да прекара дълго време в такава знаменита компания като милорд Мороулан, Сетра Лавоуд и боговете, с които те влизат в контакт от време на време, без да научи повече. А и говорих с тях.

Замълча. Зачудих се дали беше усвоила това чувство за драматизъм от Мороулан, или той я беше наел заради него.

— Когато човек говори за място, говори с термини, които за тях са безсмислени. Те притежават понятие за „място“, но го използват в математиката си, не в ежедневиия живот.

— Е добре, заинтригува ни — каза Алийра.

— Чувала съм — включително от теб, Алийра, — някои да казват, че дженоините са дошли в нашия свят от друго място. Това не е напълно вярно. Аз... моля да ме изтърпите, не е лесно за обяснение. — Тилдра се поколеба. — Най-ясният начин да се изрази е, че те не се движат като нас, нито стоят неподвижно като нас. Онази стая, в която ни държаха в плен, в някакъв много важен смисъл е единственото „място“, което те имат. Най-малкото — така, както ние бихме използвали термина „място“. Светът, който двамата с Влад проучихме, за тях е същото място като стаята. Когато разбихме магията, пречеца ни да видим някои неща в стаята, стореното от нас беше равно на излизане от стаята и проучване на други места в структурата. Когато излязохме физически от стаята, за да разгледаме света извън тази стая, ние, от тяхна гледна точка, пътешествахме духовно. Е, това не е съвсем точно — изразът не е съвършен, но е нещо подобно.

— Аха. Така всичко става ясно — каза Алийра.

Тилдра се намръщи.

— Нека се опитам да го обясня отново.

— Моля — подкани я Мороулан и изгледа кръвнишки братовчедка си.

— Помислете си за тях по следния начин: за нас те са това, което е аморфията за нормалната материя. За тях нашият свят и мястото, където ни държаха в плен, е едно и също място, различава се само в състоянието на битието. Аз... — Гласът ѝ заглъхна.

— Извинявам се, но това изобщо не го разбирам — заяви Мороулан.

Зарадвах се, че не съм единственият.

— Некромантката — каза изведнъж Сетра.

— Ах! — възкликна Тилдра. — Да.

Дори само споменаването на името ми обясни донякъде положението — имахме си работа с толкова засукани неща, че нормални хора не можеха да ги разберат.

— Не съм сигурна, че ще го преживея точно в този момент — каза Алийра.

Помислих да подхвърля забележка за деликатните ѝ чувства, но благоразумието надделя. Повечето остроумия ги споделям с Лойош и с вас, тъй че се надявам да го оцените. Лойош обикновено не го прави.

Тилдра обаче прие репликата ѝ сериозно.

— Случаят изисква настройка на мисленето, каквато по природа не притежаваме. Започнах да го долавям още когато изучавах езика им, но не го разбирах напълно, докато не поговорих с тях. Да, Некромантката непременно ще разбере тези неща и съм сигурна, че ще ги обясни по-добре от мен.

Мороулан се окашля.

— Не допускам, че би могла да обясниш, хм, практическите последствия.

— Мисля, че аз мога — заяви Сетра Лавоуд.

Погледът, с който я удостои Тилдра, беше изпълнен с благодарност. Аз междувременно си помислих: „Чакай малко; как Тилдра е разбрала всичко това, а Сетра — не?“

Тя отговори на въпроса, преди да съм решил дали искам да го задам на глас.

— Това, което казваш, Тилдра, обяснява много неща, които почти бях разбрала. Да. Обяснява защо получиха достъп до Дзур планина, когато го направиха. Не е било, както си помислих тогава, провал в обикновената ми защита, нито в магическата. Било е атака от посока, която не съм очаквала, защото, ако ми позволиш, просто не знаех, че посоката съществува.

Тилдра кимна.

— От тяхна гледна точка става дума за предефиниране на защитите ти.

— Да.

— Добре — намесих се аз. — Страхотно. Вече разбирам всичко.

— На практика — каза Сетра, все едно че изобщо не беше ме чула — това най-малкото обяснява странното поведение, което сте забелязали, докато сте били в плен. В частност мястото, в което ви държаха, е било, както ти се изрази, единственото място, което имат. Светът е единственият свят, сградата е единствената сграда, стаята — единствената стая. В този смисъл те са били там през цялото време. Не сте ги виждали и не сте ги чували тогава, когато вниманието им е било съсредоточено другаде. Те...

— Глупости — изгърсих аз.

— Моля, Влад? — каза Сетра. Предполагам, че не беше свикнала да се обръщат така към нея.

Повторих си репликата и натъртих:

— Все ми е едно дали го смятат за място, за състояние на ума или за каквото там го смятат. Те са реални същества. Имат тела. Имат места, в които са тези тела.

— Какво по-точно имаш предвид, Влад? — попита Сетра. Явно проявяваше учтивост, опитвайки се да ме възприеме сериозно.

— Никой не тропосва шепа пленници пред някакъв могъщ предмет, дори да е скрит, освен ако или *иска* да го видят, или...

Замълчах замислен над следващите си думи.

— Да, Влад? — подкани ме Мороулан. — Или какво?

— Или ако няма избор.

— Как може да... — почна Сетра. — Разбирам. Да, изглежда логично.

Мороулан и Алийра вече се досещаха.

— Тъкмо камъкът Треллан ни задържаше, той беше затворил портала. Да, вече почти го разбирам.

— Почти?

— Ами, трябва му нещо, с което да действа.

— Не мислиш ли, че на онзи свят има достатъчно аморфия?

— О, добре — каза Мороулан.

Сетра ни изгледа поред.

— Аморфия ли? Как е възможно там да има аморфия? Тя възниква само на нашия свят. Не биха могли да дублират условията, при които е възникнала, без, най-вероятно, да унищожат целия си свят.

— Предполагам, че няма бърз отговор на забележката ти, нали, Сетра? — попитах.

Мороулан и Алийра губеха търпение, но Сетра обясни:

— Катастрофата, която създаде Великото море, преди всичко беше резултат от случайни събития, както и от няколко гадни заговора от страна на Вийра и други с нея. Но фактът, че не можа да погълне целия свят, е най-голямата случайност. По самата си природа аморфията не е нещо, което може да бъде удържано. Да я създадеш значи да сложиш край на всичко.

— Но Бедствието на Ейдрон...

— Отново за малко щеше да унищожи света — продължи Сетра. — Но единственото предимство, с което разполагаха боговете, за да го удържат, беше съществуването на Великото море. Ако Великото море го нямаше, По-малкото море като нищо щеше да унищожи целия живот на света. — Сетра поклати глава. — Просто не мога да си обясня как дженоините са измислили начин да произвеждат аморфия.

— Е, измислили са го — казах аз. — Или са намерили друг начин да се сдобият с нея, защото си я имат.

Мороулан и Алийра й разказаха за реката от аморфия, която бяхме намерили, а двамата с Тилдра измърморвахме от време на време в съгласие. След като приключиха, Сетра каза:

— Не мислех, че са способни на това. Все пак не разбирам как биха могли да го постигнат.

Думите й бяха последвани от неприятна тишина, през която, подозирам, че всички размишлявахме над силите на дженоините.

— Те богове ли са? — изведнъж попита Мороулан.

Сетра поклати глава.

— Не мисля. Тилдра?

— Не и по същество. Те самите поне не се възприемат като такива.

— Е, това все пак е нещо — каза Мороулан, точно както си помислих и аз. — В такъв случай как подхождаме към тях? Как се пазим от тях, освен всичко, което правим от хилядолетия?

— Не забравяйте оръжията — намесих се аз.

— Оръжия ли? — учуди се Сетра.

— Имаха цели рафтове с оръжия. Обикновени оръжия, неща, които според мен трябва да са оръжия. Неща, които могат да режат, да

мушкат и да правят гадни дупки по тялото. Ако тези кучи синове са толкова страшни магьосници, за какво са им оръжия?

— Добър въпрос — каза Мороулан. — Прав е: колекцията им беше доста внушителна. За какво са им?

— Мисля, че мога да отговоря на това — каза Сетра. — Смятам, че след като се установят тук, възнамеряват да привлекат на своя страна част от гражданите ни и да ги превърнат в обикновена армия.

— Как могат да ги привлекат? — попита Алийра.

— Ако наистина са в състояние да нападнат Глобуса, значи биха могли, потенциално, да получат достъп до умовете на онези, които са свързани с него.

Потръпнах от тази мисъл. Нали и аз бях свързан с Глобуса.

— Я да видим — каза Алийра. — Да обмислим това, което знаем за тях. Тръгнали са срещу майка ми и може би срещу останалите богове. Тъкмо боговете защитават нашия свят — мисля, че вече не разбирам много добре как го правят. Но дженоините се стремят към пълен достъп до нашия свят. Това, което им пречи да го получат, са Боговете на съда, Глобусът, мощта на Дзур планина. Веднъж вече се опитаха да атакуват Дзур планина и не успяха да я завземат.

— За малко — промърмори Сетра.

— Следователно нашата защита на тези неща...

— Защита — повтори с презрение Мороулан, все едно че казваше мръсна дума. — Защо не ги атакуваме? Винаги съм предпочитал атаката пред отбраната.

— Знам. Но ти все още си млад и тепърва имаш да се учиш — каза Сетра.

Той я изгледа я гневно, но тя се обърна към Алийра, без да му обръща внимание:

— Продължавай.

Алийра продължи:

— Защитата ни на тези неща трябва да се организира на няколко нива едновременно. Преди всичко ни е необходима помощта на Боговете на съда, а мисля, че в края на краищата наистина трябва да се посъветваме с Некромантката.

— Да — каза Сетра. — Но каквото и да предприемем, трябва да го направим бързо. Не знаем колко време ще ни оставят. Още по-лошото е, че не знаем къде ще ни атакуват.

— Знаем — изведнъж заяви Мороулан, надигна се и зарея поглед в пространството.

Всички го погледнахме.

— Камъкът Треллан — бавно отрони той. — Всичко се върти около камъка Треллан, или „киранктър“, на езика на сериолите. Те са успели да намерят от него и го използват. Искаха да отстранят мен и Алийра от пътя си, за да...

Сетра съобрази първа.

— О! Да. Трябваше да се сетя веднага.

После Алийра също разбра и кимна.

— Колко бях глупава! Едно от тези същества можа да спре едновременно атака от две Велики оръжия. А не трябваше да може да спре дори едно от тях. Толкова се ядосах, и се чудех как успя да го направи. Да. Има само един начин. Колко неприятно.

Аз, разбира се, можех да си седя там цял живот, без изобщо да разбера, но Сетра забеляза, че съм объркан, и ме съжали.

— Камъкът Треллан — обясни ми тя — е полезен за боравене с аморфия — суров хаос. Доколкото ми е известно, във вселената съществуват две места, където можеш да намериш аморфия, и и двете са на този свят. Великото море на Аморфия се пази от Глобуса, който се пази от Императрицата, която е пазена от Боговете на съда, от Дзур планина и от Глобуса.

— Аха — каза аз. — И сигурен съм, че вече сме наясно откъде точно са си намерили аморфията.

— Да — каза Сетра. — Ние използвахме Великото море, за да пазим Глобуса, и използвахме Глобуса, за да пазим Великото море. Никога не ми беше хрумвало, че могат да източат от По-малкото море, защото то не е свързано с Глобуса. Но по някакъв начин точат от него. Изцеждат от него, научават се да го контролират с камъка Треллан и това може да им осигури необходимото, за да нападнат Глобуса.

— По-малкото море. Добре. Не можем ли просто да им го прекъснем?

Сетра кимна.

— Да. И ще го направим. Това мога да го направя сама. Но след това какво?

— След това — каза Мороулан — ще използват своя камък Треллан, за да се опитат да установят постоянна връзка с него, също

както Глобусът е свързан с Великото море. Ако постигнат това, по същество ще са посели семената на своята империя на нашия свят.

Кимнах и казах:

— След което нещата могат да станат доста трудни, нали?

— Могат — рече Сетра. — Трябва да действаме незабавно. С всеки миг те привличат все повече енергия и става все по-трудно да им се противопоставим. Трябва да прекъснем притока им и да сме готови да им попречим да го възобновят. Което означава да им се противопоставим точно там, при По-малкото море на Хаоса.

— Бедствието на Ейдрон — промълви Мороулан.

Алийра кимна.

— Опасявах се, че тати рано или късно ще ни създаде неприятности.

14.

РАЗГОВОРИ С НЕМРЯЩИТЕ

Радвах се, че Тилдра и Лойош са с мен, защото не исках да оставам сам.

Мороулан, Сетра и Алийра ни бяха оставили, за да продължат дискусиата си кой с кого да говори и за какво — Мороулан щеше да говори с Императрицата, Алийра — с Некромантката и така нататък, и какво да им кажат. Дзур планина е голямо и самотно място и това усещане отчасти се е утаило във всяка стая, колкото и малка и затоплена да е. С малко усилие можех да си представя как кошмарите от детството ми изпълзват от ъглите — особено след като тук някои кошмари си бяха жива реалност. И не беше нужно кой знае какво въображение, за да си представя как дженоините се появяват изневиделица — ако се съдеше по всичко, възможността си беше напълно реална.

Двамата с Тилдра си поговорихме за храната, за обзавеждането в Дзур планина и за други неща. Искаше ми се да я разпитам за Коути, но се въздържах. Вместо това казах:

— Смяташ ли, че престъпих чертата, Тилдра?

— Милорд?

— Това мое, въъ, избухване към Мороулан и Алийра. Престъпих ли чертата?

— Не мисля, че е в правото ми да съдя, милорд.

— Хе. С други думи — да.

Тя поклати глава.

— Не. Просто казвам, че не е в правото ми да съдя.

— Добре.

Тилдра се поколеба.

— Милорд, мисля, че след като пострадахте, беше в правото ви да помолите за уважение към състоянието ви.

— Хм. Но би предпочела да не бях го казал.

— Не съм сигурна, Влад. — Тя пак мина на „ти“. — Разбира се, всичко, което каза, е вярно. Не изчерпателно, но вярно.

— Не изчерпателно?

— Искам да кажа, че имаш добра интуиция. Но все пак у милорд Мороулан има много неща, които не разбираш. Въпреки всички негови умения и сила на характера, Мороулан все още е млад. Той знае това. Точно затова пожела да стана негова икономка. Да съзнаваш своята слабост и да вземеш мерки за парирането ѝ е похвално, според мен. А също така е рядко качество.

— Разбирам. Освен желанието от време на време да изколиш няколкостотин безпомощни селяни, какво означава да си млад дракон?

— Означава да гледаш на света все едно, че си центърът му.

— Нима? Не си бях помислял, че Мороулан е толкова егоцентричен.

— Не е — отвърна Тилдра. — Не и в обичайния смисъл. Съществува една тънка, но важна разлика, Влад, между това да мислиш само за себе си и да гледаш на света като на заобикаляща те среда, която ти въздейства. — Изведнъж се усмихна. — И с тази разлика, между другото, е свързано цялото добро възпитание.

— Ще трябва да ми го обясниш това.

— Нима, Влад? Съмнявам се.

— О?

— Е, добре. Мороулан е щедър и самопожертвувателен, и винаги с радост се притичва на помощ на приятел, но понякога гледа на нещата преди всичко според начина, по който въздействат на самия него. Това означава, че понякога попада в ситуация да се чуди какво трябва да направи той, вместо да се чуди какво трябва да се направи.

— Доста тънко е, Тилдра.

— Не чак толкова. Или по-точно, това е случай, когато тънкостите могат да станат много дебели. Например, понякога попадаш в ситуация, в която необходимото действие ти изглежда дреболия; друг, който гледа на проблема от своя перспектива, едва ли ще го разбере.

Изсумтях уклончиво; мъчех се да вникна в думите ѝ.

— Знам за един случай от края на Междущарствието — защото ми го разказа лично лорд Мороулан, — когато е бил дивизионен командир под командата на Сетра. Казва, че бил ефикасен командир,

но имал лошия навик, когато получи заповед какво да направи с войската, да не осъзнава добре, че Сетра може би е мислила за тези неща и че все пак тя има най-добър поглед върху цялостната картина, и че в края на краищата тя е поставена да взима въпросните решения. В резултат на това търканията в командването се усилвали и последвали няколко забавяния в изпълнението на заповедите ѝ. Намеренията му са били добри, но е гледал на всичко от собствената си перспектива.

— Разбрах те. Да, Мороулан е такъв понякога. Както и Алийра, между другото.

— Да. Тя също е млад дракон.

— Което, разбира се, обяснява отчасти защо непрекъснато си блъскаш главите, въпреки младежкото ми избухване преди малко.

— Разбира се.

Свих рамене.

— Е, радвам се, че това го решихме. А как изглеждат младите исола?

Тя се усмихна бегло.

— Сервилни до нетърпимост или свити до незабележимост. А младите източняци?

— Безочливи, наперени и уверени, че могат да пребият всичко, което върви, лети или плува, и че знаят всички отговори за всички неща.

— Точно като дзур значи.

— Предполагам. Все пак обобщавам от един пример, но всеки обобщава от един пример. Аз поне — със сигурност.

Смехът ѝ този път беше съвсем искрен. Почувствах се горд. Добавих:

— Разбира се, според драгарските стандарти всички източняци са млади източняци.

— Да. Това е една от причините хората да се отнасят така с източняците.

— Мороулан е изключение, трябва да му се признае. Както и ти, между другото.

— Благодаря ти — каза Тилдра. — В моя случай е неизбежно; просто така съм възпитана. — И се усмихна.

В коридора отекнаха стъпки и разбрах, че е Сетра, още преди да се е появила, било защото познах стъпките ѝ, или заради някакъв

тънък психически усет за нея, който развивах. Тя ни кимна и каза:

— Двамата да не би да решихте всичките ни въпроси около великата стратегия?

— Не — отвърнах, — но решихме много неща около загадката със загадъчния Мороулан.

— Впечатлена съм — каза Сетра и седна в огромното кресло вляво от мен. — Това е много по-трудно. — Погледнах я как се е отпуснала в креслото и ми се стори, че е уморена. Предположих, че е била доста заета. Попитах я:

— Е, свърза ли се с Некромантката?

Сетра кимна.

— Ще дойде направо тук.

Опитах се да кажа „добре“, но думата заседна на езика ми, тъй че се задоволих с отривисто кимване. Сетра хвърли поглед към ръката ми и попита:

— Някаква промяна?

— Преди пет-шест минути потръпна леко. Едва ли е нещо сериозно; говорех с Тилдра и едва го забелязах.

— Чудесно — каза тя. — Това вероятно е добър знак. Мускулите се съживяват, което означава между другото, че не са съвсем мъртви.

— Смятала си, че може да са мъртви?

— Възможно беше.

— Защо не ми го каза?

— Щеше ли да помогне, ако ти го бях казала?

— Щеше да ми даде добър повод да се набясам точно когато имах адска нужда от това.

— Да се набясам?

— Ами...

— Не, Влад. Не ми обяснявай. — Сетра се изкикоти. — Да се набясам. Харесва ми.

Само за един час бях предизвикал кикота на Тилдра и на Сетра, и то след като бях принудил Тилдра и Алийра да се изчервят, а преди това бях стъписал самата Богиня демон. Животът ми вече беше пълен. Реших, че моментът е адски подходящ да се разкарам, тъй че се отпуснах в стола и затворих очи, но се чуха нови стъпки. Не исках да отворя очи от страх, че ще видя Некромантката, тъй че ги отворих и я видях.

Трябва да разберете, не че ме е страх от нея. Разговарял съм с нея и ако човек може да подмине факта, че е немряща и че умът ѝ се чувства съвсем удобно в места, които могат да те побъркат, и че за нея разликата между живия и мъртвия е само въпрос как тя гледа на него, иначе си е съвсем прилично същество като за драгар. Само че появата ѝ точно в този момент означаваше, че нещата ще се раздвижат, а ми беше толкова удобно да си седя на диван в Дзур планина, да се чувствам в относителен мир със света и да се наслаждавам на мисълта, че точно в този момент никой не би могъл да ме убие.

„Техническият термин е самосъжаление, шефе“.

„Да съм питал за техническия термин?“

— Здравей, Влад — каза Некромантката със странния си, почти кух глас. Очите ѝ гледаха по-скоро през мен, отколкото мен.

— Здравсти — отвърнах аз, като съдържах желанието си да изръмжа.

Алийра стоеше до нея. Кимна ми хладно за поздрав и попита:

— Как е ръката?

— Трепна.

— Добре. Надявах се, че ще го направи.

Страхотно.

— Обясни ли какво искаме от Некромантката? — попита Сетра.

— Не. Реших, че е по-добре ти да ѝ го кажеш.

— Добре. Докато го правя, мисля, че знаеш следващата си задача.

— Да. Веднага се заемам.

Сетра кимна, а Алийра направи две крачки напред, една настрана — и изчезна, все едно че мина през невидима врата.

Сетра Лавоуд кимна на Некромантката и изведнъж ме обзе чувството, че присъствам на един от онези велики исторически моменти, за които четеш и съжаляваш, че не си бил там. Ето, Великата чародейка на Дзур планина ще обясни сега на Некромантката плана за бойна кампания срещу древните врагове на драгарската раса. Това можеше да се окаже един от великите и съдбовни обрати в историята на Империята. Почувствах се задължен да кажа нещо, което да омаловажи важността на събитието, но не ми хрумна нищо подходящо.

Двете бледи, облечени в черно немрящи жени се изгледаха — с фини лица, с древни очи; като огледални образи една на друга. Сетра

беше може би малко по-висока и косата ѝ бе малко по-тъмна и дълга; Некромантката създаваше впечатлението за по-голяма възраст, макар че това бе илюзорно. В добавка, макар да знаех, че Сетра е вампир, тъкмо Некромантката приличаше на такъв — толкова бледа, немощна, изцедена; като същество в последния стадий на ужасна болест.

— Очакваме атака от дженоините — заяви Сетра.

— Къде?

— В района на Бедствието на Ейдрон.

Веждите на Некромантката се вдигнаха.

— Незащитен ли е?

— Да. Другият винаги е бил под защита, макар и по случайност.

И никога не ми е хрумвало да очаквам атака от тази посока.

Некромантката кимна, притвори очи за миг и отново ги отвори.

— Все още нищо.

— Сигурна ли си?

Некромантката се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж отново. Погледни за всичко, което не е на място там.

— Добре. О!

— Източват от него?

— Да. Някой. Ще ми е нужно време, докато разбере къде отива, но определено изглежда тяхна работа.

Сетра кимна.

— Подозирах го. След разказа на Влад. Очевидно я събират в голямо количество.

— Събират? Сурова?

— Така изглежда.

— Как я съхраняват нестабилна?

— Намерили са голям къс от камъка Треллан и с негова помощ задържат аморфията в течащо състояние, като поток, според описанието на Влад и Тилдра.

— Разбирам. Да, това може да стане, стига някой да го наблюдава непрекъснато и да е физически близо до камъка Треллан.

— Потокът тече на няколко стъпки от него.

Некромантката кимна.

— Това може да се окаже сериозен проблем. — Каза го почти притеснено. — Раздвижили ли са се?

— И още как. Мороулан и Алийра бяха отвлечени, Вийра беше заплашена — раздвижиха се, да.

— Значи са готови за удар.

— Така изглежда. Но ние освободихме Мороулан и Алийра. Не знам как ще променят плановете си. Но сме длъжни да допуснем, че ще продължат.

— Добре — каза Некромантката. — Какво искате от мен? Мога много лесно да прекъсна достъпа им.

— Не е достатъчно — каза Сетра. — Можеш ли да им попречиш да проникнат в района?

Некромантката помълча около минута.

— Не знам. Много е голям. Трийсет и четири квадратни мили, при последния ми оглед.

— Да — каза Сетра. — Императрицата почти сигурно ще се съгласи да помогне.

— Тогава — може би.

— А ако не можеш да им попречиш, не би ли могла, да речем, да ги задържиш вътре?

Некромантката се намръщи.

— Един — да. Но десет или дванайсет, с целия им достъп до силата на аморфията — невъзможно. Но същата система от заклинания може да се използва и в двете посоки.

— Добре — каза Сетра. — Хубаво. Трябва веднага да започнеш подготовката. Аз междувременно трябва да остана тук, с Мороулан, Алийра и всички, които успеем да съберем бързо. Колко време ще ти трябва?

— Не знам. Ще го разбере, когато започна. Поне няколко часа, дори с помощта на Глобуса. Вероятно ден-два. Жалко, че не ми го каза по-рано.

— Съжалявам, че не се досетих по-рано какво кроят. Не можем да чакаме цели два дни, докато прекъснем връзката им. Ще се изнервя дори ако чакам един час.

— Ще побързам, доколкото е възможно.

— Да. Ние се задвижваме колкото може по-бързо и ако не си готова, ще се постареем да опазим района, докато станеш.

Некромантката кимна и каза:

— Започвам веднага.

Завъртя се безцеремонно, направи три стъпки и сякаш се стопи в движение, оставяйки зад себе си златни искри — сигурно беше за ефект, макар че едва ли си падаше по ефектите.

Точно в мига, в който напусна, се появи Мороулан — той през вратата — явно по силата на някакъв закон за съхранение на магьосници. Некромантката напусна с дъжд от искри; Мороулан се появи с плясък на криле. Криле на джерег, за да сме по-точни. Крилете на Роуца, за да сме по-прецизни. Лойош напусна рамото ми и изхвърча към нея, двамата се сплетоха във въздуха в подобие на танц, обиколиха веднъж из стаята, преди да кацнат на раменете ми, и продължиха любовната си милувка, с търкане на шии и глави зад главата ми. Всичко беше много сладко.

„Казах ти, че съм сладък“.

— Помислих си, че може би ти липсва — каза Мороулан.

— Да, а и на Лойош също. Благодаря от името на двама ни.

Той ми кимна, обърна се към Сетра и заяви:

— Императрицата е съгласна.

— Добре. Некромантката също.

— Обожавам, когато един план започне да се намества — подхвърлих напосоки.

Мороулан сви рамене и рече:

— Имам нещо за теб, Влад. — Бръкна под наметалото си, извади една торба и я изсипа на масата до лакътя ми. Съдържаше пет-шест камии с различна големина. — Реших, че може би ще искаш да се презаредиш, затова ги насъбрах от оръжейната. Не знам точно какво ще ти хареса, но една-две поне сигурно ще ти свършат работа.

— Да. Много предвидливо от твоя страна. — Огледах ги внимателно и ги наместих по тялото си. Само с една ръка си беше доста работа, но това ми напомни да ги поставя така, че всички да са достъпни за дясната ми ръка. Тъй че една отиде на кръста ми, една между плешките, друга в десния ми ръкав, схващате идеята. Изведнъж се почувствах много по-добре, изпружих крака и се отпуснах.

— Приличаш на човек, който не се кани да ходи никъде, Влад — подметна Сетра.

— Ами, не се каня да си тръгвам скоро. Да не би да бъркам нещо?

— Смятах веднага да ни пренеса при Бедствието на Ейдрон. Не знаем кога ще се появят. Бих предпочела да ги изпреварим.

Погледнах лявата си ръка, после — Сетра. С достатъчно красноречиво изражение, надявах се. Тя кимна.

— Разбирам те. Но Маготрепача пак може да е полезен, ако можеш да го въртиш с дясната ръка.

Въздъгнах.

— Е, добре. — Надигнах се бавно от дивана. — Вярвам, че Алийра ще се включи скоро.

— Би трябвало. Мороулан, ако обичаш, свържи се с братовчедка си, когато е на разположение, уведоми я, че тръгваме незабавно, и й дай точното ни местоположение.

Той отдаде чест, с лека ирония, струва ми се. Мисля, че все още й беше ядосан за „младия дракон“. Пресуших чашата с вино и попитах:

— Сетра, никога ли не ти омръзва да си главнокомандващият генерал?

Тя се усмихна кисело.

— Това е половината мечта на всеки генерал, Влад: кампания, в която не ти трябва интендант. Другата половина, разбира се, е кампания, в която не ти се налага да глезиш подчинените си. Ако получа и двете наведнъж, ще смятам съществуването си за удовлетворено и отново ще се превърна в част от скалата на Дзур планина.

„Отново?“

— Отново?

Тя само сви рамене и не отговори, проклетницата.

Поставих внимателно чашата на масата и казах:

— Е, да се залавяме, а?

— Да — каза Тъмната дама на Дзур планина и се обърна към Тилдра. — Ако получим възможност да преговаряме с тях, ще я използваме. Трудното е да разберем дали ни мамят. Мислиш ли, че ще можеш?

— Не знам — отвърна Тилдра. — Надявам се. Ще се опитам, разбира се.

Сетра кимна.

— Добре. Да слагаме точката тогава.

— Мислиш ли, че това наистина ще е точката?

— Ако имаме късмет, ще сложим край на този гамбит на дженоините.

— Мен ме устройва — отвърнах аз; постарях се да прозвучи, все едно че умирам от желание да участвам в играта. Лявата ми ръка висеше отпусната и безпомощна и Маготрепача се разви. Взех го в дясната и след доста усилия успях да го навия на китката си. Смешно стоеше там. Смешно ми беше и че нося моргантска кама. И това, че си нямам действаща лява ръка, беше много смешно. Целият си бях една жива смешка.

„Лойош, млък“.

„Не съм...“

„Знам. Сетра щеше да го нарече превантивен удар“.

— Още нещо да ни трябва? — попита Мороулан.

Сетра пипна дръжката на Ледоплам и отвърна:

— Не. Мисля, че имаме всичко.

— Имаш ли местоположението?

— След малко. Почакай.

Тилдра застана до мен и я попитах тихичко:

— Знаеш ли какво искаше да каже с онова, че щяла да стане отново „част от скалата на Дзур планина“?

— Не — отвърна Тилдра също тихичко. — И аз се чудех.

— Може би се изрази метафорично.

— Може.

Не бях убеден. Бас слагам, че и Тилдра не беше.

Тилдра ми спретна набързо превръзка през рамо, от една тъмносива ленена кърпа, която извади отнякъде. Намести грижливо ръката ми в нея и измърморих едно „благодаря“.

— Да тръгваме — заяви Сетра и се струпахме около нея. Пипнах дядовия си амулет само колкото да се уверя, че си е на мястото, и изведнъж ми хрумна, че напоследък се шляех насам-натам без защитите си, а дори не го бях забелязал. Можеше да се окаже лош навик. От друга страна, ако ме убиеха дженоините, нямаше да ми се налага да се притеснявам от джерегите. С такива неща се утешава човек понякога.

Тъкмо стигнах до този низ от разсъждения, когато стените изведнъж се сринаха — поне така ми се стори — и се озовахме на открито. Вече стояхме на малка скална тераса с изглед към По-малкото

море на Аморфия, където е бил най-големият град и столица на Империята, преди татенцето на Алийра да се набяса на Императора. Да не забравя да кажа на Сетра да не подценява силата на „набясването“.

Загледах се в суровата кипяща аморфия под нас — квинтесенцията на хаоса, плачеща да бъде организирана и опълчваща се на всеки, който може да го направи. Някои от тези, които бяха с мен, знаеха какво усилие е нужно, за да създадеш ред от хаос; тези, които очаквахме, също го знаеха. Някои искаха да го използват за едно, други — за друго, откъдето произтичаше целият смъртоносен конфликт. Колкото до мен, предпочитях да си го оставим проклетото нещо, както си е.

Разправяли са ми, че древният град Драгара се разраснал в някогашна плодородна равнина, напоявана от няколкото потоци и реки, стичащи се от една планинска верига, по която има повече имена, отколкото върхове. Планините, които се намирили на запад от града, сега се падаха зад лявото ми рамо, само дето части от тях се изпъваха напред под формата на ръбати грозни сиви скали, на една от които стоях в момента. От мястото, където стоях, не се виждаха никакви реки, а някогашният град и повечето от равнината представляваха вихрещ се грамада от цветове — кафяви, зелени и оранжеви, най-вече помръкнали на места, другаде — искрящи, понякога дори се отдръпваха, за да покажат нещо като кафява пръст отдолу. Наистина много приличаше на океан, стига да можете да си представите океан без приливи и отливи и вместо тях — безразборни вълни, които се разбиват на около двеста стъпки от „брега“ — вълни, притежаващи очарователното свойство само с едно докосване не само да те убият, но моментално да те разтворят в нищото. Не беше любимото ми място; особено тук, само на петдесет стъпки от него.

За да сме честни, съм длъжен да добавя, че да си нависоко изглеждаше по-безопасно. Не безопасно, но по-безопасно.

— Сега какво? — попита Мороулан. — Разпръсваме ли се, или оставаме заедно?

— Оставаме заедно — отвърна Сетра. — И се устройваме тук. Може да се наложи да се позадържим.

— Трябваше да си донесем столове — измърморих. Мороулан ме изгледа.

Клекнах — какво да направя. Лявата ми ръка трепна отново. Може би с малко късмет щеше да започне да работи, преди да ми е потрябвала. Поразтрих я през превръзката, но не усетих нищо.

Сетра извади Ледоплам, насочи го към центъра на Морето и се загледа напрегнато натам. После го прибра в ножницата и каза:

— Тъй. Всеки момент.

— Това ли беше всичко?

— Това. Прекъснах им връзката. Сега чакаме. Ако Некромантката успее да го запечата, преди да са дошли, всички можем да се върнем у дома. Ако не, ще трябва да се бием с тях. Ако извадим късмет, няма да могат да възстановят веднага връзката си, тъй че ще се бият без предимството на магията и един добър удар с Велико оръжие ще ги убие. Иначе нещата може да се окажат по-трудни.

— Късмет значи?

— Ето ги — каза Сетра и сърцето ми подскочи в устата. Надигнах се и се опитах да пусна Маготрепача да падне в ръката ми, но го изтървах и той се изхлузи на земята. Докато се навеждах да го взема, проследих погледа на Сетра и зърнах във въздуха проблясък, няма и на петдесет стъпки встрани, на същата тераса.

„Е, почва се, Лойош“.

„Шефе, това са Алийра и Богинята демон“.

„О, това било значи“.

— Сетра, това го направи нарочно, нали?

— Не — отвърна тя и отдръпна ръката си от дръжката на Ледоплам.

Увиването на веригата ме поразсея, докато се съвземах. Алийра и Богинята демон се приближиха до нас и се загледаха над морето. В изражението на Алийра имаше нещо, което не бях виждал досега. Възможно ли беше да гледа това и да мисли за баща си? Как? От друга страна, как не? Първите й думи бяха:

— Какво каза Некромантката?

— Работи по въпроса — отвърна Сетра. — Но казва, че може да отнеме време.

— Е, богинята поне е тук. Може тя да направи нещо — подхвърлих аз.

— Няма да е по-бързо от Некромантката — отвърна Вийра със странно отекващия си глас.

— Защо не?

— Защото — каза търпеливо богинята — тя е по-добра от мен.

Зяпнах я и за малко да изтърся: „Но ти си богиня!“, обаче щеше да прозвучи тъпо, затова само преглътнах и рекох:

— Ясно.

— Добре, Вийра, значи аз ще насоча вниманието си в другата посока — каза Сетра.

В живота си съм се натъквал на хора, които е трудно да разбереш. Богинята демон е единственото познато ми същество, което прави хората около себе си неразбираеми. Нещо много сбъркано има в този ефект.

Алийра извади Пътедир; неволно отстъпих. Алийра насочи острието към Морето, развъртя го два-три пъти, изсумтя нещо неопределено и каза:

— Все още нищо.

Мороулан се намеси:

— Мога да се свържа с Некромантката и да...

— Да я прекъснеш, докато работи — довърши Сетра.

Мороулан се намръщи, после се изкиска.

— Да. Точно това смятах да направя. Не ви ли харесва планът?

— Колкото на теб чакането — каза Сетра.

Мороулан я изгледа.

— Ти нямаш нищо против чакането, а, Сетра?

Тя се засмя.

— На моята възраст човек свиква, малки драконе. Прекарала съм повече време в чакане, отколкото във всичко друго.

Мороулан поклати глава.

— Не мога да си представя, че ще свикна.

— Виждаш ли? Имаш много повече общи неща с нашия приятел Влад, отколкото си допускарал.

Отворих уста да възразя и я затворих бързо. Мороулан също нямаше какво да каже. Зяпнахме отново Бедствието на Ейдрон с танца на аморфията: с преливащите се цветове, с възникващите и изчезващи форми и винаги някак изкусително, както една дълбока пропаст е изкусителна за човек, който се бои от височините. Държах очите си колкото може по-нависоко, защото не исках да го гледам, но и не исках някой да разбере, че ме е страх да го гледам.

„Искаш ли да изглеждаш полезен, Лойош?“

„В смисъл, да ги впечатлим ли? Разбира се“.

Двамата с Роуца захвърчаха над околността в противоположни посоки. Казах наум: „Не се доближавайте много до него“.

„Нямаме такова намерение, шефе“.

— Ще получим ли някаква помощ от Императрицата? — попита Сетра.

— Да — отвърна Мороулан. — Изпраца ни Дворцовия магьосник.

— Аха.

Беше шега — Мороулан беше Дворцов магьосник вече от няколко години, след един нещастен инцидент със Сетра Младшата, държала поста преди това.

— Вярвам, че ще сме готови за тях — каза богинята.

— Тя каза, че ще получим помощ от Барлън и още няколко от Боговете на съда — добави Алийра.

Последното събуди у мен няколко въпроса, като например защо *по дяволите* им трябвах и аз. Но вместо това казах:

— Алийра, защо когато твоята майка богинята заговори, всеки чува нещо различно? Все едно че...

Сетра изведнъж ме прекъсна:

— Некромантката твърди, че идват. Не може да ги спре, но се надява да ги задържи.

Лойош и Роуца се върнаха на раменете ми. Алийра, Мороулан и Сетра извадиха оръжията си. Аз успях да развия Маготрепача, без да го изтърва.

Останах разочарован.

Наистина се надявах Алийра да отговори на въпроса ми.

15.

КОГАТО ПРЕГОВОРИТЕ СЕ ЗАТЕГНАТ

Зачудих се дали Сетра е доволна от това, че е отгатнала. Колкото до мен — предпочитах да е сбъркала.

— Виждам ги — каза Алийра.

Проследих погледа ѝ и ги видях почти моментално, на около петдесет разтега от нас, застанали до самото Море — по-близо, отколкото аз изобщо бих се осмелил по какъвто и да било повод.

— Забелязаха ни — каза Мороулан, съвсем безсмислено, защото явно гледаха към нас.

— Какви са тези неща, дето ги носят? — попитах аз.

— Нещо магическо сигурно — отвърна Алийра.

— Благодаря.

„Лойош?“

„Не мога да разбера отгук. Да се приближа ли?“

„Недей“.

Докато се отдръпвах от страховитите Велики оръжия, се озовах до Тилдра.

— Добре — казах ѝ тихо. — Имам план. Първо, ти тайно си Марио, нали?

— Не.

— О! Жалко. Толкова с плана ми.

Тя се засмя, малко пресилено. Вероятно и тя беше изплашена.

Доколкото можех да преценя, дженоините не правеха нищо, освен че гледаха към нас. Алийра, Мороулан, Сетра и Вийра се развърнаха, а двамата с Тилдра останахме леко зад тях. Казах ѝ:

— Може би трябваше да си вземеш оръжие.

Тя поклати глава.

— Та аз не знам от кой край се държат.

Кимнах с мисълта, че все пак щях да се чувствам по-добре, ако беше въоръжена. Защо? Можех ли да ѝ предложа нещо, от което да пострадат? Пък и знаех ли, можеше да е и въоръжена — с исола човек

никога не знае. По дяволите, можеше наистина да е тайният Марио. Ако се окажеше това, със сигурност щеше да разреши доста проблеми. Погледнах Маготрепача. Този път беше станал дълъг — близо три стъпки, — но брънките бяха много тънки. Бавно го залюлях.

Пристъпих напред, но Сетра каза:

— Почакай, Влад.

Спрях. Може би имаше план? Щеше да ми хареса, ако имаше план. Щеше да ми хареса всяка причина да не се доближавам до онези неща.

— Сетра, ще нападаме ли?

— Изчакай, Влад. Още не съм сигурна.

Премълчах още няколко въпроса и зачаках.

— Ето! — каза тя изведнъж.

Погледнах накъдето сочеше и видях изправена тъмна фигура, почти на същото разстояние от дженоините като нас, само че от другата страна.

„Това е Барлън“, каза Лойош.

„Той трябва да помогне“.

Обърнах се към Вийра и видях как за миг погледите им с Барлън се кръстосаха. Испитах самодоволство, все едно че я бях хванал в нещо — нали уж бяха древни врагове и любовници. Така е с боговете, нали знаете. Всичко е в легендите. Ако това продължеше, щях да започна да вярвам в легенди.

След това се появиха другите Богове на съда. Четирима... шестима... може би десет, пръснаха се наоколо. Някои сигурно щях да позная от Залите на съда, ако бях по-близо. От това разстояние някои приличаха общо взето на човешки същества, а други не — познах една фигура, която наподобяваше горяща тояга; друг беше придобил облика на коткокентавър; едно от съществата малко ми напомняше за буца камък Треллан, само че с крака и тънки като клечки ръце; друг пък приличаше на вървяща призма, най-малкото беше многоцветен и погледът ми не можеше да се фокусира върху него; имаше дори и един дракон, който от голямото разстояние като че ли улови за миг погледа ми, все едно че ме познаваше. Зяпнах го. Възможно ли беше да е онзи от Пътеките на мъртвите? Не, не знам защо, но не приличаше на онзи дракон. После той извърна поглед настрана и ме остави да се чудя.

— Сетра? — попитах. — Това ли е то? В смисъл, това ли ще е катастрофалната битка между боговете и дженоините? И ако да, може ли да бъда извинен?

Магьосницата на Дзур планина не ме погледна, но отвърна през рамо:

— Искрено се надявам, че не е, Влад. Мястото за такава битка е много лошо. Резултатите може да се окажат непредсказуеми. Но може и да се случи. Надявам се просто да ги задържим настрана от Морето, да не им позволим да го използват и да ги накажем достатъчно сурово, за да ги откажем да се опитват отново. А в отговор на другия ти въпрос — не, не може. Този артефакт, който носиш, може да ни потрябва — заедно с този, който знае как да го използва.

Страхотно.

Дженоините се оглеждаха и доколкото можех да преценя — не изглеждаха особено притеснени.

— Добре — каза Сетра. — Започваме.

Точно както аз исках. Но всички останали само кимнаха, така че и аз — с тях. Всички тръгнаха бавно към дженоините — и аз с тях. Всички изписаха на лицата си физиономии, все едно са готови да победят или да умрат — и аз с тях.

„Каквото направят, и ти с тях, а, шефе?“

„Разбира се“.

„Ако всички скочат в Морето на Аморфия, и ти ли с тях?“

„Не започвай пак“.

„Хе!“

Роуца се размърда на рамото ми и долових психичния шепот на Лойош. Казваше й нещо — вероятно мястото не й харесваше много. То пък на кого ли му харесваше.

Приближавахме се към тях, боговете — също. Ако бях настроен на повече магически нива, несъмнено щях да доловя всевъзможни могъщи заклинания, вихреци се над целия район, който сам по себе си представляваше най-могъщото заклинание. Завъртях Маготрепача малко по-бързо.

„Наистина ми се иска да съм някъде другаде, точно сега“.

„О, я стига, шефе. Къде ти е чувството за история?“

„Обичам да чета история, не да я правя“.

„Видя ли, шефе? Заради такова отношение са толкова малко героите“.

„И са толкова много човеците“.

„Хе!“

Роуца отново помръдна на рамото ми.

„Тя как е, Лойош?“

„Ще се справи, шефе“.

„Сигурен ли си? Изглежда ми малко нервна“.

„Да, шефе. За разлика от теб и мен!“

„Прав си“.

Продължавахме твърдо напред, стъпка, две, три, все по-близо до дженоините, застанали на самия край на Морето.

„Шефе, това не ти ли напомня за...“

„Нищо не ми напомня. Млъкни“.

Осъзнах, че продължавам да не поглеждам към аморфията — погледът ми се плъзгаше над нея. И дженоините не исках да погледна, но го направих насила. Загледах ги и в същото време се мъчех да държа под око божествените ни съюзници. Това май наистина се заформяше като една от онези битки, за които пишат песни. Зачудих се дали щяха да споменат и за мен — източняка, джерега, аутсайдера, тръгнал да се шляе по бойното поле невъоръжен, само с една верига, способна да блокира магия, на каквато тук едва ли щях да се натъкна. Може би двамата с Тилдра щяхме да си намерим някое спокойно местенце, където да продължим дискусиата си по въпроси на философията и доброто възпитание. Беше ми харесало. Всъщност ми беше харесало повече от всичко друго през последните няколко години. Странно, нали? Тогава не го бях осъзнал, но пленени на някакъв чужд свят, може би в някоя чужда вселена, пленени от богоподобни създания, готови да извършат някакво невъзвратимо зло, двамата с Тилдра си седяхме и си водехме кротка беседа, която общо взето ми харесваше, също като някога с Коути.

Майната му. Моментът май не беше най-подходящ да изпитвам сантиментални чувства. Но точно за тези неща си мислех, докато се приближавах към съдбата или към каквото там се приближавах. Съдба, стих от някоя балада или бърза смърт навярно, ако дженоините ме забележеха или ако се подхлъзнах и паднах в *онова*.

Колкото до възможните видове смърт, този едва ли щеше да е лош.

Искам да кажа, че болезнената смърт никога не е била в челото на списъка ми с най-желаните неща. От друга страна, никак не си падам по смърт, която ти идва изневиделица, без да ти остане време дори да осъзнаеш, че си отиваш. Когато съм си помислял за това — а в моя занаят мислите ми често са се отвявали към тази най-ужасна от всички възможни теми, — често съм чувствал, че искам да умра спокойно, докато съм буден, без болки, но съзнавайки, че си отивам — с достатъчно време, за да кажа сбогом на света, тъй да се каже, дори това сбогуване да е временно, докато се събудя в Пътеките на мъртвите или след ново прераждане. Но от друга страна, помислих си, какво ще стане, ако точно в този момент се окажа страхливец? Последните мигове от живота винаги са ми се стрували много подходящи за последна духовна равностметка — възможност да си кажеш: добре, как го направи това? Колко ужасно е да стигнеш до този момент сравнително доволен, само за да разбереш, че в последния си миг заедно с живота си си изгубил достойнството си и че цялата ти представа за теб самия се е оказала лъжа! Не, по-скоро бих предпочел да умра насън, нещо, което винаги ме е ужасявало; или дори от внезапния удар на платен убиец, което изглежда най-вероятно, или даже от една погрешна стъпка в аморфия.

Извинявайте, че ви занимавам с всичко това, но както казах, точно такива мисли се въртяха в главата ми в момента, и щом като аз трябваше да ги изтърпя, значи и вие трябва. Примирете се.

Хм... много ли ще ми се ядосате, ако се окаже, че след цялата тая подготовка не се случи нищо особено? Не се притеснявайте. Случва се.

Някак отдалече, все едно в някое затънтено кътче в главата ми, Лойош си общуваше с Роуца, която сякаш малко се поуспокои.

Крачехме право към дженоините, но не и Боговете на съда — те по-скоро се разпръсваха, сякаш за да блокират всякакво отстъпление. Колкото до мен, готов бях да позволя на дженоините да отстъпят, ако искат. Но защо точно *ние* трябваше да сме групата, тръгнала срещу тях? В главата ми едновременно изникнаха два отговора: първо, имахме Велики оръжия, и второ — не се съмнявах, че тук командваше Сетра Лавоуд.

Имаше дори някой — или нещо — над дженоините — най-малкото, над тях сякаш беше надвиснал някакъв мрак, на петдесетина стъпки над главите им, мрак, който изглеждаше толкова гъст, че спокойно можеше да побира в себе си нещо разумно, или да е разумен, макар че каквото и да беше, лично аз никак не държах да го разбера.

— Сетра, погледни — каза Алийра.

Всички спряхме, погледнахме и разбрахме, че всъщност не сме единствените, които се движат право към дженоините: драконът също се приближаваше.

— Какво пък, едва ли е изненадващо — каза Сетра.

— Кой е това? — попита Алийра.

— Не знаеш ли?

— Не. Трябва ли?

— Да.

— Добре де, кой...

— Не сега — прекъсна я Сетра. Намръщи се и после каза: — Добре. Оставете го на мира. Ще се приспособим.

Не съм сигурен, че ми прозвуча добре, но решението не беше мое. Винаги изпитваш известно облекчение, когато знаеш, че някой друг взема решенията. Може би, ако трябваше да преживея още две-три хиляди години, това чувство щеше да започне да ми харесва. Като гледах Сетра, останах с впечатлението, че е в психичен контакт с някого, може би с всичките богове наведнъж, за да може да насочва битката. Не знам.

Колкото повече приближавахме, толкова по-големи изглеждаха. И по-страшни. Не изглеждаха толкова едри, колкото докато бяха обкръжени от стени, но бяха големи и адски *неземни*. Ръцете им бяха ужасно здрави, дланите им изглеждаха способни да строшат човешки череп без никакво усилие и дори от толкова далече очите им сякаш блестяха, изпълнени с разум и с невъобразима за мен интелектуална мощ. Проблемът, предполагам, бе в това, че имах твърде много време да си мисля за такива неща. В моята работа беше друго — или става дума за неочаквана атака, в който случай си твърде зает със страха си, докато всичко не приключи, или, за предпочитане, си планирал всичко предварително. Но това тук просто беше ужасно сбъркано.

Изведнъж Сетра се обърна към нас и обяви:

— Тя го направи.

Канех се да попитам кой какво е направил, но Алийра ме изпревари:

— Некромантката ли?

Сетра кимна.

— Добре — каза Мороулан.

— Не загревам — намесих се аз. — Те вече са тук. Какъв е смисълът да...

— Блокирала е изхода им — обясни Сетра. — Вече нямат никакъв избор освен да се бият.

Погледнах над Морето на Аморфия и извърнах очи.

— Мястото е подходящо.

— В известен смисъл, да — каза Сетра. — Въпреки непредвидимостта на резултатите, ако не успеят да възстановят връзката си, ще се изправят пред нова заплаха, без компенсиращо предимство.

Бях се пошегувал, но не й го обясних.

Точно в този момент Некромантката се материализира сред блясък от искри, пристъпи и тръгна с нас, все едно че са я поканили на разходка. Кимна на Сетра, без да обръща внимание на останалите. Явно беше единственото същество, неподвластно на влиянието на Тилдра.

Продължихме да крачим най-спокойно срещу дженоините: Тилдра, моя милост, Алийра, Мороулан, Сетра, Богинята демон и Некромантката. Приближавахме ги, а те си стояха най-невъзмутимо и не предприемаха нищо, въпреки че чух да си бърборят нещо на своя език — сигурно решаваха кой от тях коя част от нас да изяде. По нищо не личеше, че са притеснени.

„Проклятие, Лойош. Не ми харесва, че си стоят така и чакат. Искане ми се да направят нещо“.

„Да бе, шефе. Какво би искал да направят?“

„Ами, ако скочат в морето, няма да е зле“.

„Хе!“

„Или могат да ни се предадат. Би било чудесно“.

Може би не трябваше да казвам нищо, защото точно в този момент те се задействаха. Е, добре, може би това имаше нещо общо с Некромантката, или даже с факта, че вече бяхме само на десетина крачки от тях, но така ми се стори.

Както се развиваха нещата, нямаше как да ме изненадат, но предполагам, че това е един от проблемите, когато губиш инициативата — те се задвижиха много бързо и за миг замръзнах — Маготрепача клюмна и се залюля вяло напред-назад. Съществата се задвижиха изведнъж, все едно че бяха тренирали маневрата години наред. Сякаш станаха още по-големи и едно от тях се пресегна към нас, все едно че се канеше да ни награби и смаже, макар че по-скоро като че ли се канеше да...

— Влад! — каза рязко Сетра и отново завъртях Маготрепача.

„Наляво!“, извика в ума ми Лойош и моментално се отместих наляво, макар че не разбрах какво избягвам. Блъснах се в Тилдра и двамата залитнахме. Тилдра запази равновесие, но аз се озовах паднал на коляно и автоматично вдигнах ръката си, за да не спре да се върти веригата. Маготрепача послушно се скъси — усетих как завибрира в ръката ми, погледнах го и видях, че брънките му са станали по-големи. Когато отново вдигнах очи, Мороулан беше закрил гледката ми и не разбрах какво точно става, но Сетра държеше Ледоплам високо над главата си и пред мен святкаха мълнии и разни такива неща — всичко наистина се заформяше в една от онези велики магически битки, за които непрекъснато разправят. Какво търсех и аз тук?

Дори не бях забелязал колко шумно е станало, докато не видях, че Алийра крещи нещо, но не можах да я чуя — не че беше важно, сигурно крещеше някакъв боен вик на драконите или нещо такова. Освен това като че ли въртеше Пътедир в някакви сложни фигури — искаше ми се Пътедир да мята блясъци, искри, мълнии, но каквото и да правеше Алийра с него, нищо не му личеше външно.

Чернопрът, от друга страна, правеше всичко, което можех да пожелаю — Мороулан го насочваше и той святкаше, насочваше го в друга посока и той изригваше нещо тъмно и много страшно.

Вийра се гърчеше и се въртеше в кръг, обладана сякаш от нещо, от което ръцете ѝ трепереха, а тялото ѝ се извиваше.

Некромантката стоеше много спокойно, с ръце на кръста.

Шумът, както осъзнах по едно време, бе като постоянен, несекващ гръмотевичен тътен, и сякаш идваше от всички посоки. Съсредоточих се върху въртенето на Маготрепача и се постарях да не изпускам от вниманието си това, което става, и да внимавам за всичко, което можеше да ми скочи, въпреки че беше трудно, защото Мороулан

пред мен ми блокираше гледката — а сигурно блокираше и много повече от гледката ми.

После Мороулан залитна и падна пред мен, и разбрах, че един от дженоините е близо. Много близо. Твърде близо. Ужасно близо — на десетина стъпки, примерно. Искаше ми се да погледна Мороулан, да видя дали му тече кръв, или по нещо му личи, че е ранен — но не можех да откъсна очи от дженоинито.

Така. Дотук — точка за техния отбор.

Доколкото можех да преценя, дженоинито не гледаше към мен; беше се съсредоточило върху Вийра. Честно казано и аз на негово място щях да се притесня повече от една богиня, отколкото от еднорък източняк. Алийра коленичи до Мороулан, Сетра се завъртя, предполагам, че се съсредоточи върху някое от останалите, и последва ужасна мълния точно над главата ми, от която очите ми се заслепиха тъкмо докато се чудех дали все пак да не се намеся някак. В очите ми продължаваха да святкат мълнии и не можех да преценя кое е от Морето, кое от приятелите ми и кое — от враговете ни. Въздухът бе придобил онзи странен привкус, като след гръмотевична буря.

„Какво беше това, Лойош?“

„Нещо от онова горе според мен, шефе“.

„Добре. Постигна ли нещо?“

„Не знам. Но едно от тях падна“.

Тогава го видях — едно дженоини наистина беше паднало и нямаше да се вдигне отново, и никаква загадка нямаше какво точно го е свалило: драконът го държеше в лапите си, ръфаше със зъби парчета от съществото и ги плюеше във всички посоки, сякаш за да ни каже, че добрата старомодна кръв си е всъщност съвсем на място в битка на богове, полубогове и чародейство.

Така. Точка за нашия отбор.

Алийра обърна гръб на Мороулан и направи две крачки към Богинята демон, майка си — и двете се озоваха лице в лице с едно от тях — сигурно онова, което беше свалило Мороулан. Загледах ги вцепенен.

Тримата започнаха да се въртят в кръг и доколкото можех да преценя — без да правят нищо друго. Огледах се, за да добия някаква представа какво още става. Друго дженоини се беше изправило на онова, което трябва да нарека морски бряг по липса на по-добър

термин, и се беше вторачило в него с изпънати напред ръце — предполагам, че правеше онова, за което бяха дошли поначало.

Може би трябваше да направя нещо, за да го спра? Хе.

Драконът продължаваше да разкъсва и поглъща другото — вършеше си работата много усърдно, — а третото стоеше с гръб към онова на брега и махаше с ръце, докато боговете стояха около него и се опитваха да го приближат, но не можеха — Барлън в частност дращеше с гущерските си крака в пръстта, все едно че се промъкваше да нападне изненадващо. Не всеки ден можеш да видиш богове в затруднено положение; сигурно щеше да ми е забавно, ако не участвах в цялата работа.

Ако можеше да се съди по искрите и блясъците пред дженоинито, боговете явно го замерваха с какво ли не, но не можеха да пробият, а и оня бог отгоре, над всичко, мятеше мълнии, от които дневната светлина изглеждаше от ярка по-ярка. Всичко беше много магично и прочие.

Мъчех се да наблюдавам всичко наведнъж. Отново осъзнах колко съм спокоен, след като беше дошъл часът за действие. Страхът ми беше останал някъде назад — усещах го, но все едно че беше нечий чужд страх. Не знам, може би точно това изпитват героите. Ако някой път срещна герой, ще го попитам.

Тилдра коленичи до Мороулан и се наведе над него. Дженоинито срещу Алийра и Богинята демон пристъпи към Вийра и тя пристъпи към него, развихриха се, Алийра изкрещя нещо — по-скоро я видях, че крещи, отколкото я чух. Сетра се завъртя към Мороулан и Тилдра, все едно че чак сега ги забеляза, и ми изкрещя нещо, което не можах да чуя заради другите звуци, които не бяха направили нищо, освен да станат по-силни — ревят беше оглушителен.

После Сетра насочи Ледоплам към дженоинито, което се беше счепкало с Вийра, и влезе във вихъра. Алийра пристъпи напред в същата посока, падна, надигна се, направи още една крачка, падна отново, отново се изправи и падна пак. Дженоинито стоеше над нея, вдигнало двете си с ръце със свити юмруци над главата си, сякаш се канеше да я заблъска с тях, което едва ли щеше да й се отрази добре. Драконът, който току-що бе привършил обяда си, вече се опитваше да се приближи до дженоинито, което задържаше Боговете на съда, после

се обърна със зейнала уста — зъбите му бяха големи колкото Чернопрът — и тръгна право към нас.

И точно в този момент, сякаш нещата дотук вече не бяха достатъчно нелепи, дясната ръка на Мороулан, все още стискаща Чернопрът, изведнъж се вдигна сама и го насочи към връхлитащото дженоини — явно без участието на самия Мороулан, който лежеше в безсъзнание на земята. Беше си направо объркващо.

Чернопрът изхвърли някаква черна мълния и дженоинито залитна назад и отстъпи. Алийра се надигна и насочи Пътедир към гърдите му. Мороулан може би беше жив, в края на краищата. Драконът, без никаква видима причина, се спря, все едно че се беше ударил в стена, затъркаля се — голямо търкаляне пада, когато се затъркаля нещо толкова голямо — после отново се изправи на крака и поклати глава в съвсем човешки жест.

Пристъпих напред да мога да видя лицето на Мороулан.

„Прилича на умрял, шефе“.

„И аз така мисля. Дано да не го притеснява“.

После Тилдра стана и ме погледна, и ако до този момент имаше някакви съмнения за състоянието на Мороулан, физиономията ѝ щеше да ги премахне.

Ако някога изпитате желание да се самоизтезавате, играта на „само ако“ е много подходящ начин за това. Ако бях чул какво ми изрева Сетра или ако се бях досетил. Ако знаех какво правеха. Ако се бях задвижил малко по-бързо — или малко по-бавно. Ако, ако, ако. Човек може да се самоубие с тези „ако“.

Или може да убие някой друг с тях.

Погледнах към Некромантката с надеждата, че тя може би ще успее да направи нещо, но тя дори не беше забелязала падането на Мороулан и не посмях да я отвличам от онова, с което се беше заела.

Едно от малкото неща, които знам за пресъживяването, е, че времето е критично. Стоях на място, въртях Маготрепача и се чудех какво да направя, за да приключи всичко това бързо и Алийра и Вийра да могат да се заловят с него. Лявата ми ръка отново трепна в превръзката само за да ми напомни, че може би ще се оправи, когато ще е твърде късно. Щях да съм доволен дори да можех да извлека Мороулан от бойното поле, но нямаше как да го направя с една ръка.

След това Алийра отхвърча назад и тупна по гръб до дракона като чувал със зърно, без зърното. Помислих, че е умряла или поне сериозно пострадала, но тя се хвана за главата на дракона като за дръжка, надигна се веднага на крака, разтърси глава в жест, ужасно напомнящ драконовия, и отново се върна в битката.

Беше ужасно да си помисли човек, че едно от тези създания се забавлява с Богинята демон, Сетра Лавоуд, Некромантката и дракон, и с Алийра е'Кийрон — след като беше убило самия Мороулан е'Дриен. Ужасно не, ами оттатък. А друго се държеше самичко срещу Боговете на съда. Срещу самите богове! Не, мястото ми определено не беше тук.

Алийра не изглеждаше особено притеснена — вдигна Пътедир, нададе вик, толкова силен, че го чух над оглушителния грохот, и нападна.

Дженоинито я забеляза, отхвърли Богинята демон настрана и се завъртя срещу Алийра.

Пътедир сякаш щеше да го поразии в шията, но създанието вдигна ръка и точно както преди задържа и Пътедир, и Алийра сковани на място.

Явно бяха успели да възстановят връзката си с Морето. Зачудих се дали това не означава, че можем вече да отстъпим, да кажем „битката е загубена“ и да се приберем у дома.

Предполагам, че не.

Вийра скочи на гърба му и започна да го хапе и драци като мръсница в някой бардак, току-що разбрала, че някоя колежка ѝ е взела назаем роклята ѝ и я е оцапала с вино.

Дженоинито бързо се завъртя и удари Алийра със стъпалото на Богинята демон — всичко изведнъж заприлича по-скоро на кръчмарска свада или на цирков фарс, отколкото на битка между силите на Доброто и Злото. Алийра отново тупна на земята, а Богинята падна от гърба му, при което го остави с гръб към нас. Беше идеалното положение за удар, за което бях чакал дотогава, но да ви призная, не беше ми и хрумвало, че ще се насиля да го направя.

Хрумна на другиго обаче.

Усетих леко подръпване на хълбока си, като на тромава улична крадла, опитваща се да ми отмъкне кесията. Посегнах да сграбча китката, забравил, че ръката ми е парализирана. Преди да съм успял да

направя каквото и да било, Тилдра ме беше подминала, стиснала моргантската кама, която бе измъкнала от канията на колана ми.

И преди онова да успее да се обърне, лейди Тилдра заби с все сила камата в гърба му.

Колкото и силно да е едно дженоини, една моргантска кама между плешките може сериозно да му смачка фасона.

Предполагам, че го постигна изненадата, неочакваността на атаката, но от всички магии и Велики оръжия, и богове, дракони и некромантки, тъкмо тази атака, с това оръжие, успя да пробие.

Дженоинито потръпна и се вкочани, завъртя се бясно и лицето му, доколкото можех да доловя някакво изражение на неземните му черти, сякаш се сгърчи в гримаса.

За един миг, който поне в паметта ми се проточи цяла вечност, изпитах надежда. Възможно ли беше наистина, след като Ледоплам, Чернопрът и Пътедир се бяха провалили, точно това да успее? Тилдра го беше забила дълбоко, това поне беше сигурно, и може би, просто може би...

Времето се проточи и всичко продължи ужасно дълго.

После дженоинито посегна зад себе си и когато ръката му отново се показа, държеше моргантската кама — и то плавно я заби в гърдите на лейди Тилдра.

16.

ПОГРЕБАЛНИ ОБИЧАИ

А след това дженоинито се обърна. Явно продължаваше да изпитва болка и както ми се стори — изглеждаше дори леко замаяно. Е, предполагам, че ако току-що са ви забили могъща моргантска кама в жизнените органи, ви е позволено да се почувствате малко замаяни. Алийра се съвзе от падането и понечи да се изправи, Богинята демон се надигна на колене, Сетра сниши Ледоплам и се обърна към Тилдра. Некромантката стоеше на място, потънала в някакъв унес. Мороулан си лежеше мъртъв, но не толкова мъртъв като Тилдра, или поне така го почувствах.

Бях близо; пристъпих и коленичих до нея, потънал в унес също като Некромантката, без да забелязвам повече нито приятелите си, нито врага. На лицето ми сигурно се беше изписало удивление. Очите ѝ бяха широко отворени, но незрящи, празни; нищо нямаше в тях. Всичко си беше отишло. Тилдра си беше отишла.

Моргантската кама беше забита дълбоко в нея и кръвта продължаваше да се цеди от раната — дългото острие сигурно я беше пронизало цялата.

Посегнах да извадя камата, макар да знаех, че вече е твърде късно. Може би съм си мислел, че ще я спася; може би съм се канел да нападна с нея дженоинито; по-скоро просто не мислех.

Беше ми трудно да я хвана, без да изпусна Маготрепача; не исках да го пусна, а с друга ръка не разполагах. Успях да притисна единия край на веригата между дланта си и дръжката на камата.

По ръката ми пробяга гъдел — съвсем лек, но усещането беше непогрешимо. Не приличаше на онова, което изпитвах, щом Маготрепача прихванеше нещо гадно, насочено към мен — първо, беше по-остро, и второ, не спираше. Стисках оръжието и веригата и гъделът се усилваше, ставаше почти болезнен.

„Какво става, шефе?“

„Не знам. Има нещо...“

Маготрепача се размърда в ръката ми и се уви около гладката дръжка на камата. Гледах удивен как се извива, увива се и се гърчи нагоре като змия. Виждах го бях и преди, но така и не бях разбрал защо го прави. Сега също не разбирах. Само гледах.

Брънките, вече малки, ставаха още по-малки — свиваха се пред очите ми. Настръгнах. В същото време крайт на веригата докосна острието и се плъзна по него почти като в милувка. Другият край, този, който държах, почти се движеше, макар че отначало не го усетих заради гъдела, който продължаваше да се изкачва нагоре по ръката ми.

Брънките на Маготрепача ставаха все по-малки и по-малки, докато почти не изчезнаха, сякаш се сляха, и целият той като че ли стана още по-дълъг. Дали не се опитваше да спаси Тилдра по някакъв начин? И ако беше така, имаше ли шанс?

Гледах удивен. Ако в този момент дженоинито беше пожелало, можеше да ми пръсне черепа без никакво усилие, защото покрай смъртта на Тилдра и странните неща, които вършеше Маготрепача, съвсем бях забравил, че съм в опасност. Но предполагам, че беше разсеяно от Сетра, Алийра и Вийра, също както аз се бях разсеял от...

Брънките вече съвсем изчезнаха, Маготрепача приличаше на тънко златно въже, и пред очите ми започна да се намотава около дръжката — това странно нещо *наистина* се опитваше да спаси Тилдра. Усетих, че съм затаил дъх.

Продължаваше да се навива, по-змиеподобно от всякога, стягаше се около дръжката като змийче, опитващо се да я удуши; бях полуразтворил шепата си, за да може да се измъкне, и държах оръжието само за предпазителя. Гъделичкането продължаваше и тогава осъзнах, че оръжието всъщност вибрира в гърдите на Тилдра.

Ако вътре в моргантската кама се водеше някаква битка, както подозирах, то да продължавам да я държа не беше много добра идея.

Трябваше да я пусна.

Наистина трябваше да я пусна.

„Шефе...“

„Не мога. Просто не мога“.

Добре. След като не можех да се измъкна от битката, навярно щях да мога да помогна.

„Шефе, знаеш ли какво правиш?“

„Понятие си нямам, Лойош. Бъди готов да ме измъкнеш“.

„Не знам дали ще мога“.

„Аз знам“.

Около мен кипеше сражение — богове, полубогове, чародеи и немръящи се биеха. Но самият аз все едно че си бях в любимия си кабинет или в уютното тихо мазе, където си правех вещерствата, когато не ме тревожеше нищо, освен как да намеря типа, чийто крак искам да счупя, или как да прибера повече от бардака, който току-що съм отворил.

Липсват ми дните, в които съм изпадал в носталгия.

Лейди Тилдра беше вътре в камата — някъде, някак, и аз щях да отида, за да я прибера или... ами, щях да отида и да я прибера.

Сигурно трябваше да се изненадам колко лесно съзнанието ми навлезе във веригата, но дори това действие ми се стори нормално, естествено, неизбежно — изпращането на съзнанието ми навътре в Маготрепача бе най-лесното нещо на света и можех да съм го направил по всяко време, ако се бях сетил да го опитам. Движеше се, въртеше се на спирала, летеше дори, през коридори от злато; безкрайни коридори, със странични пътеки и пътечки, водещи навсякъде и никъде, с топъл, почти горещ полъх, който галеше лицето ми.

Усещах Тилдра навсякъде около себе си, отвсякъде — нещо като дружелюбна съдържаност, придаваща червеникав оттенък на златото, и в този момент, мисля, че открих тайната ѝ, разбрах как бе успявала да се държи така дружелюбно с всеки, влязъл в цитаделата на Мороулан все едно по каква причина: тя обичаше хората. Тя просто ги обичаше. Дядо ми също беше такъв, но не мога да се сетя за много други. Коути може би, когато си го позволише. Странно беше да познаваш такова същество. Мисля, че точно заради това така и не бях успял да я разбера, и затова винаги, макар и на себе си, правех иронични забележки за нейните вежливи жестове и се опитвах да открия скрити мотиви във всичко, което вършеше; трудно е да се чувстваш удобно с някой, който просто те обича, без никаква причина, докато ти винаги...

Не, не беше време за това. Трябваше да я намеря, да намеря центъра на „Тилдриното“ сред цялата бъркотия от злато, движение и свистящи назад коридори.

Извиках я, но не получих отговор, и все пак усещах присъствието ѝ; същността ѝ, която доскоро ми беше толкова трудно да определя, беше смазваща. И в същото време бе някак статична: в

смисъл, тя като че ли не изпитваше нищо и не правеше нищо, тя просто *беше*.

И докато я търсех — движех се сякаш отчасти защото го желяех и отчасти — тласкан от някаква сила, която осъзнавах съвсем смътно — започнах да забелязвам тук-там някакви едва забележими сиви нишки, увиснали безразборно из коридорите, през които преминавах. Сграбчих една по пътя си — стори ми се съвсем уместно. Нишката поддаде и тръгна с лекота след мен, и както я държах, Тилдра сякаш ми се стори по-близо — усещането за присъствието ѝ стана по-силно. Сграбчих още една и още една, втората — с лявата си ръка. Добре, тук и сега имах две здрави ръце. Защо пък не? Всеки път, щом зърнех сива нишка, увиснала от стена или таван, я грабвах и я задържах, а ако пропуснех някоя, пресягах се през рамо, без дори да поглеждам дали ще я уловя. Събирах нишките, усуквах ги, връзвах ги и ги държах.

Вече не усещах гъделичкането по ръката си, но вместо него сякаш гъделът беше изпълнил цялото ми тяло, от което се чувствах силен, жив и дори могъщ. Имаше и едно леко замайване, но не неприятно. Зачудих се дали трябва да се безпокоя.

„Лойош, трябва ли да се безпокоя?“

Паузата, която последва, преди да ми отговори, беше много, много дълга — нещо необичайно, а когато отговорът му стигна до мен, беше смътен и объркан, и сякаш от голямо разстояние: „Не знам, шефе. Не знам нито къде си, нито какво правиш, нито... тук всичко се е нажежило, Богинята демон и Алийра са... Уплашен съм, шефе“.

Когато познайникът ти е уплашен, крайно време е и ти да се уплашиш.

Но...

Но не изпитвах безпокойство. Цялата идея с притежаването на познайник е в това да ти казва кога трябва да си уплашен от нещо, което не изглежда страшно — познайникът е твоето друго „аз“, което внимава и се грижи да не ти направят нещо лошо, докато вниманието ти е другаде, и ситуацията беше точно такава, но инстинктите ми подсказваха да продължа напред, да продължа да търся Тилдра, да продължа да събирам всички онези нишки на сила.

Ако Лойош ми беше казал да се измъкна, щях да го направя, но той не беше сигурен, при което решението си оставаше мое. Беше рисковано. Но една мисъл не искаше да ме изостави: ако аз бях

попаднал вътре и Тилдра беше решила да ме потърси, нямаше да се спре, докато все още има надежда.

Добре, решението беше взето: продължаваме напред.

Една прочута личност е казала някога, че трудното в това да си съдия е присъдата ти да звучи със сто процента увереност, когато си уверен едва петдесет и един процента. Разбирах какво е имал предвид: опитвах се да оставя съмнението зад себе си, за да мога да продължа своето психично, или некромантско, или мистично пътешествие през Маготрепача, но не беше лесно, защото съмнението се разсейва по-трудно от илюзията, а със съмнението идват и несигурните полумерки. А нищо добро не е постигано никога с несигурни полумерки.

През цялото време не ме напускаше едно остро усещане, почти копнеж по Тилдра, но беше отвличащо — също като колебанията ми дали аз контролирам, или съм под контрола на силите, с които си играех, и знанието, че докато отпращах съзнанието си все по-навътре през брънките на странния артефакт, който наричах Маготрепача, през цялото това време около физическото ми тяло се вихри битка. Но пък все едно, бездруго не можех да повлияя кой знае колко на изхода ѝ, нали? Не можех с нищо да им помогна и беше безсмислено от тяхна страна да ме доведат тук. Само ако си имах...

Само ако си имах...

О!

Вие сигурно вече отдавна сте се досетили и ме чакате да ви настигна — онези от вас, които са вървели по стъпките ми, вървели са редом с мен през чародейства, смърти, болка, измяна и невъобразими за човешкия ум магии — но повярвайте ми, много по-лесно е да се досетиш, когато си седиш удобно в креслото и гледаш как всичко се разгръща пред очите ти, отколкото докато съзнанието ти се вихри през странни, тайнствени коридори, докато извън теб кипи битка, в която самите богове едва удържат позицията си. Все едно, едва в този момент аз разбрах какво правя и какво сътворявам.

Полузапомнени разговори, полудоловени реплики, късчета фолклор, години на несъзнателни наблюдения — така сериолът просто ми беше обяснил простичката, нелустросана истина, по най-достъпния за него, недвусмислен начин; и точно затова богинята бе толкова двусмислена; и точно така Пътедир беше спасил живота на Алийра —

всичко се събра в едно и разцъфтя в откровението, че през цялото време, без да знам, правя точно това, което трябва.

Да, вече разбирах.

И с това разбиране дойде увереността, а с увереността дойде решението.

Тилдра я нямаше и в същото време я имаше. Беше тук, ала беше безсмислено да я търся. Важното бяха онези сиви нишки на сила. Важното беше да се довърши преобразението. То щеше да спаси всичко, което можеше да се спаси от Тилдра.

Добре. Чудесно.

Спрях със силата на волята си и призовах всички сиви нишки към мен, улових ги в стиснатата си шепа. Само за миг, както ми се стори, и мисля, че беше така. Започнах да ги увивам около лявата си китка. Пак и пак. Разполагах с цялото време на света, така че можех да съм внимателен и грижлив, и бях точно такъв — внимателен като исола, с всеки нюанс на изискания жест; грижлив като джерег, извличащ всяко късче храна от труп. Не бързах и го правех точно както трябва: издърпвах и най-тънките нишчици и ги стягах, стараех се да са толкова плътно увити около мен, че да не могат никога да се отделят; вече не съществуваше нито Маготрепача, нито лейди Тилдра или моргантска кама, не съществуваше дори Влад; всички вече бяхме нещо съвсем различно. Джерег? Хе. Сега нека да ми дойдат с жалките си моргантски оръжия. Само да ми дойдат.

Почти между другото оправих дребното поражение на лявата си ръка, която бездруго вече се оправяше сама. Знаех и чувствах, че това, около което увивах връзките, е всъщност собствената ми душа. Разговорът, който бях имал с Тилдра за естеството на душата, се върна в съзнанието ми с нещо като нежна ирония. Тилдра беше такава. Моята ирония е по-груба — може би беше наложила някакво влияние над мен. Нямах нищо против. Вече не виждах нищо, нито чувах каквото и да било, просто съществувах, и го правех, и накрая приключих.

Върнах се в себе си, в истинския свят, който ме заобикаляше, и открих, че все така стоя на едно коляно до безжизненото тяло на Тилдра. Тя лежеше с ръка, изметната над главата ѝ, с широко отворени очи, стъклени и невиждащи, с разпиляна дълга коса. Никога нямаше да позволи косата ѝ да изглежда така. Устата ѝ беше леко отворена, в онова малко слабоумно изражение, което можете да видите понякога у

скитниците, събиращи се вечер край храма на Барлън. Сякаш не беше лицето на лейди Тилдра. Извърнах очи и се взрях в онова, което беше в дясната ми ръка — дълга моргантска кама, с дръжка като много тънка златна верижка. Лепнеше на ръката ми като още един пръст, все едно че винаги е било там, а може и да е било, без да съм го съзнавал.

То?

Не. Тя. В края на краищата беше лейди Тилдра.

Надигнах се срещу дженоинито, съществото се движеше с невероятна скорост и отбиваше атаките на Сетра, Алийра беше в кръв и ми се стори едновременно замаяна и изпълнена с решимост; Богинята беше станала по-голяма и очите ѝ святкаха с омраза. Лицето на Сетра, също като на Некромантката, която продължаваше да стои на мястото си неподвижна като статуя, беше съвсем безизразно, Но тя пристъпваше напред-назад, търсеше пролуки в защитата на дженоинито — доста внушителна защита всъщност: от пръстите му се изстрелваха нишки на сила и се заплитаха в невъобразими блестящи шарки във въздуха, и не оставяха място за нищо, което да може да премине, но в същото време можеше да удари през тях, когато поиска, нишки, за които разбирах, че трябваше да са били там през цялото време, но които едва сега можех да видя с очите си. Нишки, които задържаха Пътедир и Ледоплам, и Вийра, с цялата мощ, която бе въплътила в себе си само с това, което представляваше, напълно погълната от усилието си, защото ако не го стореше, това щеше да доведе до унищожението на онези, които владееха Великите оръжия, а да позволи собственикът му да бъде унищожен бе нещо, което едно Велико оръжие не можеше да допусне, защото отвъд всякакви практични съображения — далеч по-силно от всякакви практични съображения — съществуваха връзки на обич:

Пътедир обичаше Алийра. Ледоплам обичаше Сетра. Чернопрът обичаше Мороулан.

Лейди Тилдра обичаше мен.

Защитата, която бе сътворило дженоинито, беше, както казах, внушителна, но в същото време беше смехотворна. Разбира се, тя щеше да спре Ледоплам, Пътедир и Чернопрът; колкото и могъщи да бяха тези оръжия, не бяха създадени за това. В мига, в който атакувах защитните заклинания на дженоинито, усетих същия гъдел, който

изпитвах обикновено, щом Маготрепача прихванеше нещо, нацелено срещу мен. Прерязах ги като хартия.

Дженоинито усети, че защитата му рухва. Завъртя се и много бързо, като нападаща исола, забих Лейди Тилдра отдолу, под брадичката му и в главата.

Съществуването изрева и се сгърчи, все едно че всички мускули по тялото му се стегнаха наведнъж, а после по-скоро усетих, отколкото видях как Ледоплам и Пътедир се включиха във веселбата, и ме обля някакво чувство на мощ, на енергия и блаженство, и също така осъзнах причината за това.

Рухнах на земята безсилен. Имах чувството, че можех да се справя с всички дженоини във вселената, с една ръка вързана отзад. Чух собствения си смях и се обърнах към другите две, но в този миг Некромантката нададе вик и падна на колене, и също толкова бързо те изчезнаха, като оставиха само половината богове на този свят, един много голям дракон и малката ни групичка, застанала до Бедствието на Ейдрон, до Мороулан, който беше умрял, и неговата икономка, която беше повече от умряла.

А може би — по-малко от умряла.

Внезапната тишина беше разтърсваща; потопих се в нея. Имах чувството, че мога да изригна искри от себе си, и сигурно щях да го направя, ако не внимавах за тези около мен. Беше толкова тихо, че можех да чуя дъха на приятелите си. В този момент осъзнах, че Морето вече не издава никакъв звук. Нямах го дори обичайния океански грохот.

„Добре ли сме, приятел?“

„Страхотно, шефе. И Роуца също е чудесно. Както и ти между другото, въпреки че малко се попритесних“.

„Да, аз също“.

„Мисля, че изпитвам малко ревност обаче“.

„Ухапи ме“.

Той го направи, но по възможно най-милият начин.

Сетра коленичи до Некромантката, която се размърда и тръсна глава — може би за да прочисти ума си — възможно най-човешкия жест, който бях виждал някога у нея.

— Пробиха преградата на Некромантката, нали?

— Груба сила и отчаяние — отвърна ми Богинята демон със странния си глас, който прозвуча още по-странно в ужасната тишина. — Но по непонятни причини прекъснаха връзката си с аморфията.

— Значи победихме? — попита Сетра, много изненадано.

Вийра погледна Мороулан и Тилдра на земята и кимна.

Алийра промълви, с най-странния тон, който бях чувал от нея:

— Тати го направи. Тати им прекъсна връзката.

Сетра я зяпна.

Алийра кимна и каза:

— Аз го помолих и той го направи.

Какво пък, приятно ми беше да разбера, че все пак са направили нещо, докато бях разсеян.

Сетра се загледа към Морето.

— Значи Ейдрон е някъде там?

— Да. Подозирам, че е някъде там.

— В пълно съзнание? В разум?

Алийра сви рамене. Разбрах жеста ѝ. „Съзнание“ и „разум“ не са чак толкова изчистени понятия, както току-що бях научил. В очите на Алийра имаше сълзи. Е, предполагам, че имаше много поводи за плач, а щеше да има още повече, ако не успеехме скоро да съживим Мороулан. Погледнах натам, където доскоро бяха дженоините, но от тях нямаше и следа; боговете и дори драконът също бяха изчезнали. Бяхме само Сетра, Алийра, Некромантката, Богинята и моя милост; и Мороулан, и това, което доскоро беше Тилдра. Мечът на Мороулан се беше върнал на кръста му, все така стиснат в мъртвата му ръка — не знам точно кога бе станало това.

— Трябва да се заемем с Мороулан — промълви Алийра. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Сетра се надигна и каза:

— Да. И то бързо.

Погледна тялото на Тилдра, изпънато на земята, после оръжието в ръката ми, после мен.

— Браво, Влад.

Алийра, още замаяна и цялата оцапана в кръв, но с мрачно лице, кимна. Очите на Богинята демон обаче се бяха приковали в оръжието в ръката ми. Какво пък, кой би могъл да я обвини?

— Това можеш да си го прибереш — изсумтя тя накрая.

Погледнах я в очите и се изкисках.

— Добре, богиньо.

Вийра се намръщи.

Почистих я в тялото на дженоинито — някои обичаи трябва да се спазват все пак, — след това я прибрах в канията. Ръката ми се плъзна по гладката златна дръжка, доскорошния Маготрепач. Зарадвах се, като открих, че прибирането ѝ с нищо не смали усещането за личността ѝ.

Взрях се във Вийра и тя отвърна на погледа ми, но нямаше какво повече да ми каже. С вял жест за сбогом се стопи в облак от блестящи искри и изчезна. Междувременно Сетра беше вдигнала Мороулан в ръцете си и сега каза:

— Хайде, застанете до мен.

Алийра погледна към Морето, за да се сбогува с татко си, предполагам. После Алийра, Некромантката и аз застанахме до Сетра, магнахме се от проклето място и отново се озовахме в недрата на Дзур планина.

17.

СБОГУВАНЕ С ПРИЯТЕЛИ

Положиха Мороулан на един диван и Алийра и Некромантката се заловиха с него. Погледах малко, след което се обърнах към Сетра.

— Е, значи спечелихме.

Тя кимна.

— Да, бих го нарекла победа. Искаха да установят връзка с аморфията. В смисъл — постоянна връзка, на нашия свят, с чиято помощ да могат да ни предизвикат. Провалиха се. И освен това унищожихме двама от тях, което си е голям подвиг.

— Добре.

Сетра поклати глава и промърмори:

— Ейдрон.

— Да.

— Трудно ми е да го повярвам. Съзнанието е, хм, не знам.

— Мда. Съзнанието е странно нещо, нали?

Погледна ме, уловила интонацията ми, и промълви:

— Тя ще ми липсва.

— Да. — И след миг мълчание я попитах: — Ти знаеше ли?

Очите ѝ се разшириха.

— В смисъл какво предстои да се случи?

— Да. Тилдра, оръжието... всичко.

— Не, Влад. Представа нямах. Ако имах представа, изобщо нямаше да позволя... не, не знаех.

— Сетра, какво ми изрева тогава, сред цялата врява?

Отвърна ми с иронична усмивка.

— По-добре да не знаеш.

— Сигурно, Сетра, но все пак ми кажи.

— Казах ти да хвърляш око на Тилдра. Стори ми се, че се кани да извърши нещо глупаво.

— Да, предполагам.

— Но май за всички ни е добре, че стана така.

— За всички ни освен за лейди Тилдра.

— Да. Е, вече си член на един изключителен клуб, Влад. Вече си един от онези, от които боговете имат причина да се страхуват. Поздравления за теб и за Богоубиец.

— Лейди Тилдра — поправих я с нежност.

Тя сви рамене.

— Както предпочиташ.

Докоснах дръжката и сякаш усетих как ме докосват пръстите ѝ.

— Допускаш ли, че дженоините са го знаели?

— Не — отвърна Сетра. — Ако го бяха подозирали, изобщо нямаше да поставят оръжието в ръцете ти. Те искаха да убиеш Вийра, точно както го казаха.

— Искаш да кажеш, че е било само това? Наистина са очаквали просто да отида и да я убия?

— Да. Това щеше да им осигури достъпа до По-малкото море и щяха да установят своя връзка — в смисъл постоянна, с техен Глобус, по същество. Щеше да се окаже ужасен удар срещу нас. Въпреки че, след като вече знам, че Ейдрон е там някъде, не знам какъв щеше да е резултатът.

Поклатих глава.

— Но, Сетра, като оставим шегите настрана, аз никога не бих убил Вийра. Искам да кажа, никога не съм мислил сериозно за това.

— Да, знам.

— Звучи нелогично.

— Нелогично за нас, Влад.

— След като толкова зле ни разбират, Сетра, не съм сигурен дали изобщо трябва да се притесняваме от тях.

— Колкото и да разбират, все пак притежават голяма мощ.

— И все пак как можаха да се издънят при толкова сложни планове?

— Просто не ни разбират, това е всичко. Никога не са могли. Поговори някой път с Вийра — това е бил недостатъкът им от самото начало.

— Не смятам, че Богинята демон ще държи да си има работа с мен в скоро време. А това ме устройва напълно.

— Да, предполагам, че те устройва. И, Влад...

— Да?

— Ако се случи да ме няма, когато Лейди Тилдра се събуди, нали няма да забравиш да ѝ предадеш поздравите ми?

— Да се събуди? Какво искаш да кажеш?

Тя се усмихна.

— Предпочитам да не ти го казвам.

Проклетница!

Алийра, все така цялата в кръв и замаяна, залитна и приседна до нас. Погледнах към Мороулан и видях, че гърдите му се повдигат и спадат. Кимнах ѝ.

— Моите поздравления.

Отвърна ми с кимване и затвори очи. Сетра каза:

— Добре. А сега да се погрижим за теб.

Алийра явно беше твърде изтощена, за да възрази. Надигна се с усилие и излезе от стаята със Сетра.

Некромантката се отдръпна от Мороулан и седна срещу мен. Погледахме се мълчаливо. Накрая тя каза:

— Мога да те отведа където поискаш.

— Благодаря. — Хвърлих поглед към Мороулан. — Кой ще му каже за Тилдра?

— Сетра според мен.

— Не ѝ завиждам.

— Ти какво ще правиш?

— Същото като досега.

— Вече имаш по-малко поводи да се боиш от дома Джерег — най-малкото моргантските оръжия не би трябвало да те плашат толкова.

— Вярно. Но май се поотървах от доскорошното си перчене. Бих предпочел да не им давам шанс.

Тя кимна.

— Тогава къде?

— Може би ще навестя дядо си.

— Сигурна съм, че ще се зарадва.

— Или ще се отправя на Изток.

— Родината на предците ти?

— Да. Бил съм там веднъж и ми хареса доста. Може би ще организирам някаква отбрана в случай, че Сетра Младшата реши да се опита да завладее Изтока. Веднъж я надвих, може да успее отново.

Тя ме изгледа съсредоточено.

— Кога ти хрумна това?

Свих рамене.

— Не знам. Току-що, предполагам, докато си говорех с теб.

Защо?

— Звучи някак твърде ангажирано за теб, Влад.

— Може би е влиянието на Лейди Тилдра — казах с ирония.

— Точно това си мислех — отвърна тя без ирония.

— О. Ами, може пък да направя нещо друго.

— Влиянието на Лейди Тилдра лошо ли е?

Замислих се.

— Не. Мисля, че не.

— На мен ще ми липсва — каза Некромантката. И добави: — На теб също.

За малко да отвърна с ирония, но се въздържах. По рефлекс.

Рефлексите ми може би се променяха, но никак не държах да ги проучвам, за да разбере. Попитах:

— Случайно да става нещо по-забавно в Адриланка напоследък?

Тя се усмихна леко.

— Боя се, че не следя такива неща.

Кимнах.

— Добре. Ето какво ще направим. Адски ми се ще да отида в Адриланка и адски ми се ще да похапна в „При Валабар“, а ако джерегите ме намерят, чудесно, ако не ме намерят, все ще измисля какво да правя по-нататък, докато ям. Ако нещо съм пропуснал...

Откъм дивана се чу тих стон. Погледнах натам. Очите на Мороулан изпърхаха и се отвориха. Устата му се отвори да каже нещо, но не успя.

— Спечелихме — казах му. — Не беше приятно, но спечелихме.

Не, нямаше точно аз да му го кажа.

„Шефе, стомахът ти ще ни умори всички“.

„Сигурно, приятел. Не се оплаквай, ще си получиш трохите“.

„О, не се оплаквам. Само отбелязвам“. Роуца се размърда на другото ми рамо. Предполагам, че Лойош й беше намекнал какво предстои. Като за див джерег, много бързо беше развила вкус към цивилизована храна.

— Добре — казах на Некромантката. — Хайде да тръгвам.

— Веднага? Не искаш ли да изчакаш Сетра и Алийра?

— Предай им моето „сбогом“, моля те.

„Шефе, сигурен ли си? Точно сега?“

„Не искам да се мотая повече тук“.

Некромантката стана. Казах ѝ:

— Можеш ли да ме поставиш точно пред входа?

— Съвсем лесно.

— Е, добре.

— Какво ще си поръчаш?

— Не знам. Но ще започна и ще завърша с клавиша.

Мороулан се окашля, понечи да проговори, но издиша шумно и отпусна глава.

— Съжалявам — казах му.

Той ме погледна и вдигна вежда.

Поклатих глава. Некромантката сложи ръка на рамото ми, аз сложих ръка на дръжката на Лейди Тилдра. Лойош и Роуца заеха местата си и Дзур планина изчезна, и се озовах навън, точно срещу познатата ми гледка на „При Валабар“, която, представете си, изобщо не беше се променила. Замириса ми на лук и чесън, и на печена кетна. Нямахме никакви убийци, дебнещи да ме довършат. Поне засега.

Извадих амулетите от кутийката, окачих ги на шията си просто по рефлекс и влязох.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.